

S o s y a l i z m İ ç i n

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/35 • 7 Eylül 2007 • 50 YKr

Tersane patronlarının aşırı kâr hırsı, işçilerin yaşamlarını öğütüyor!..

Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!

Kapsamlı saldırılar dönemi ve düzenin açmazları

Veni hükümet programı...

IMF-TÜSIAD saldırı programının yeni versiyonu

12 Eylül karanlığı bugünün mayasıdır!

Seçimler ve yeni dönem/4

Kronik bunalım içindeki düzen muhalefetinin iflası

Jose Maria Sison derhal serbest bırakılsın!

www.kizilbayrak.net

Kızıl Bayrak

*Sınıfın, devrimin
ve sosyalizmin sesi*

İÇİNDEKİLER

Kapsamlı saldırılar dönemi ve düzenin açmazları.....	3
2. AKP hükümeti ve demokrasi beklentileri.....	4
Yeni hükümet programı... İMF-TÜSİAD saldırı programının yeni versiyonu	5
60. "Hökümet programı" üzerine notlar veya "hadin sömürün sömürdüğünüzce".....	6
Tersane işçileri GİSBİR patronlarından hesap soruyor.....	7
Devlet ve düzen cephesinden barış mesajları!.....	8
1 Eylül Dünya Barış günü eylemlerle kutlandı.....	9
BDSP'nin 1 Eylül eylem ve etkinliklerinden....	10
Dünya Bankası'ndan yüksek öğrenimde "reform" talebi!.....	11
12 Eylül faşist darbesinden manzaralar.....	12
12 Eylül karanlığı bugünün mayasıdır!.....	13
Türk-İş'in Bakü toplantısı.. Tescilli hainler 55. yılda yeni misyonlarını açıkladılar.....	14
İşçi-emekçi hareketinden.....	15
Seçimler ve yeni dönem / 4 Kronik bunalım içindeki düzen muhalefetinin iflası (Orta sayfa)...	16-18
Yazılı medyanın işlevi ve güncel sorunları üzerine	19
Mamak 4. Kültür Sanat Festivali üzerine.....	20-21
İşgalci İngiliz ordusu Irak kentlerini terketti!.....	22
Dünyadan kısa kısa.....	23
Ortadoğu'dan.....	24
İran'a yönelik tehditler devam ediyor... Viktor Jara: "Biz kazanacağız!"	25
Jose Maria Sison derhal serbest bırakılsın!.....	27
Liselilerin Sesi'nden.....	28
Yılmaz Güney'i ölümünün 23. yılında saygıyla anıyoruz.....	29
Günlük Kızıl Bayrak sitesinin Ağustos ayı rakamları.....	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak'tan

Tersanelerde ard arda yaşanan iş cinayetleri günlerdir ilerici-devrimci güçlerin, devrimci basın ve kurumların gündeminde. Aynı zamanda sermaye medyası da konuyu gündemde tutuyor. Zira tersanelerde peşpeşe yaşanan iş cinayetleri sonucu 5 işçinin ölümü, bu sorunu gündemde tutmayı zorunlu hale getirdi. Kuşkusuz tersanelerde yaşanan ölümlerin tersaneleri gündeme taşınması tek başına yeterli değildi. Zira bugüne kadar onlarca ölüm yaşanmış ancak bu yine de beklenen tepki açığa çıkmamıştı. Bugün ise asıl olarak tersaneleri gündeme getiren şey, tersane işçilerinin ortaya koyduğu eylemli ve öfkeli tepkiler oldu.

Özellikle **Tersane İşçileri Birliği** tarafından gerçekleştirilen eylemler, tersanelerin gündemleştirilmesinde belirleyici oldu denebilir. **Tersane İşçileri Birliği**'nin önderliğinde 2 Eylül günü Taksim'de gerçekleştirilen kitlesel, öfkeli ve coşkulu eylem ve ardından son ölümün yaşandığı **DESAN** önündeki eylem, konunun geniş bir çerçevede gündeme taşınması sağladı.

Tersane işçisi yıllardır tersanelerde yaşanan cehennemi hayata tepki gösteriyor, ortaya koyduğu eylemlerle sessiz kalmayacağını dosta-düşmana bildiriyor. Asalak tersane patronlarına karşı militan ve kararlı bir mücadele yürütüyor. Tersanelerde hüküm süren köleliğe boyun eğmiyor. "**Artık ölmek istemiyoruz!**" şiarını yükselterek tersane patronlarına meydan okuyor.

Tersane işçilerinin yükselttiği bu mücadele artık gelinen yerde yalnız değil. Bu mücadele sınıf cephesinden anlamlı ilk desteklerini bulmaya başladı bile. Kuşkusuz bu kadarı ve bu sınırlar içerisindeki destek yeterli olmayacaktır. Tersane işçisinin hakları uğruna yürüttüğü mücadelenin kazanımla sonuçlanması halinde bunu sadece tersane işçisinin kazanımı olarak düşünmek doğru olmaz. Bu zorlu ve dışı dış kavgadaki her kazanım, her ileri atılan adım ve yaratılan her mevzi sınıf hareketini güçlendirmenin, havzadaki sınıf bölüklerini harekete geçirmenin, dahası sınıf kitlelerinin dayanışma bilincinin yükseltilebilmesi için tetikleyici bir rol oynayacaktır.

Tersane işçileri kendi ölümleri pahasına da olsa bu zorlu mücadelenin merkezinde duruyorlar. Tersanelerdeki cehennemi koşullar değişmediği sürece

bu zorlu mücadele de sürecektir. Buradan kendi cephemizden söylenmesi gerekenler var. Tersanelerde büyüyen kavga herkesten önce sınıf devrimcilerinin kavgasıdır. Zira bu kavganın tam ortasındayız, merkezindeyiz ve temel taraflarından biriyiz.

Tersanelerdeki mücadele giderek zorlu bir sürece evriliyor. Asalak ve kan emeci tersane patronlarının ve taşeronların işçilerin kanı ve canı pahasına kurdukları saltanat, bu mücadelenin hedefi durumda şimdi. Tersane patronları yükselen mücadelenin önü kesmek, sınıf cephesinden büyütülen sınıf dayanışmasını boğmak, tersane işçilerinin mücadele dinamizmini ve örgütlenme bilincini ezmek için harekete geçmiş bulunuyorlar. Öyleyse tersane işçilerinin mücadelesine sahip çıkmak, her türlü maddi ve moral desteği vermek devrimci güncel bir sorumluluktur.

Sınıf devrimcileri buldukları tüm alanlarda, bu sorumluluğun gerektirdiği bir bilinç, çaba ve seferberlik içinde olabilmeli ve harekete geçebilmelidir.

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/35 ● 7 Eylül 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

H. Fırat
**Seçimler
ve sol hareket**

**Çıktı!..
Kitapçı ve bayiiilerde...**

H. Fırat
**Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm**

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Kapsamlı saldırılar dönemi ve düzenin açmazları

Düzen cephesindeki iç düzenlemelerin yanısıra, işçi ve emekçileri bekleyen çetin günlerin tablosu da netleşmeye başladı. Aslında Cumhurbaşkanlığı seçiminin birkaç ay öne aldırıldığı bu düzenlemelerden önce de sermayenin geleceğe ilişkin planları belliydi. Devrimci güçler cephesinden bununla ilgili yapılan değerlendirme ve teşhirlerde de, planın içerdiği öz isabetli olarak dile getiriliyordu.

Bu ülkede sermayenin geleceğe dönük planlarını isabetle tespit etmek fazla bir güçlük taşımıyor. Zira 7 yıldır İMF'nin politika ve talimatları çerçevesinde işçi ve emekçilere saldırı üstüne saldırı hedefiyle oluşturulmuş bir program uygulanıyor. Bu programın engelsizce uygulanabilmesi için bir yandan iktisadi, sosyal, siyasal, psikolojik tüm unsurlarıyla geçmişten devralınan toplumsal zeminden yararlanılıyor. Öte yandan da bu zemini her adımda besleyen sosyal-siyasal müdahaleler yapılıyor.

60. hükümetin açıklanan programı ve seçimlerin hemen ardından parça parça basına "sızdırılan" yeni anayasa taslağından yansıyanlar, yalnızca bunun bir teyidi sayılabilir. Fakat bu, işçi ve emekçilere durumu anlatabilmek açısından, programın ve anayasa taslağının önemini azaltmıyor. Program ve taslağın yansıyan içeriği, yeni hükümet döneminde, işçi ve emekçilere yönelik saldırıların şiddetlendirilmesi dışında hemen hiçbir değişikliğin olmadığını gösteriyor.

Ordu ile AKP şahsında ifade bulan sermaye içi kapışmanın düzen cephesinde yarattığı sorunlar bunu zerrece etkilemedi, etkilemeyecektir. Bu taraflaşma ne denli somut ve gerçek ise, sıra işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkına yönelik saldırılara geldiğinde tarafların bir anda yekvücut oldukları da o denli gerçektir. AKP hükümetinin tüm süreci boyunca bunu defalarca gördük. Seçimler ve Cumhurbaşkanlığı ile ilgili gelişmelerin düzen cephesinde de işleri kızıştırdığı şu son aylarda, sermaye cephesinin bu sınıfsal tavır gücünden hiçbir şey kaybetmedi. Son günlerde sınıf cephesinde yaşanan gelişmelere, Kürt sorununda yaşananlara, genel olarak polis devleti uygulamalarındaki pervasızlığa karşı sermaye cephesinden alınan tutumlar, tek merkezli denebilecek denli bir ve aynıdır.

Dolayısıyla yeni hükümet döneminde, daha doğru bir ifadeyle yeni saldırı döneminde, şiddetin dozunu belirleyecek başat etken, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele düzeyi olacaktır.

Bazı ufak tefek değişiklikler yapılmış olsa da, kurulan hükümet, yaklaşık 5 yıldır sermayeyi ihya eden bildik AKP hükümetinden başka bir şey değildir. Ekonomik, sosyal, siyasal alanda sunabildikleri hiçbir yenilik yoktur. Bu gerçeği, işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkı arasında yeni düzenlemelere yönelik olumlu düşünce ve inançları yaymaya çalışan sermaye borazanları, belli başlı kaleşörler bile kabul etmek durumunda kalıyorlar.

Program yeni olmasa da saldırıların şiddeti yeni bir düzey kazanacaktır. Zira balon da olsa, "ekonomi düzde", "istikrarla yola devam", "güçlü, özgür ve müreffeh Türkiye" gibi söylemler üzerinden verilen oy desteği işçi ve emekçilerde doğallığıyla beklenti yaratmakta, fakat yeni dönemde beklentileri

Bu ülkede sermayenin geleceğe dönük planlarını isabetle tespit etmek fazla bir güçlük taşımıyor. Zira 7 yıldır İMF'nin politika ve talimatları çerçevesinde işçi ve emekçilere saldırı üstüne saldırı hedefiyle oluşturulmuş bir program uygulanıyor.

karşılama bir yana, işçi ve emekçilere her açıdan daha beter bir yaşam dayatılmaktadır. Öncelikle, bugüne kadar yürütülen saldırıların devamı olarak sosyal yıkımın derinleştirilmesi ve özelleştirmelerin tamamlanması hedeflenmektedir. Emperyalist ve yerli tekellerin gözünü diktiği her değer (enerji kaynakları, orman, nehir vb. doğal zenginlikler vs.) "babalar gibi satma" pervasızlığıyla özelleştirilecektir. Eğitim, sağlık, belediye hizmetleri, sosyal güvenlik alanı daha büyük oranda tekellerin sömürüsüne açılacaktır. Seçim öncesi askıya alınan sosyal güvenlik yasaları, GSS gibi düzenlemelerin yeni yıllarda birlikte yürürlüğe konulması planlanmaktadır.

İşçi ücretleri, kamu harcamaları gibi alanlarda nasıl bir politikanın sürdürüleceği ise hükümetin henüz icraatının bu başlangıç döneminde, THY sözleşme süreci, kamu emekçilerine dayatılan düşük zamlar, bölgesel asgari ücret çalışmaları vb. üzerinden görülebilir. AKP hükümeti, bu saldırıları, vergi sistemindeki adaletsizliğin sürdürülmesi ve daha da büyütülmesiyle tamamlamayı hedeflemektedir.

Yeni dönemde AKP'nin ekonomik ve sosyal alanda gerçekleştirmeyi hedeflediği kapsamlı saldırılar, ancak faşist baskı ve terörle, iç ve dış siyasette daha saldırgan politikalarla hayata geçirilebilir. AKP, tıpkı Kemal Derviş'in "Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı"nın asli sahibini unutturarak sahiplendiği gibi, Ecevit hükümetlerinin demokratikleşme diyerek siyasal alanda saldırganlaşma, reform diyerek terör devletini tahkim etme politikasını da kendi politikası bellemiştir. 2002 Kasım'ından itibaren, iç ve dış konjonktürün de yardımıyla, her iki alanda yerli ve yabancı efendilerinin takdirini kazanan bir performans da sergiledi. TCK, TMY, Polis Vazife ve Selahiyetleri Yasası gibi düzenlemeler, gösteri ve eylemlere dönük saldırganlık, F tiplerindeki uygulamalar, giderek artış gösteren işkence ve devlet terörü ne denli demokratikleşmeye, bir türlü tamamı açıklanamayan yeni anayasa taslağı da, programda AB üyeliği hedefleri ile birlikte ifade edilen demokratikleşme de ancak o kadar demokrasi içeriyor.

Bu politika Kürt sorunu için de geçerlidir. AKP, bir yandan Kürt sorununda güya "statüko"culardan daha ılımlı görünürken, diğer yandan "tek bayrak, tek millet, tek ülke, tek devlet" lafını ağızından düşürmeyecek, DTP'liler üzerinden Kürt hareketinin tabanındaki dinamikleri terbiyeden geçirmeye çalışacak kadar sinsî ve ikiyüzlüdür. Programında da devletin geleneksel çözümsüzlük politikasına uygun olarak, bundan başka bir şey yer almıyor.

Öte yandan, ABD başta olmak üzere emperyalist odakların Türkiye'deki gelişmeleri yakından izlemeleri ve AKP'ye arka çıkmaları da boşuna değil.

80 yıla bedel bir dış borç yükünü 4,5 yılda yaratan, böylece faiz ödemeleri adına işçi ve emekçileri ağır bir sömürüye mahkum eden, bunu da kendi toplumuna başarılı bir icraat olarak yedirebilen (aldığı oyla bunu ispat da eden) bir uşaktır dikkatleri çeken. Fakat yalnızca bu kadar da değil. Tam da bu sayede emperyalizme daha teslimiyetçi bir uşaklık yapmaktan başka seçeneği kalmayan bir Türkiye'ye biçtikleri rolü (savaşlarda daha fazla piyonluk, "ılımlı İslam devleti" modeli olma vb.) oynama hevesi de emperyalist odakları daha ilgili davranmaya itiyor.

Yeni dönemde işçi ve emekçilere yönelik saldırıların kapsamını ifade eden bu genel çizgiler, aynı zamanda düzenin açmazlarının ipuçlarını da vermektedir. Sondan başlarsak; uluslararası konjonktür emperyalistler için bile yarını belirsiz bir kararsızlık halindedir. Ekonominin bu denli borca bağlanması, ABD'den daha fazla, daha derinden etkilenmek anlamına geliyor. Ya da emperyalizmin borç içinde yüzen bağımlı bir uşaklık olmak, her durumda faturayı en ağır kısmıyla ve ilk ödeyen olmak demektir. Ortadoğu'daki savaşın gidişatı ise, faturasını asker, mali yük vb. olarak daha fazla Türk devletinin karşısına çıkaracaktır.

Kürt sorunu da tüm ağırlığıyla gündemdeki yerini korumakla kalmayacak, uluslararası gelişmelerin etkisi ve içerde Kürt emekçilerinde yaratılan beklentilerin basıncıyla kendini daha fazla dayatacağıdır. Kuşkusuz ufukta düzen içi çözüm yönünde en ufak bir ışık görünme olanağı yoktur. Bu ise Kürt sorununun çok daha başka bir kanaldan düzenin karşısına çıkma zemininin güçlenmesi demektir.

Bir diğer açmaz, AKP'nin 22 Temmuz öncesinde bir imkan olan "hem muhalif hem hükümet", "hem işbaşında hem mağdur" pozisyonunu yitirmesi, hem de rejimin iç dengeleri ve siyasal yapısı açısından sorun yaratacak yeni bir pozisyon kazanmasıdır. Artık AKP'ye militanlık yapan işçi ve emekçiler bile beklentilerinin karşılanması için hiçbir engel kalmadığını düşünmektedirler. Bu, ilk aşamada türban, imam hatipler vb. konularda laiklik-şeriatçılık taraflaşması yaratarak işçi ve emekçileri bugüne kadarki gibi yedeklemelerine yarasa da, ekonomik, sosyal ve siyasal alandaki beklentilerin karşılanmaması nedeniyle AKP'yi ve dolayısıyla düzeni sıkıştırarak bir durumdur. Bir başka deyişle, ortada yakın dönemin hayli kapsamlı saldırılarının gerilimini yatıştırarak manevralar olmadan, üstelik "muhalif hükümet" imkanı yitirilmişken, yeni saldırıları aynı pişkinlikle sürdürmek hızla yıpranma sürecine girmek demektir.

AKP'yi ve dolayısıyla düzeni yeni saldırı döneminde bekleyen daha birçok sorundan bahsedilebilir. Örneğin bir dönem için "demokratikleşme" yalanının AB süreciyle birlikte nasıl bir manipülasyon aracı olduğu hatırlanacaktır. Yeni dönemde ise bu türden iğne ucu kadar bile bir araç ya da olanak yoktur. Bununla birlikte, işçi ve emekçi kitleleri her adımda düzen içinde tutacak dalgakıranların iyice etkisizleştiği bir dönemde olduğumuz göz önüne alınırsa, düzenin, AKP eliyle işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelteceği kapsamlı saldırıların şiddetinden daha büyük karşı koyuşlarla sarsılması işten bile sayılmayacaktır.

2. AKP hükümeti ve demokrasi beklentileri...

Hak ve özgürlüklerimizi koparıp almak için dışı dış mücadeleye!

Açıklanan hükümet programının bir ayağını da demokratikleşme ve yeni anayasa konuları oluşturuyor. Tayyip Erdoğan bir önceki dönemde demokratikleşmeye, insan haklarına ne kadar da önem verdiklerini sayıp döküyor ve önümüzdeki dönem yapacaklarını sıralıyor. Oysa yeni programda yer alan kimi planlar düpedüz polis devleti uygulamalarını pekiştirmeyi amaçlıyor. Bir başka ifadeyle, yeni hükümet programı, demokratik hak ve özgürlüklerin geliştirilmesi bir yana, mevcut olanları da budamaya çalışan bir mahiyette. Geçtiğimiz hafta Nijeryalı sığınmacı Festus Okey'in Beyoğlu Emniyeti'nde gözaltındayken polis kurşunuyla öldürülmesi, yeni uygulamalara ışık tutuyor!

Programda önceki hükümet döneminde havada kalan insan hakları ve özgürlükler alanındaki vaatler yeniden yer aldı. AKP'nin 60. hükümet programı, Başbakan Erdoğan tarafından mecliste okundu. Hükümet programında demokratikleşmeden yargıya, ekonomiden eğitim ve sağlığa kadar toplumsal yaşamı ilgilendiren her alanda bir dizi vaadde bulunuluyor. 1. AKP hükümetinin programında yer alan vaadlere yeni programda da aynen yer veriliyor.

“Terörizmle mücadele konusunda Türkiye'nin haklı konumunun uluslararası platformlarda etkin bir şekilde savunmaya devam edileceği” vurgusuyla Kürt sorununda geleneksel imhacı ve inkarcı çizgi korunurken, Kürdistan'daki operasyonlara devam edileceğinin işaretleri veriliyor.

60. hükümet programında Kürt sorununun adı geçmiyor. Programda “Ülkemiz son 30 yıldır bölücü terör belasıyla karşı karşıyadır” denilerek, Kürt sorununu “terör sorunu” olarak sunan geleneksel politika tekrarlanıyor ve bu konudaki “tavizsiz tutumun kararlılıkla sürdürüleceği” vurgulanıyor. Bölgeler arasındaki eşitsizlik “terörün kaynağı” olarak gösterilerek şunlar söyleniyor: “*Yıllarca ihmale maruz kalan Doğu ve Güneydoğu bölgelerimiz başta olmak üzere ülke genelinde eğitim, sağlık, adalet, yol, içme suyu gibi alanlarda başlattığımız hizmet seferberliğimize devam edeceğiz. Bölge halkının umutlarını, talep ve beklentilerini azami ölçüde karşılayarak, milli birlik ve beraberliğimizi güçlendirmeye devam edeceğiz.*”

Programda Irak politikası, Güney'deki Kürt hükümetini ve Kerkük referandumunu “tehdit” olarak gören yaklaşımı esas alıyor. Erdoğan, hükümetin Irak'taki rolünü “Sünniler'in siyasal sürece katılmaları”nı sağlamak olarak tarif ediyor. Bu politika, Kerkük'te referandumu engellemek için bölgede bombalı terör eylemleri düzenleyen ve Şengal bölgesinde 500'ü aşkın Ezîdî Kürdün ölmesiyle sonuçlanan saldırıda adı geçen Sünni örgütleri ile ilişkileri olduğu iddialarını güçlendiriyor. Programda, “Irak'ta istikrarsızlıktan beslenen terör tehdidini karşı da her türlü tedbiri en etkin bir şekilde alacağız” ve “Hiçbir komşu ülke toprağının ülkemize yönelik terörist eylemler için bir üs olarak kullanılmasına izin vermeyeceğiz” söylemleri ile sınır ötesi operasyon tehdidi de sürdürülüyor.

“Asker ve polisin yetkilerinin yapılacak yasal düzenlemelerle yeniden tanımlanacağı, gerek insan kaynağı gerekse teçhizat ve malzeme bakımından güçlendirileceği” ifadeleri ise, hükümetin demokratik

hak ve özgürlüklere nasıl yaklaştığını yeterli açıklıkta özetliyor.

Programda, ilk hükümet döneminde gerçekleştirilemeyen vaadlere de yer veriliyor. Bunlardan biri yeni anayasanın hazırlanması. AKP'nin hukukçu kurmaylarından oluşan bir komisyonun şu an üzerinde çalıştığı yeni anayasa taslağı, kamuoyuna yansıdığı kadarıyla, demokratik hak ve özgürlük taleplerini karşılamamın çok uzağında. Hükümet programındaki bir başka vaad ise işkenceyi sona erdirmek. “İşkenceye sıfır tolerans” vaadine rağmen son dörtbuçuk yılda gözaltında işkence, yargısız infaz, faili meçhul cinayetlerin nasıl devam ettiğini biliyoruz.

Hükümet programı AKP'ye olmadık misyonlar biçenleri hayal kırıklığına uğrattır mahiyette. Kaldı ki burada sözkonusu olan 5 yıldır hükümette olan bir partidir. AKP konusunda hafızası zayıflayanlara Şemdinli ve 301 saldırısı, daha seçim sürecinde bir oldu bittiyle polisin yetkilerinin artırılması, yüzde 10 barajı ve oy pusulası sahtekarlığı, işçileri 1 Mayıs'ta Taksim'e sokmama vahşeti, F tipleri konusundaki tutumu vb. hatırlatılmalı.

Öte yandan, “Kürt sorununun çözüm adresi artık AKP'dir” diye tatlı hayaller kuranlara da sormak gerekiyor. DTP milletvekillerinin Öcalan ile görüşmelerini engellemek için apar topar yönetmelik değişikliği yapan AKP'yi harekete geçiren hangi dürtüdür? Bir “demokrasi odağı” olma iradesi mi, bir “merkez partisi” olma kararlılığı mı? AKP ve hükümet çevrelerinden yükselen “Kuzey Irak” çığırkanlığının dozunun giderek artması neye işaret ediyor? Demokrasi misyonları tartışılırken ABD ile birlikte kotarılmaya çalışılan ve basına sızdırılan “kelle alma” operasyonu haberi bile AKP'nin demokrasi ve Kürt sorununa bakışının çerçevesini anlatmaya yeter.

Seçim zaferinden hareketle AKP'nin geleceğine ilişkin söylenecek ilk şey, bu partinin artık bir “devlet (ya da merkez) partisi” pozisyonu için çaba harcayacağıdır. AKP kendisini gerçek iktidar odaklarına kanıtlama, kabul ettirme fırsatını değerlendirmeye çalışacaktır. Bu da çatışma ve

gerilimden çok, özellikle AKP cephesinden uzlaşma ile olacaktır. Önümüzdeki dönemde AKP ile ordunun gerici uzlaşması çok daha açıktan yaşanacaktır. Elbette bu gerilimlerin ve it dalaşının yaşanmayacağı anlamına gelmiyor. Ordu cephesinden ehlileştirme operasyonu devam edecek, AKP ise daha derinden bir uzlaşmayı esas alacaktır.

Yaşanacak bu “gerilimli uzlaşma”da AKP'nin Kürdistan'daki seçim performansı da önemli bir etken olacaktır. Zira, sermaye devletinin Kürdistan'daki tek siyasal ayağı AKP'dir. Kürt hareketi karşısındaki tek politik ağırlık olma pozisyonu, AKP'nin kendisini gerçek güç odaklarına pazarlamasında önemli bir dayanak noktasıdır. Yani AKP Kürdistan'daki seçim başarısını, iktidar için uzlaşma ve devlet partisi olma yolunda kullanacaktır.

Şu gerçek unutulmamalıdır. Son muhtıra ve müdahalelerin 28 Şubat'ın ürünü bir parti olan AKP üzerinde etkili olmadığını söylemek mümkün değildir. O, bu son müdahalelerle daha da terbiye edilmiştir. AKP 27 Nisan muhtırasıyla (sonrasında Dolmabahçe'deki Büyükanıt-Erdoğan görüşmesi hala sır gibidir) ordu eksenli kampla epeyce uzlaştırılmıştır. Halkın “mağdur” diye yöneldiği AKP, “uzlaşmaya” ve bütün dikkatini “devlet partisi” olmaya hasredekcek bir partidir. AKP'nin 2. hükümet programının bir yüzü emperyalizmin ve işbirlikçi tekeli burjuvazinin ihtiyaçlarına yanıt vermek, öbür yüzü de devlet (merkez) partisi olarak kabul edilerek tescil edilmektir. Böyle bir düzen partisinden demokrasi beklemek, ölüden gözyaşı beklemektir.

AKP'nin “sivil” hükümet programı, hazırlanmakta olan “sivil anayasa”nın mantığı hakkında da fikir vermektedir. Bu program, AKP'den beklenti içinde olmanın, işçi ve emekçi düşmanı politikaların güç kazanmasını sağlamak dışında bir işe yaramayacağını göstermektedir.

İşçi sınıfı, emekçi kitleler, komünistler, devrimciler, ileriler birleşik, kitlesel, devrimci bir mücadele hattında gelecek saldırılara karşı seferber olmalıdırlar. Önüne böyle bir barikat kurulmadığı sürece, sermaye düzeni “yola devam” etmekte zorlanmayacaktır.

Yeni hükümet programı...

İMF-TÜSİAD saldırı programının yeni versiyonu

Yeni hükümet geçtiğimiz hafta kuruldu. Hükümet programı Başbakan Recep Tayyip Erdoğan tarafından mecliste okundu. Birkaç günlük aradan sonra mecliste program üzerine tartışmalar yapıldı.

Fakat muhalefet adına meclis kürsüsünden yapılan konuşmalara baktığımızda, programın içeriğine dair pek az şey söylendiği görülmektedir. Kürsüye çıkanlar çok şeyler söylemişler, fakat asıl tartışma konusu olan hükümet programıyla ilgili olarak kayda değer bir eleştiri getirmemişlerdir. İstisnalardan biri, DTP adına konuşan Ahmet Türk'ün Kürt sorunuyla ilgili eleştirileridir. Özellikle MHP ve CHP adına yapılan konuşmalar, bildik argümanlar üzerinden kaba bir AKP eleştirisinin ötesine geçmemiştir.

Elbette bunun temel nedeni düzen siyasetindeki tekleşmedir. Kağıt üzerindeki sahibi AKP hükümeti olmasına rağmen, gerçekte tüm düzen partileri, İMF-TÜSİAD patentli bu sömürü, yıkım ve baskı programını esas olarak savunmakta ve dolayısıyla fazla eleştirecek bir şey görmemektedirler. Çünkü hükümeti kendileri kuracak olsalardı, üç aşağı beş yukarı benzer bir programı uygulamak durumunda kalacaklarını gayet iyi bilmektedirler. Dolayısıyla meclisteki program tartışmalarının fazlasıyla yavan geçmesi son derece normaldir.

Güncellenmiş saldırı programı

Hükümet programı değişik bölümlerden oluşuyor. Yakından incelendiğinde, ekonomik ve sosyal konularla ilgili söylenenlerin önemli bir bölümünün çok tanıdık geldiği görülecektir. Zira aynı şeyler son 20 yıldır her hükümet programında, İMF'ye sunulan her niyet mektubunda, işveren örgütlerinin yayınladığı her raporda dile getirilmiştir. Daha yakın bir tarihten örnek vermek gerekirse, yeni hükümet programını, bir önceki hükümetin kararlılıkla uyguladığı program ile seçimlerden hemen önce İMF'ye sunulan niyet mektubunun birleştirilmiş hali olduğunu söyleyebiliriz. Bu yönüyle bakıldığında, ortada kelimenin gerçek anlamıyla “yeni” olan bir şey yoktur. Hükümetin temel tercihlerinde hiçbir değişiklik yoktur. Hükümet tıpkı bir önceki AKP hükümeti gibi sermayeye ve emperyalizme uşaklık konusunda tereddütsüzdür. İşçi ve emekçilere, ezilen halklara saldırganlık konusunda da bir o kadar kararlıdır.

Aslında ortada “yeni” bir şey olmadığını anlamak için hükümet programını okumaya gerek yoktur. Seçimlerde sermayenin AKP'yi desteklemesinin nedenlerine bakmak bile bunu anlamak için yeterlidir. Sermaye AKP'ye yeni bir program uygulaması için değil, bir önceki dönemde kararlılıkla uyguladığı sömürü ve yıkım programını daha da güçlendirerek ve hızlandırarak uygulaması için, “istikrar ortamı”nın sürdürülmesi karşılığında onay ve destek vermiştir. Bu yanı sıra “yeni program” açıklandığında sermaye çevrelerinin ortaya koyduğu memnuniyet gerçekten de “yeni” bir şeyin söz konusu olmadığını en bariz bir biçimde ispat etmeye yeterlidir.

Programda neler var?

Hükümet programında demokrasi, hak ve

özgürlükler, ekonomi, istihdam, sosyal politikalar, yerel yönetimler gibi çok çeşitli başlıklar var. Ekonomik ve sosyal konularla sınırlı olarak ele aldığımızda kimi başlıkların daha öne çıktığını görüyoruz. Bunların hepsinin ortak noktası ise sermaye adına gündeme getirilecek saldırı planlarının sanki tüm toplumun yararına işlemiş gibi gösterilmeye çalışılmasıdır. Bir diğer nokta ise, işçi ve emekçileri kandırmak için saldırı planlarının süslü vaatlerin ardına gizlenmesidir.

Örneğin programda öncelikli konulardan biri işsizliğin azaltılması. Sanki önceki hükümet döneminde bu konuda bir şey yapılmış gibi büyük bir yüzüzlükle “işsizliği azaltıcı politikalar devam ettirilecek” deniliyor. Peki bunun için ne yapılacak? Programda verilen yanıt şu; “İstihdamı arttırmaya yönelik vergi indirimlerine gidilecek. İşsizlik Sigortası Fonu kullanım alanı genişletilecek.”

Başta da söylemiştik, bu sözleri bir yerden tanıyoruz. Hükümetin “istihdamı arttırmaya yönelik vergi indirimi” diye süsleyip ambalajladığı şey, patronların her fırsatta yinelediği, “bizden vergi almayın, ödediğimiz sigorta prim oranlarını azaltın” talebinin yerine getirilmesinden başka bir şey değildir. Yani patron çalıştırdığı işçilerin sırtından kazandığı paralardan vergi kesilmesini istemiyor. Bu yetmiyor, işçiler için sigorta primi de ödemek istemiyor, prim yükünü işçinin ve devletin yüklenmesini talep ediyor. Yani daha fazla kazanmak, daha fazla sömürmek derdinde. Bunu da “benden vergi ve prim almazsanız kazandığım parayla yeni yatırımlar yaparım, yeni istihdam alanları açarım” diyerek savunuyor. İşte hükümet programındaki yeniliklerden biri budur. Hükümet, işsizliği azaltacağı bahanesiyle patronlardan vergi ve prim almamaya hazırlanmaktadır. Bunu da “işsizliği azaltıcı politika” olarak yutturmaya çalışmaktadır.

Elbette burada bir de “İşsizlik Sigortası Fonu kullanım alanı genişletilecek” cümlesi var. Bu fondan yapılan ödemelerin binbir kurala bağlı olması yüzünden işsiz kalanların büyük bölümü işsizlik parası alamıyor. Bu nedenle de İşsizlik Sigortası Fonu'nda epeyce yüklü bir para birikmiş durumda. Tahmin edileceği gibi patronların gözü bu büyük parada ve oradan pay kapmanın yollarını aramaktalar. Patron örgütleri son bir yıldır hemen her fırsatta bu fonda biriken paraların ucuz yatırım kredisi olarak kendilerine verilmesini istiyorlar. Doğal olarak onların derdi işsizliği azaltmak değil kendi kazançlarını katlamak, işçinin cebinden çıkan bu paraya bir biçimde el koymak. Geçmiş dönemde hükümet belli hesaplar nedeniyle bu fonda biriken parayı sermayenin yağmasına açmaktan kaçındı. Hatta böyle bir şeyin söz konusu olamayacağı yönünde güvenceler dahi verdi. Fakat şimdi hükümet programında yazılanlar bu fonda biriken işçi paralarının yağmalanması için yakın zamanda düğmeye basılacağını göstermektedir. Diğerleri gibi bu yağma planı da “işsizliği azaltıcı önlemler” kapsamında parlatılarak sunulmaktadır.

Hükümet programında sosyal yardımların daha da arttırılacağı söyleniyor. Ücretsiz kitap dağıtımlarının ve maddi yardımların sürdürüleceği, 18 yaşın altındakileri kapsayan genel sağlık sigortasının hayata

geçirileceği ifade ediliyor. Burada da büyük bir ikiyüzlülük söz konusu. Toplam icraata bakıldığında AKP hükümetlerinin bir taraftan bütün gücüyle işçi ve emekçilerin “sosyal hak”larını ortadan kaldırmak için uğraştığı, diğer yandan ise “sosyal yardım” adı altında gündeme getirilen bir takım uygulamalarla emekçilerin gözünü boyamaya çalıştığı görülüyor. En basitinden söyleyecek olursak, bir taraftan eğitim ve sağlığın her alanda paralı hale getirilmesi için ne gerekiyorsa yapılıyor, okulların kapıları emekçi çocuklarına kapatılıyor. Diğer taraftan da belli sayıda öğrenciye sadaka mahiyetinde yardımlar gerçekleştirilerek, okul kitapları ücretsiz dağıtılarak, belediyeler eliyle kimi okul ihtiyaçları gene sadaka gibi verilerek “sosyal yalanlar” eşliğinde reklam ve göz boyama yapılıyor.

Sermayenin işçi sınıfına yönelik başlıca saldırı gündemlerinden birisi de bilindiği gibi özelleştirmelerdir. Daha seçimler yapılmadan çok önce, kurulacak yeni hükümetin uygulayacağı programda özelleştirme saldırısının temel bir yer tutması gerektiği sermaye tarafından ortaya konulmuştu. Yani kim gelirse gelsin özelleştirme saldırısının durmayacağı belliydi. Şimdi açıklanan hükümet programı, sermayenin bu konudaki istek ve beklentilerine de harfiyen uymaktadır.

İşçi ve emekçileri kandırma konusunda sosyal demagojiyi ustalıkla kullanan AKP, özelleştirmeleri de tüm toplumun çıkarına bir politika olarak sunmaya çalışmaktadır. “Hükümetimiz, özelleştirme uygulamalarını sadece kamu için bir gelir kaynağı olarak görmemekte, üretimdeki verimliliğin ve istihdamın artmasını sağlayacak önemli bir politika aracı olarak değerlendirmektedir. Ayrıca, bu konudaki çalışmalar büyük bir sosyal duyarlılıkla yürütülmektedir.”

Bu sözlerin yalandan ibaret olduğunu anlamak için son 5 yıl içerisinde özelleştirilen kamu kurumlarının bugün ne halde olduklarına, geçmişte bu kurumlarda çalışan işçilerin yüzyüze oldukları kayıplara ve yıkıma şöyle bir bakmak bile yeterlidir. Özelleştirilen işletmelerin pek çoğunun kapısına kilit vurulmuştur. Buralarda çalışan yüzbinlerce işçi neredeyse tüm ekonomik ve sosyal haklarını yitirmiştir. Onbinlercesi işsiz kalmıştır. Kısacası özelleştirme yağma ve yıkımdan başka bir sonuç üretmemiştir.

Toparlayacak olursak; yıllardan beri gündemde olan İMF-TÜSİAD saldırı planlarının yeni bir versiyonu olan hükümet programı, işçi ve emekçilere dönük çok yönlü saldırıları içermektedir. Tüm vaatlerin, cilalı sözlerin gerisinde işçi ve emekçilere dönük bir yıkım hazırlığı yatmaktadır. Sermaye için dikensiz gül bahçesi yaratmaya çalışan hükümet, işçi ve emekçilerden daha kötü koşullarda daha fazla çalışmalarını, buna karşılık ise daha az kazanıp daha kötü koşullarda yaşamalarını talep etmektedir.

Sermayenin yeni bir saldırı programına ihtiyacı yoktur. Çünkü eskisinin fazlasıyla işe yaradığını düşünmektedir ve durumdan ziyadesiyle memnundur. Geçmişten memnun olmayanlar ise işçi ve emekçilerdir. O halde yeni adımlar atması, devrimci program altında mücadeleyi büyütme için yeni yol ve yöntemler arayıp bulması gerekenler de onlardır.

60. “Hükümet programı” üzerine notlar veya “hadin sömürün sömürdüğünüzce”...

Yüksel Akkaya

60. “hükümet programı”nın “acilliği” nedeni ile güncelliği kaçırılmamak için, “tefrikamıza” bir hafta ara vermekte bir sakınca olmasa gerek.

60. “hükümet programına” şöyle kabaca bakınca, ortada görülen yeni bir şey yok duygusuna kapılıyor insan. Ve, fakat, acaba satır arasında gizlenmiş bir şey var mı diye meraklı bir “okuma” yapınca, “hükümetin” niyeti daha açık ortaya çıkıyor, ve, “vay feleksizler vay” demekten insan kendini alamıyor. Tabii, burada suç kabul edilecek başka kavramlarla da bu program değerlendirilebilir.

“Hükümet” diyor ki, esneklikse allahı ve de yenisi; emekçiler için giderleri artırıp, gelirleri azaltmak mı: Ekonomik büyüme için mecburen! Hoş ama boş lafların ve de eskinin methiyesi olan “hükümet programı” bize yine hicran, yine hüznün, yine keder vaadediyor. Ve, fakat, bütün bunları yapmak isteyen “hükümet” işi ciddiye de almamış: ne dersem yerler/yesinler demiş!..

Efendim, “hükümet” işi “ciddiye” almamış; “mademki her iki kişiden biri bana oy verdi, öyleyse geçen dönemin programını beğenmiş” diye düşünmüş olmalı ki, yeni program yerine, geçen dönemin programının methiyesine soyunmuş: “Ne yaptırırsak daha katmerlisini yapacağız” demiş. Güzel!.. Bize de bunu değerlendirmek düşüyor. Hadin, değerlendirelim.

“Hükümet programı” şöyle diyor: “Sağlıklı işleyen bir piyasa ekonomisi, güçlü ve yerleşik temel üzerine inşa edilebilir”. Çok güzel! Peki, bu ne anlama gelir? Bu sorunun iki farklı algısı olabilir. Birincisi, sermaye cephesinden farklı olduğunun ayırında olan emekçiler; diğeri de emek ile sermaye arasındaki o büyük çelişkinin ayırında olmayan, meseleyi, din-iman-tarikat gibi sınıf dışı tasnifte sakınca görmeyen çalışanlar ile ilgilidir. Birinci cephede yer alanlar

seçimlerde devrimci, sosyalist, sosyal demokrat gibi sıfatlarla kendilerini tanımlayanlara oy verdiler, ve, sayıları fazla değildi! İkinci grupta yer alanlar çok baskın olarak AKP’ye oy verdiler. Bu devrimciler, sosyalistle için sorunlu bir durum, ve, büyük bir aymazlığı da işaret ediyor. Örneğin, türban üzerinden özgürlük meselesinin ön plana çıkarıldığı ve çokça işlendiği bir dönemde emeğin sömürsü, onun üzerindeki sınırsız tahakküm, tersaneler ve maden ocaklarındaki ölümler bir saç örtme meselesinden daha önemli olarak halka duyurulamadı. Hoş, duyurulsun ne olacaktı, kafası, karısının, kızının, komşusunun, memleketin kızının saçının örtülüp örtülmemesine kilitlenmiş, dolayısı ile “uyuşturulmuş” bir halktan başka bir şey de beklenmemeli. B.

Coşkun’un çok güzel kategorize ve karikatürize ettiği “göbeğini kaşıyan” adam kendiliğinden oluşmadı; oluşturuldu. Bunu görmeden, anlamadan, seçimi halkın seçimi olarak değerlendirmek olsa olsa ya geri zekalılıktır, ya da bu İslami cephenin işbirlikçiliğidir! Ve, fakat (eskilerden kalma bir Türk filmi repliği gibi!), geri zekalılık baskın çıkmıştır. Eylülüstler tarikatları güçlendirerek devrimcilerin, sosyalistlerin

önüne kesmeyi amaçladılar, Türk-İslam sentezini uydurdular. Tarikatlar bunu bulunmaz bir fırsat bildiler ve materyalistlerin elinden diyalektiği çaldılar: Önce destekle, büyüt ve büyü; sonra büyümüş olarak sana tabi olana hükmet: Tarikatların diyalektiği!

Tarikatların diyalektiği 1980 öncesinde de vardı. Fark şu idi: 1980 öncesinde AP ve benzeri partiler, onlara “bizi desteklediğiniz sürece, sizi gözetiriz” diyorlardı. Şimdi, çeyrek yüzyıl sonra değişen şu: Tarikatlar diyor ki “bizi gözetirseniz size oy var.” Kısacası, halkın veciz bir sözü ile “boynuz kulağı aşmıştır”. Peki aşmıştır da ne olmuştur? “Hükümet programları” da bu yeniden yapılanmaya göre oluşmaya başlamıştır.

“Yeni Hükümet Programı” tarikatları daha güçlü kılacaktır.

“Yeni Hükümet Programı”, daha fazla zengin yaratacaktır, bunların içine mutlaka İslami cepheden gelenler de katılacaktır.

“Yeni Hükümet Programı”, daha fazla yoksul yaratacaktır, ancak bu yoksulların tarikatlara bağlı olması için çok büyük çaba sarf edilecek ve fak-fuk fon gibi olanaklar bu yönde değerlendirilecektir.

Milli gelir programdaki gibi yüksek olabilir, ama bu yoksulun daha yoksul, zengininin daha zengin olmasından daha başka anlama gelmez. Kişi başına gelir başkadır ortalama olarak, her kişinin cebine giren başkadır. Örneğin Rahmi Koç ile ben Yüksel Akkaya kişi başına milli gelir açısından eşit değildir.

İstatistiklere göre ikimizin de 5.000 dolar aldığı iddia edilebilir. Ben aldığımı bilirim: O da bir prof. maaşı olarak 1.200 dolar civarındadır, 5.000 değil. Rahmi Koç’unki ise milyar dolar olabilir, hiç bilmem! Ama bir tersane, bir tekstil işçisinin kişi başı gelirinin çok daha düşük olduğunu bilirim de, AKP’ye oy veren işçilerin bunu niye görmek istemediklerini “soramam”. Zira, sordurmazlar. Çünkü, sınıf olmak, farklı olduğunun ayırt edilmesi ile ilgilidir. Son çeyrek yüzyıldır baskı ve onun bittiği yerde AKP’yi besleyen tarikatlar aracılığı ile işçi olan ama sınıfla ilişkisi olmayan bir kitle üretildi. 60. “Hükümet Programı” bu oluşumu bir adım daha ileri taşımak istiyor. Sorun bunu görüp görmemekte. İktidara, “hükümete” geldiğini düşünen bu gariban “göbeğini kaşıyan” nüfus bir süre daha ihsan ile yetinebilir. Ancak, ihsan da Ankara’nın suyuna benzer, su kalmayınca verecek ihsan da kalmaz.

“60. Hükümet Programı” suyu kısmak üzere kurulmuş bir programdır. Köylüyü daha yoksul ve mülksüz kılacak, “şehre” gönderecek. Şehirdekiler yeni gelenlerin rekabeti ile daha düşük ücrete, daha kötü çalışma koşullarına razı olacak. Ücretler düşecek, sendikalı işçilik azalacak. Yeni esnek istihdam biçimleri öngören “hükümet programı” göbeğini kaşıyan işçiyi, köylüyü, işsizi kendisine daha bağımlı kılmaya çalışacak. Yeni dönemin kavgası da burada kopmalı: İhsan mı, sınıf mücadelesi mi? Onursuz kimlik ve kişilik mi, devrimci bir kişilik ve kimlik mi?

Kısacası yeni program insan olmak ya da olmamak arasında bir seçenek sunan metinden başka bir şey değildir. Tarih bu ayrımı farkedendenler ile etmeyenleri kaydeden acımasız bir “yazar”dan çok daha fazlasıdır. Tarihe “kötü insan” olarak düşmemek için bu 60. “hükümet programını” iyi anlamak dileği ile...

Hükümet işsizliği önleyecekmiş!

Yeni hükümet programında boş vaatler ve “projeler”den geçilmiyor. Bunlardan birisi de işsizliği önlemek amacıyla hazırlanmış “işsizlik paketi”!

“İşsizlik paketi”nde iş garantili meslek kurslarının yaygınlaştırılması, gençlere girişimcilik eğitiminin verilmesi, iş dünyasına atılmak isteyen kadınlara destek olunması gibi projeler yer alıyor. Ayrıca Organize Sanayi Bölgeleri’nde “Beceri Eğitim Merkezleri”nin kurulması hedefleniyor. Bu projenin finansmanı da “İşsizlik Sigortası Fonu”ndan sağlanacak. Her yıl fondan en az 200 milyon YTL’nin isdihdamı geliştirme programlarına ayrılacağı söyleniyor.

Hükümet “işsizlik paketi”ni işsizliği önlemek için hazırlandığını söylüyor. Ancak paket incelendiğinde, aslında sermaye için nitelikli ara eleman ihtiyacını karşılamak amacı taşıdığı

görüldüğü. Pakette yer alan, “Mesleki eğitim-işgücü piyasası ilişkisinin güçlendirilmesi”, “işverenlerin isteği doğrultusunda işsiz gençlerin yetiştirilmesi”, “meslek liseleri ve meslek yüksek okullarının işgücü piyasası ile işbirliği içinde eğitim yapmaları” ifadeleri bunu anlatıyor.

Paket AB’de uygulanmakta olan “özel isdihdam bürolarının” açılmasını da hedefliyor. “İsdihdam bürosu” adı altında gerçekte “işçi kiralama merkezi” olma işlevini yerine getirecek kurumlar da sermayenin nitelikli iş gücü ihtiyacını sağlayacağı merkezler olarak düşünülüyor.

AKP hükümeti yeni programında, “işsizliği önleme” adı altında, nitelikli işçi yetiştirmekten işçilerin kiralınmasına kadar, sermayenin her türlü ihtiyacını planlamış bulunuyor.

Tersane işçileri GİSBİR patronlarından hesap soruyor...**“Tersaneler cehennem,
işçiler köle kalmayacak!”**

Tuzla tersanelerde son birkaç hafta içinde peşpeşe iş cinayetleri yaşandı. Geçtiğimiz hafta elektrik çarpması sonucu iki işçi hayatını kaybetmişti. Bu hafta da Tuzla'da bulunan Aydınlan Yan Sanayi Sitesi'ndeki Umut Gemi'de bir işçi arkadaşımız daha iş cinayetine kurban gitti. Bayram Tatlı adlı taşçı formeni işçi, kablo tamiraty yaparken elektrik çarpması sonucu hayatını kaybetti.

Son iki hafta içinde 4 işçi iş cinayetine kurban gitti, onlarca işçi sakat kaldı. Tersane işçileri sadece iş cinayetlerine kurban gitmiyorlar, aynı zamanda asalak tersane patronlarının sınırsız baskı ve sömürüsüne de maruz kalıyorlar. Ağır çalışma koşulları altında kölece bir yaşama mahkum ediliyorlar. Kölece koşullarda çalıştırıldıkları halde hak ettikleri ücretleri verilmediği gibi sefalet ücretleri dahi ödenmiyor. Ücret gaspları ise genel bir uygulama tersanelerde... İşte bu sorunlara ve saldırılara karşı Tuzla tersaneler cehenneminde örgütlenen ve mücadele eden **Tersane İşçileri Birliği**, her gün yaşanan iş cinayetlerine ve ücret gasplarına karşı çeşitli taleplerle diş diş ve kararlı bir mücadele yürütüyor, eylemler örgütüyor.

Bu eylemlerden ilki 2 Eylül günü Taksim Emek Sineması önünde saat 14.00'te gerçekleşti. Yaklaşık 150 tersane işçisi, **“Artık yeter iş cinayetlerine son!”**, **“Tersanelerde sigortasız çalışmaya, iş cinayetlerine son!/Tersane İşçileri Birliği”** pankartı ve **“Katil GİSBİR hesap verecek!”**, **“Artık ölmek istemiyoruz!”**, **“Tersaneler cehennem işçiler köle kalmayacak!”**, **“1 haftada 4 ölüm, kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”**, **“Cabbar Ongun, Güney Akarsu, Cengiz Tatlı, Kenan Kara sıradaki kim?”** dövizleriyle yürüyüşe geçtiler.

Tersane işçileri, **“Artık ölmek istemiyoruz!”**, **“Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”**, **“Katil GİSBİR hesap verecek!”**, **“Ücret haktır, gaspedilemez!”**, **“Sigorta haktır, gaspedilemez!”**, **“Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!”** sloganlarıyla Galatasaray Postanesi önüne kadar yürüdüler.

Haykırdıkları gür sloganlarla meydana doğru yürüyen işçilere çevrede bulunan işçi ve emekçiler de

alkışlarla destek verdi. Kolluk güçleri, tersane işçilerinin Galatasaray Postanesi'ne kadar yaptığı yürüyüşü engelleyemedi.

Galatasaray Postanesi'nin önünde ilk olarak **Tersane İşçileri Birliği Yönetim Kurulu** üyesi **Cahit Atalay** bir konuşma yaptı.

Atalay yaptığı konuşmada, tersanelerde son on gün içerisinde 4 işçinin öldüğünü ve 3 işçinin sakat kaldığını vurguladı. Bunun sorumlusunun üç kuruşluk iş güvenliği tedbirlerini almayan tersane patronları olduğunu belirtti. GİSBİR'in tersane işçilerini sigortasız, sendikasız ve kölece çalışma koşullarına mahkum ettiğini söyledi.

Cahit Atalay, **“Dün 1 Eylül Dünya Barış Günü'ydü. Emperyalistler yüzbinlerce kişiyi 'barış ve özgürlük' adına katlediyor. Tersane cehennemlerinde ise hergün bir işçi arkadaşımız ölüyor ya da sakat kalıyor. Bizler Tersane İşçileri Derneği olarak böyle bir günde GİSBİR'e karşı savaş açacağız”** diyerek konuşmasını tamamladı.

Ardından **Tersane İşçileri Birliği Başkanı Zeynel Nihadioğlu** tersane işçileri adına basın açıklamasını okudu. Günde 10-12 saat ağır çalışma koşullarında, düşük ücretle kölece gibi çalışmaya mahkum edildiklerini, ücretlerin düşüklüğü yetmezmiş gibi bir de ücretlerin gaspedildiğini ya da aylar sonra ödendiğini dile getirdi. Tersanedeki ölümlerin baş mimarının tersane patronları olduğunu, ilkel ve yıpranmış aletlerle çalıştırıldıklarını, kullandıkları makinalarının bakımının on yıldır yapılmadığını ve taşeronların iş yetiştirme telaşıyla iş güvenliği ile ilgili tedbirleri almadıklarını ve tüm bunların sonucu olarak her gün tersanelerden tabutların birer birer çıktığını vurguladı.

Tersanede yaşanan katliamlara sessiz kalmayacaklarını ve **GİSBİR'e** karşı mücadele edeceklerini vurgulayan **Nihadioğlu**, mücadele taleplerini sıraladı.

Açıklamanın ardından pankartlar ve dövizler açılarak Odakule'den TRT binasına kadar sloganlı bir yürüyüş gerçekleştirildi. Eylem TRT binası önünde

sona erdi.

Tersane İşçileri Birliği, 3 Eylül sabahı **Desan Tersanesi** önünde iş cinayetlerini protesto eden bir basın açıklaması daha gerçekleştirdi. **Bekir Özmen** adlı işçinin **DESAN Tersanesi**'nde elektrik çarpması sonucu yaşamını yitirmesi üzerine gerçekleştirilen eylem **Tuzla Gemi Tersanesi** önünden **DESAN Tersanesi**'ne yürüyüşle başladı.

“Sigortasız çalışmaya ve iş cinayetlerine karşı örgütlü mücadeleye!/TİB-DER” imzalı pankart açan 50 işçi yolun tek şeridini trafiğe kapattı. İşçiler yol boyunca diğer tersanedeki işçilere örgütlü mücadele çağrısı yaptılar. **DESAN Tersanesi** önünde çevik kuvvetin ablukası dikkat çekti. Tersane önünde yapılan ajitasyon konuşmaları sonucunda eyleme katılan işçiler oldu. Tersane önünde işçilerin sayısı arttı, 80 işçi açıklamaya katıldı.

Açıklamadan önce **DİSK Genel- İş Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge Başkanı Veysel Demir** kısa bir konuşma yaptı. Demir konuşmasında, kârlarını düşündükleri için iş güvenliği tedbirleri almayan tersane patronlarının ölümlere neden olduğunu dile getirdi. **DESAN Tersanesi**'nin iş cinayetleri konusunda sicilinin kirli olduğunu ifade etti. Daha önce ücret gaspı nedeniyle **Limter-İş Sendikası**'yla birlikte gemi işgali gerçekleştiğini söyledi. Tersane İşçileri Birliği'ni yükselttiği mücadele nedeniyle tebrik etti.

Ardından **Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı** basın açıklamasını okudu. Açıklamada iş cinayetlerinden tersane patronlarının sorumlu olduğu vurgulandı. Yürüyüşte ve eylemde sık sık **“Katil DESAN/GİSBİR hesap verecek!”**, **“Tersane işçisi köle değildir!”**, **“Artık ölmek istemiyoruz!”**, **“Yaşasın TİB-DER, yaşasın birlik!”** sloganları atıldı.

Eyleme **DİSK Genel-İş Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge Başkanı Veysel Demir**, Genel- İş Sendikası Anadolu Yakası 2 No'lu Şube Başkanı **Şahan İlsever**, **Alınteri** okurları, **Mücadele Birliği Platformu** ve **BDSP** destek verdi.

Devlet ve düzen cephesinden barış mesajları!

Türk devletinin yetkilileri her zamanki arsızlıkları ile 1 Eylül'de barış mesajları yayımladılar. Cumhurbaşkanı'dan Başbakanına ve muhalefet partilerine kadar, devletin tüm kurum ve kişilerini bağlayan bir ikiyüzlülük, böylece bir kez daha sergilenmiş oldu.

İkiyüzlülüğün bir yanında, aynı savaş kampında yer aldıkları BM'in barış günü 21 Eylül dururken, dünya halklarının "barış için savaş" günü olan 1 Eylül'de konuşmaları duruyor. Diğer yanında ise, Kürt halkına karşı kirli savaşı inatla sürdürme kararlılıkları devam ederken ve bölge halklarına karşı saldırılarında ABD emperyalizminin piyonluğunu ve borazanlığını yaparken barış mesajları verebilmeleri...

Bu konuda kimisi (eski Cumhurbaşkanı Sezer) biraz utangaçça, genel-geçer ifadelerle yetinirken, kimi de (Başbakan Erdoğan) olanca edepsizliği ele alarak, "dobra dobra" barış diye diye savaş çağrısı yapıyor. Sezer'in "Barış kültürünün bir yaşam biçimi olarak

özümsemesi ve benimsenmesini diliyor, savaşların, şiddetin olmadığı bir dünyada tüm insanların barış içinde kardeşçe yaşamasını umut ediyor, Dünya Barış Günü'nü kutluyorum" ifadelerinde özetlenen mesajı, kapitalist-emperyalist dünyanın genel-geçer ikiyüzlülüğünü aşmamaya özen gösteriyor.

Erdoğan ise tam tersine, güncelden söz açma ihtiyacı duyuyor. Böylece, emperyalist dünyanın savaş borazanlığını 1 Eylül vesilesiyle de yerine getirmeye çalışıyor.

"Şiddet ve çatışma kültürünün barış ideallerimizi her zamankinden daha çok tehdit ettiği küreselleşen dünyamızda, insanların barış ve refah içinde yaşamasının temel şartlardan biri de, bütün ülkelerin terör ve şiddete karşı işbirliği ve dayanışma içerisinde olmasıdır. Terör, şiddet ve çatışma kültürüne karşı ortak bir duruş sergilemek, gerek ulusal, gerek bölgesel, gerek küresel ölçekte barış çağrılarının ön şartı haline gelmiştir. Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün

ortaya koyduğu 'Yurtta barış, dünyada barış' ilkesini her zaman ve her zeminde savunan Türkiye, bölgesinde ve dünyada barış ve istikrar unsuru olmaya devam edecektir" ifadelerinin yer aldığı mesajı, barış olgusuna yaklaşımı ve saldırgan diliyle, Türk devletinin tutumunu tam olarak yansıtmaktadır. Ve aynı zamanda emperyalizmin tutumunu... Terörist başı Bush ve ekibi tarafından döne döne tekrarlanan "Terör ve şiddete karşı işbirliği ve dayanışma" ifadeleri şimdi de uşakları ve yordakçılarının dilinde...

Elbette bu sözler ABD emperyalizminin yetkililerinin ağzından çıktığında, tam bir biat sağlamaya çalıştığı Ortadoğu devletleri anlamına geliyor. Önce Afganistan ve Irak, şimdilerde ise İran ve Suriye'yi kastettikleri artık biliniyor. Filistin halkı ise ezeli ve ebedi terörist ilan edildiği için, artık boyun eğdirmekten ziyade, siyonistler eliyle toplu imhası hedeflenmiş durumda.

Uşaklarının ağzında ise, aynı sözlerin, daha yerel ve özel anlamları bulunuyor. Erdoğan ve tüm diğer devlet yetkilileri "terör" derken, özel olarak PKK'yi, aslında onda mücadele ruhu kalmadığına göre de, genel olarak Kürt halkını kastediyor. Sadece Kuzey Kürtleri'ni değil, bütün Kürtleri kastettikleri de artık biliniyor. Buna, Türkiye Kürtleri'nin hemen ardından, özellikle Irak'ın enkazı üzerinde devletleşmeye çalışan Güney Kürtleri dahil. Emperyalist işgalcilerin kuklası yeni Irak devletinin de önemli mevkilerini tutan Güney Kürtleri, bu nedenle her fırsatta aşağılanmaya çalışılıyor. ABD emperyalizmiyle dayanışma içinde bulunan diğer emperyalist devletler ve emperyalist dayatmalara tam biat edenler ABD'nin Irak'taki bu yeni kuklalarını tanıırken, başka her konuda ABD uşağı kimliğini içselleştirmiş bulunan Türk devleti, bir tek bu konuda yan çizmeye çalışıyor.

Devlet ve düzen cephesinden yayımlanan barış mesajları içinde, bir tek CHP Diyarbakır İl Başkanı Muzaffer Değer'in mesajı, Türkiye gerçeklerine birazcık yaklaşmış görünüyor. Bu da, Değer'in ulusal kimliğini CHP'li kimliğinin önüne geçirdiği izlenimi yaratıyor. Mesajında; "Toplumun büyük çoğunluğunun yoksulluk sınırı altında yaşadığı, sosyal adalet ilkesinin her gün ihlal edildiği ve işsizlik oranlarının gittikçe arttığı bir ülkede barıştan söz edilemez. Bu barışın inşa edilmesi için evrensel insan hakları ve hukukun üstünlüğü ilkesi derhal fiiliyata geçirilmeli" türünden ifadelerle yer veren Değer, ancak tüm bunlar için yine TBMM'yi adres göstererek imkansız istemekten de vazgeçmiyor.

İster en utanmazından bir ikiyüzlülükle olsun, isterse maddi gerçekleri bir hayale bağlasın, son tahlilde düzen ve devlet cephesinden barış üzerine söylenmiş ve söylenecek her söz, barışa şiddetle ihtiyaç duyan işçi ve emekçilerin, yoksul halkların aldatılması, emperyalist savaşlarda piyon olarak kullanılmaya devam edilmesi istek ve arzularını dile getirmektedir.

Oysa 1 Eylül'ün işçi ve emekçilere, dünya halklarına çağrısı son derece açıktır: Kalıcı bir barışın inşa edilebilmesi için savaşın!.. Tıpkı Rus işçilerinin birinci paylaşım savaşına son vermek için iktidar savaşını yükselttiği gibi... Ve tıpkı Sovyet halklarının ikinci paylaşım savaşına son vermek için savaştığı gibi...

Çünkü kendi davası için savaşmayan, başkalarının davası için savaşacaktır.

Kürt halkına yönelik saldırıların arkası kesilmiyor...

Sermayenin ırkçı politikalarına karşı "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarını yükseltelim!

Kürt halkına karşı yürütülen çok yönlü saldırıların arkası kesilmiyor. İmhaya yönelik silahlı saldırıların yanısıra başka kollardan da saldırılar aralıksız sürüyor. Gerek siyasal alan, gerek medya kanalı, gerekse de yargı üzerinden, her söz ve davranış bir saldırı bahanesi yapılmaya çalışılıyor.

En son, hükümet programı üzerine yapılan tartışmalar vesile edilerek DTP'li milletvekilleri üzerinden bir saldırı geliştirmeye çalışıyorlar. Programında, Kürt sorunu adına sadece "güvenlik önlemleri"ne yer veren AKP ve hükümetin başı T. Erdoğan'ın, bunu eleştirmeye kalkan DTP'li milletvekillerini "terör" sopasıyla susturmaya kalkması yetmedi, Bakan Eker'e yanıt veren Diyarbakır Belediye Başkanı Baydemir'e yönelik olarak da savcılık devreye sokuldu.

Oysa Baydemir'in sözlerinde "adalet"i ilgilendirecek hiçbir ibare bulunmuyordu. Negatif ayrımcılık yapıldığından, "Diyarbakır Kalesi"nin düşürülmeye çalışıldığından, kendileri diyalog aradıkça karşıdan savaş çağrısı aldıklarından, vb. söz ediyor, yani politika alanının dışına çıkmıyordu. Gerçi Başbakan'ın Baydemir'e verdiği yanıt bunu teyit ediyordu ama, gene de Diyarbakır Savcılığı konuşmayı araştırma konusu yapmaktan geri durmadı.

Gerek seçim sürecindeki, gerekse de izleyen günlerde alınan tutumlar, daha önceki süreçlerde olduğu gibi, Kürt sorununun "barışçıl çözümü" konusunda, Kürt hareketinin niyet ve tutumlarının belirleyici olmadığını tekrar tekrar gösteriyor.

Kürtler "barış" sesini yükselttikçe, sermaye devleti daha yüksek sesle savaş çılgınlıkları atmaya sürdürüyor. Başbakan'ın son tartışmalarda farklı biçimde ifade ettiği gibi, "Kürt sorununda bizimle aynı noktada buluşmadan diyalog beklemeyin" diyorlar. Devletin durduğu yer Kürt

varlığının ve kimliğinin inkarı olduğuna göre, kendi kendinizi inkar edin, demeye getiriyorlar. 12 Eylül zindanlarında devrimciler için kurdukları "ehlileştirme" çarklarını, zindana çevirdikleri Kürdistan'da tüm Kürtler'e karşı çalıştırmak istiyorlar.

Teslimiyetin inkar ve itirafla son bulmayacağını ve ehlileşmenin bir sınırı olmadığını ise bu ülkenin devrimcileri çok iyi biliyorlar.

DTP'li vekiller de, bağlılık yemini yapmakla düzenin saldırılarından kurtulamayacaklarını bir kez daha görmüş oldular. Kürt işçi ve emekçileri de, düzenin bu aşağılamalarının, inkar ve imha saldırılarının "barışçıl çözüm" talebiyle karşılanamayacağını, bunun mümkün olmadığını artık görmelidirler. Kürt sorunu, ne mecliste temsiliyet, ne de diyalog arayışlarıyla çözülebilir. Çünkü sorunu yaratan ve büyüten, sömürgeci sermaye düzeninin kendisidir. Çözümü de sermaye düzenine karşı işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin birleşik örgütlü mücadelesidir. Kürt sorununu "barışçıl" biçimde ortadan kaldıracak tek güç, bunu gerçekten isteyen, buna ihtiyacı olan işçi sınıfıdır.

Çünkü işçi sınıfı, din, mezhep, milliyet ayrımlarının dışında ve üstündedir. Çünkü Türkiye işçi sınıfını oluşturanlar, her millet, din ve mezhepten işçilerdir. İşçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarı, sınıf mücadelesinin ortaya çıkardığı ve yükselttiği bir şiarıdır.

Kürt sorununun tek gerçek ve kalıcı çözümü, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının tanınmasıyla mümkün olabilir. Bunu tanıyacak tek sınıf ise proletaryadır.

Sermayenin ırkçı politika ve uygulamalarına karşı halkların kardeşliği şiarını yükseltelim. Halkların kardeşliğini tesis edebilmek için, işçilerin birliğini ve mücadelesini örgütleyelim.

1 Eylül Dünya Barış günü eylemlerle kutlandı...**“Yaşasın halkların kardeşliği!”**

1 Eylül Dünya Barış Günü ülke çapında gerçekleştirilen eylemlerle kutlandı. Eylemlerde “barış” talebi ile birlikte, Amerikan emperyalizmine karşı öfke ve halkların kardeşliği istemi öne çıktı.

Kadıköy’de “barış” şenliği

1 Eylül günü Kadıköy’de gerçekleştirilen barış şenliği saat 15.00’te Haydarpaşa Numune Hastanesi önünden yürüyüşle başladı. Kadıköy İskele Meydanı’ndaki programla devam etti. Eylem boyunca özellikle DTP kitlesi polislerin keyfi müdahalelerine maruz kaldı.

DTP’nin diğer kurumlara nazaran kitlesel katılım sağladığı yürüyüş boyunca emperyalist işgal karşıtı sloganlar atıldı, halkların kardeşliği vurgusu ön plana çıktı.

DTP kortejleri alana girerken polislerin keyfi uygulamalarıyla karşılaştı. “Detaylı üst araması” dayatan kolluk güçleri girişte bir kişiyi gözaltına aldı. Kitle, gözaltı saldırısına “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganıyla karşılık verdi.

Açılış konuşmasını Tertip Komitesi adına Mehmet Şakar yaptı. Program asker annesi Yıldız Ay’ın konuşmasıyla devam etti. Konuşma sivil polisler tarafından engellenmek istendi. Eylemin başından itibaren kürsüden yapılan konuşmalara tahammül edemeyen polis son olarak ses düzenini kapattı. Ses düzeninin kapatılmasıyla miting programı sonlandırıldı. Bu kaba müdahaleyi protesto etmek için sahneye DTP İstanbul milletvekili Sebahat Tuncel çıktı.

Devletin tahammülsüzlüğü eylemin ardından da sürdü. Polis panzerleri ve çevik kuvvet ekipleri eylem sonrası gözaltı avına başladı. Polis tarafından önceden tespit edilen onlarca kişi yaka paça gözaltına alındı.

Eylemde “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Barışa bir ses çift taraflı ateşkes!”, “Biji biratiya gelan!”, “Biji Serok Apo!” sloganları atıldı. Mitinge 3500’e yakın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Barış için insan zinciri

Reformist parti ve kurumlar 1 Eylül günü Taksim Tünel durağında saat 18.00’de biraraya gelerek 2 Eylül Kadıköy şenliğine çağrı yaptılar.

Tünel önünde toplanan kitle adına İHD Marmara Temsilcisi bir konuşma yaptı. Ardından insan zinciri oluşturularak Galatasaray Postanesi’ne kadar yürüyüş gerçekleştirildi. 400 kişinin katıldığı eylem Galatasaray Postanesi önünde son buldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

BAK’tan 1 Eylül açıklaması

BAK, 1 Eylül Dünya Barış Günü ile ilgili Taksim Galatasaray Postanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklama “1 Eylül Dünya Barış Günü’nde barış savunucuları, savaş ve işgal karşıtları olarak, dünya ve ülkemiz için barış talebini yükseltiyoruz. Hepimiz barış için insan zincirinin birer halkasıyız. Savaşa ve işgale karşı barış, etnik çatışmalara karşı farklılıklarımızla bir arada yaşamayı savunacağız” sözleriyle sona erdi. Ardından Ufuk Uras bir konuşma yaptı.

Eylem boyunca “İncirlik kapatılsın, çocuk yuvası yapılsın!”, “Irak’ta işgale son!” ve “İran Irak olmasın!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İHD’den 1 Eylül açıklaması

İHD Genel Merkezi, 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle basın açıklaması yaptı. Açıklamada, barış için günde 1 dolar harcanırken, silahlanma için günde 2 bin dolar harcandığını söyledi. Güvenlik gerekçe gösterilerek, her geçen gün dünyanın yeni bir coğrafyasının işgal edildiği ve insanlık ailesine ait tarihi zenginliklerin ve dokuların talan edildiği ifade edildi.

Bursa Barış Platformu’ndan 1 Eylül eylemi

Eylem saat 18.00’de Setbaşı/Mahfel önünden yürüyüşle başladı. “İrkçılığa, gericiliğe, şovenizme, savaşa karşı; barış, özgürlük, adalet için yürüyoruz!/ Bursa Barış Platformu” pankartının ardından yürüyen yaklaşık 200 kişilik kitle, “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!” sloganları attı.

Yürüyüş kolunun Bursa Kent Müzesi önüne gelmesiyle programa geçildi. İlk olarak savaşı ve yeni bir dünya özlemini anlatan bir sunum, ardından basın açıklaması yapıldı. Açıklamanın ardından bir müzik grubunun söylediği türkülerle eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak/Bursa

İzmir’de 1 Eylül Dünya Barış Günü eylemi

1 Eylül Cumartesi günü “Demokrasi ve Barış Bloku” tarafından eylem gerçekleştirildi. Konak Pier önünde toplanan yaklaşık 400 kişi sloganlarla Sümerbank önüne yürüdü. Yürüyüşe “Yaşasın Akdeniz Selçuk Nakliyat Ambarı direnişimiz!” pankartıyla katılan TÜMTİS, alanda da “Zafer savaşın emekçinin olacak!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarıyla dikkat çekti. Basın açıklamasının ardından Latin Amerika’dan iki sanatçı müzikleriyle etkinliğe katıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Adana’da basın açıklaması

Adana’da biraraya gelen sendika, DKÖ, reformist çevreler ve devrimci gruplar 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle ortak bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdiler.

1 Eylül Cumartesi günü Adana 5 Ocak

Meydanı’nda toplanan kitle “Yaşasın 1 Eylül Dünya Barış Günü!” pankartı arkasında yürüdü. Yolu trafiğe kapatan kitle İnönü Parkı’nda bir basın açıklaması yaptı. Eylem boyunca “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Yaşasın 1 Eylül Dünya Barış Günü!”, “Susma haykır savaşa hayır!”, “Hepimiz Kürdüz, hepimiz Ermeniyiz!”, “Türk, Kürt, Ermeni yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 130 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Kayseri’de 1 Eylül

1 Eylül Dünya Barış Günü Kayseri’de bir basın açıklamasıyla kutlandı. Basın açıklaması, Kayseri’de oluşturulmaya çalışılan Demokrasi Platformu bileşenleri tarafından postane önünde yapıldı. Açıklamaya yaklaşık 60 kişi katıldı.

Açıklama KESK, DİSK/Genel-İş, Tümtis, Eğitim-Der, Pir Sultan Abdal Derneği, EMEP, ÖDP ve İHD tarafından yapıldı. Açıklamada “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı.

Kayseri/BDSP

Genel-İş’ten Barış Günü pikniği

DİSK/Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 3 No’lu Bölge ve bağlı 1, 2 No’lu şubeler 1 Eylül Dünya Barış Günü’nde “Dostluk ve Dayanışma Pikniği” düzenlediler. Beykoz Korusu’nda düzenlenen pikniğe Kartal, Sarıgazi, Taşdelen, Kadıköy ve Beykoz’dan belediye işçileri katıldı.

İlk olarak Genel-İş Sendikası 1 No’lu Şube Başkanı Nevzat Karataş bir konuşma yaptı. Ardından sözcü Genel-İş Sendikası 2 No’lu Şube Başkanı Şahan İlsever, dünya çapında süren emperyalist işgallere ve kapitalist politikaların emekçi kitleler üzerindeki etkisine değindi.

Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 3 No’lu Bölge Başkanı Veysel Demir, 1 Eylül Dünya Barış Günü’nün Hitler faşizmine karşı verilen mücadelenin bir ürünü olduğunu söyledi ve içinden geçilen sürecin faşizm dönemini aratmadığını vurguladı. Afganistan, Irak, Filistin ve daha birçok yerde süren emperyalist işgallere dikkat çekti ve emperyalizme karşı direnen halkların birleşik mücadelesinin altını çizdi.

Konuşmaların ardından piknik programı, Domane Dersim, Hasan Sağlam, Mercan Erzincan ve Erdal Bayrakoğlu’nun söylediği türküler ve marşlarla devam etti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

BDSP'nin 1 Eylül eylem ve etkinliklerinden...

“Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!”

İstanbul: “Barış sosyalizmle gelecek!”

İstanbul Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde Taksim Tramvay Durağı'nda “Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!” şiarını haykırdı. Saat 13.00'te başlayan eylemde “Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!/BDSP” imzalı pankart açıldı. “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!”, “Biji biratiya gelan!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı, kızıl bayraklar taşındı.

Yapılan açıklamada emperyalist paylaşım kavgasının, acının, gözyaşının adresinin Ortadoğu olduğu söylendi ve emperyalist yalan makinesinin mazlum halklara karşı artan saldırıları vurgulandı. Türkiye'nin emperyalistlerin savaş üssüne çevrildiği, Türk devletinin emperyalist savaş aygıtı NATO'nun hizmetinde olduğu, Türk ordusunun kardeş halkların üzerine sürüldüğü ifade edildi. Dışarıda emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayan Türk devletinin içerde de Kürt halkına karşı inkar ve imha siyasetinden vazgeçmediği belirtildi. Kürt halkının gaspedilen ulusal haklarına işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin gaspedilen demokratik haklarının eşlik ettiği vurgulandı. Dünyada kalıcı barışı sağlamanın yolunun sınıf savaşımını yükseltmekten, işçi sınıfının iktidarını kurmaktan geçtiği belirtildi.

Açıklama “*Demokratik hak ve özgürlük mücadelesinde birleşen ve savaşan işçi sınıfları, sosyalist iktidarlarını kurduklarında savaşları önleme gücüne de kavuşacaklardır. Türkiye işçi sınıfı emperyalistlerin davası için değil kendi davası için savaşmalı, dünyayı kalıcı bir barışa kavuşturmak için sosyalizm mücadelesini yükseltmelidir!*” sözleriyle son buldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nde 1 Eylül etkinliği

1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle Adana Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nde bir film gösterimi gerçekleştirildi. Açık alanda gerçekleştirilmeyi planladığımız etkinliğimizi bir dizi teknik sorun nedeniyle İşçi Kültür Evi'nde yaptık.

“Emperyalist işgale ve savaşa karşı barış sosyalizmde!” şiarlı etkinliğimiz “Emperyalizm savaş demektir, barış sosyalizmde” isimli sinevizyon gösterimiyle başladı. Yeni bir dünyanın inşası mücadelesinde şehit düşenler anısına bir dakikalık saygı duruşunun ardından bir yoldaşımız konuştu. Bugün barış sözcüğünün en çok kullanılan ve kirletilen kavramlardan biri olduğunu, emperyalist haydutların dünyayı kan

İşçi sınıfı gerçek ve kalıcı bir çözümü ancak kendi iktidarı koşullarında gerçekleştirebilir. Ancak, sömürgeci sermaye devletini Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaştan caydırmak, dizginlemek de, yine sınıf hareketinin gücü sayesinde mümkün olabilecektir.

“İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarı etrafında birleşen işçi ve emekçiler, diğer pek çok temel sorunla birlikte, “Kirli savaşa son!”, “Kürt halkına özgürlük!” “Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!” şiarlarını yükseltmek, devletin dayattığı çözümsüzlüğe karşı işçi sınıfının çözümünü toplum gündemine taşımak durumundadır. Sermaye devletinin asla bitirmeye yanaşmadığı bu savaştan, her ulustan halklarımız zarar gördüğüne, derin yaralar aldığına göre, kirli savaşın sona erdirilmesi talebinin ve kardeşlik çağrılarının toplumda olumlu yankı bırakacağı açıktır.

Bugün sorun, bu taleplerin daha yüksek sesle, daha geniş sınıf kitleleri tarafından dile getirilmesinde, savunulmasındadır. Sınıf bilinçli işçi ve emekçiler görevlerine bu bilinçle ve daha sıkı sarılmalıdır.

gölüne çevirirken bile bunu “barış” adına yaptıklarını söylediklerini, ancak gerçek barışın bu düzenin yıkılması ve sosyalizmin kurulmasıyla sağlanabileceğini belirtti. Ardından “Hayat güzeldir” filmi izledik.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi

Mamak'ta 1 Eylül etkinliği

Mamak İşçi Kültür Evleri Gençlik Komisyonu olarak, 1 Eylül akşamı Hacı Tek Mezar Bektaş-ı Veli Parkı'nda 1 Eylül Dünya Barış Günü gündemli bir etkinlik gerçekleştirdik.

Etkinliğin ön çalışmasını daha çok Mamak festivalinde ilişki kurduğumuz gençlik güçleriyle örgütledik. Gençlik komisyonu olarak çıkardığımız afişlerle çeşitli şiarların yer aldığı pankartları Tek Mezar ve Tuzluçayır yol ağzına astık. Ayrıca etkinliğe çağrı amacıyla kullandığımız anketlerin olumlu bir etkisi oldu.

Etkinlikte emperyalizmin savaş, açlık, yoksulluk ve yıkım olduğunu, gerçek barışın emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadele ile geleceğini vurguladık. Parka “Emperyalist kültüre, savaşa, yıkıma geçit vermeyeceğiz!”, “Ortadoğu halkları yalnız değildir!/İşçi Kültür Evleri”, “İşçilerin birliği halkların kardeşliği!/Mamak İşçi Kültür Evleri Gençlik Komisyonu!”, “Emperyalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!/BDSP” şiarlı pankartları astık.

Etkinlik, Gençlik Komisyonu adına iki arkadaşın yaptığı konuşmalarla başladı. Mamaklı gençler geleceksizliğe, işsizliğe ve yozlaşmaya karşı mücadeleye çağırıldı.

Bertolt Brecht'in şiirlerinden oluşan dinletide kapitalizmin savaş, işgal ve yıkım demek olduğu dile getirildi. Önce Tiyatro Atölyesi 'Atom' oyununu sergiledi. Ardından Charlie Chaplin'in “Büyük Diktatör” filmi gösterildi. Etkinliğe 75 kişi katıldı.

Mamak İşçi Kültür Evi Gençlik Komisyonu

Sefaköy'de 1 Eylül etkinlikleri...

1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle “Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!/BDSP” imzalı bildirileri Şahintepe ve Sefaköy İnönü Mahallesi'ndeki işçi ve emekçilere ulaştırdık. Dağıtım esnasında birçok işçi ve emekçi ile 1 Eylül Dünya Barış Günü, savaş, kapitalizm, sosyalizm vb. konularda sohbetler gerçekleştirdik.

Sefaköy İşçi Kültür Evi olarak 1 Eylül Dünya Barış Günü'nün anlam ve önemini anlatan bir pano hazırladık. 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde bölgemizde savaş karşıtı bir etkinlik yapmak amacıyla bir toplantı gerçekleştirdik, etkinlik programı hazırladık. Etkinliği el ilanlarıyla işçi ve emekçilere duyurduk.

Etkinlikte 1 Eylül'ün tarihçesini anlatan, emperyalist savaş, barış ve nasıl bir mücadele yürütülmesi gerektiğini anlatan bir konuşma yapıldı. Ardından “Geçemeyeceksiniz” adlı belgesel gösterildi. Programımız işçi arkadaşlarımız tarafından hazırlanan bir tiyatro oyunu ile devam etti. Küçük bir kardeşimizin söylediği “Hiroşima” adlı şarkı ve hep birlikte söylenen türkülerle sona eren etkinliğe 70 kişi katıldı.

Sefaköy İşçi Kültür Evi

Sermaye devleti sahte çözümlere bile yanaşmıyor!

DTP'nin her türlü engeli aşarak meclise girmesi ve üstlenmek istediği rol konusunda son derece açık konuşması, Kürt hareketinde “barış” umutlarını canlandırmış olabilir. Ne var ki, seçimden bu yana gördükleri muamele, meclisteki DTP'lileri büyük bir hayal kırıklığına uğratmış olmalı. Devlet bir kez daha, sahte bile olsa Kürt sorununda çözüm istemediğini göstermiş bulunuyor.

Kürt halkına karşı kirli savaşlarını gittiği yere kadar sürdürmek istiyorlar. Çünkü savaştan, terör edebiyatından besleniyor, ırkçı-gerici tabanlarını böyle güçlendiriyorlar. Çünkü, işçi ve emekçi kitleleri bu “olağanüstü” halde daha kolay yönetebildiklerini öğrenmiş bulunuyorlar.

Son yaşananlar bir kez daha göstermektedir ki, Türkiye'de Kürt sorununun kalıcı ve gerçek çözümü sosyalist bir işçi-emekçi iktidarıyla hayat bulabilir. Ancak geline aşamada bağımsız bir sınıf hareketinin gelişebilmesi için de Kürt sorununa el atmak gereklidir. Kürt sorunu Türkiye'de şovenizmle mücadelenin ayrılmaz bir parçası haline gelmiş durumdadır.

Dünya Bankası'ndan yüksek öğrenimde "reform" talebi!**“Neo-liberal dönüşüm hız kazansın!”**

‘70’li yıllarla beraber dünya ölçeğinde derinleşen ekonomik kriz burjuvazi açısından yeni açılımlar yapmayı zorunlu hale getirdi. ‘70’lere kadar bir dizi nedenle “kamu yararı”nın kendisine yer bulabildiği burjuva ekonomisi artık bir değişim içerisine girmek zorundaydı. Bu değişim ihtiyacı çerçevesinde neo-liberal ideoloji devreye girdi. Bu ideoloji doğrultusunda öncelikle hizmet sektörüne bakış farklılaştırıldı. Daha önce farklı etkenlerle kamu yararının öne çıktığı bu alan, derinleşen krizin yolaçtığı yeni kârlı pazar alanları ihtiyacı çerçevesinde sermayenin talanına açıldı.

Neo-liberal dönüşümün dünya ölçeğinde belki de en sistematik ve hızlı yaşandığı alanların başında ise eğitim geliyor. Neo-liberal saldırıların hayata geçirildiği ülkelerde eğitim artık herkes için temel bir hak ve kamusal bir hizmet olmaktan çıktı. Bunun doğal sonucu olarak eğitim piyasada alınıp satılır bir metaya dönüştü.

Neo-liberal dönüşüm süreci dünya ölçüsünde yaşansa da eş zamanlı bir ilerleme katedemiyor. DB, İMF ya da DTÖ gibi emperyalist kurumlar eliyle yürütülen bu dönüşüm projesi, her ülkenin özgün koşulları gözeticilerle ve zamana yayılarak uygulamaya sokuluyor. Türkiye de bugün, eğitim alanı başta olmak üzere hizmet sektörünün hemen her alanında bu dönüşümde belli bir mesafeyi kateden ülkeler arasında. Ancak Türkiye’de sermaye iktidarının bugüne kadar katettiği mesafe emperyalist efendilerini memnun etmekten uzak.

Türkiye’nin dünyadaki belli başlı ülkelere oranla neo-liberal dönüşümleri geriden takip etmesinin gerisinde ise, ‘70’lerdeki toplumsal atmosfer yatıyor. Zira bütün kazanımların gaspı anlamına gelen bu dönüşümlerin gerçekleşebilmesi toplumsal muhalefetin zayıflığı koşullarında mümkün. Türkiye’de bu dönüşümler için uygun ortam ancak ‘80 darbesi eliyle yaratılabilirdi. Ancak ‘80 darbesi sonrası dahi dönüşümlere karşı belli bir direnç gösterilebildi (‘96 gençlik hareketinin harçlar karşısında ördüğü mücadele gibi), toplumsal muhalefet zorlayıcı bir faktör olabildi.

Son birkaç yıldır ise dönüşümler görülmedik bir hız kazandı. Türkiye’deki hemen her hizmet sektöründe özelleştirme ve piyasalaştırma saldırıları ile karşılaşılıyor. Diğerlerine oranla adımları erken atılmış eğitim alanında ise piyasalaştırmanın neredeyse bütün sonuçları yaşanıyor. Ancak anlaşılana o ki, bu bile emperyalist efendilere doyurucu gelmiyor.

Dünya Bankası geçtiğimiz günlerde Türkiye’deki eğitim sistemi ile ilgili iki rapor hazırladı ve ilgili kurumlara sundu. “Türkiye: Yüksek eğitim politika çalışmaları” ve “21. yüzyıl için Türkiye’deki yüksek öğrenim” başlıklarını taşıyan bu iki raporda sermaye iktidarından beklenen, eğitimdeki neo-liberal dönüşümleri eksiksiz ve tekeli sermayenin ihtiyaçlarını gözetecek bir tarzda sonlandırması.

“Eğitim herkes için paralı olmalı”

DB tarafından hazırlanan ve bir “reform” taslağı olarak algılanması gereken raporlarda özel olarak üzerinde durulan nokta, eğitimin artık herkese ve her düzeyde paralı hale getirilmesi. Türkiye’de devlet üniversitelerinde eğitim giderlerinin %4’ü üzerinden hesaplanarak alınan harç ücretinin oldukça yetersiz olduğunu belirten DB, “hizmet alan karşılığını öder”

Neo-liberal dönüşüm süreci öncesinde bilgi üretilmesi ve bu bilginin yaygınlaştırılması rolü üzerinden tanımlanan üniversite, yeni tanımla birlikte artık üretim süreçlerine doğrudan katılıyor. Bu katılım üniversite ile sermayenin işbirliği olarak ortaya çıkıyor. Üniversitenin bilgi üretimi sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda örgütleniyor.

yaklaşımının bir uzantısı olarak eğitimin paralı hale getirilmesinin şart olduğunu belirtiyor. Alt sınıflara mensup gençlik kesimleri için burs, bağış, borçlandırma ya da indirim gibi uygulamaların devreye sokulabileceğini belirten DB, bu konuda da önceliğin genç kadınlar ve yoksul coğrafi alanlar merkezli belirlenmesi gerektiğini vurguluyor.

Alt sınıflara mensup gençlik kesimlerinin bütünüyle yüksek öğretimin bünyesinden atılması anlamına gelecek bu uygulama, üniversitelerin tam birer ticarethane, öğrencilerin ise müşteri olma sürecinin tamamlanması anlamını taşıyacak.

“Üniversite-sermaye işbirliği kurulmalı!”

Neo-liberal dönüşüm süreci öncesinde bilgi üretilmesi ve bu bilginin yaygınlaştırılması rolü üzerinden tanımlanan üniversite, yeni tanımla birlikte artık üretim süreçlerine doğrudan katılıyor. Bu katılım üniversite ile sermayenin işbirliği olarak ortaya çıkıyor. Üniversitenin bilgi üretimi sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda örgütleniyor.

Bilginin artık ticari bir kavram olduğunu savunan kapitalizmin ideologları, bilginin sermayenin hizmetine açılmasını da bu temelde gerekçelendiriyorlar. Üretim süreçlerine Ar-Ge’leri ekleyen burjuvazi, bu alanda yaşadığı bir dizi olumsuz deneyimin ardından, Ar-Ge’leri toplumun bilgi üretim merkezine kaydırmanın daha az maliyeti ve riski olacağı sonucuna varmış bulunuyor. Bu sayede Ar-Ge’ler ve onlarla beraber sermaye kuruluşları üniversitelerin içerisinde konumlandırılıyor.

Türkiye’de üniversite-sermaye işbirliği konusunda bugüne dek ciddi adımlar atılmıştır. Ülkemizde bu işbirliğini gerekçelendirmek, güçlendirmek ve yaygınlaştırmak özel olarak TÜBİTAK, TÜSİAD ve YÖK’ün görevleri arasındadır. Halihazırda ODTÜ, İTÜ ve hatta Kocaeli Üniversitesi gibi üniversiteler bu alanda güçlü adımlar atmış bulunuyor.

Türkiye’de üzerinde ciddi çabalar harcanan başlıklardan birini ifade eden “üniversite-sermaye işbirliği” ile ilgili DB’nin yine de ikazda bulunması ise, mesleki eğitim alanı açısından ele alınmalıdır. Zira “iş çevrelerinin ihtiyaçlarının karşılanması” tam da bu anlamda gelmektedir. Yerli sermayedarların son birkaç yıldır memleket meselesi haline getirdikleri bu alanın sermayeye entegrasyonunda henüz istenilen düzey yakalanamamıştır. DB de bu durumu yakından takip eden bir kurum olarak mesleki eğitimin tam da bu entegrasyonu sağlayabilecek türden bir yeniden yapılandırma girmesinin şart olduğunu belirtmektedir.

“Üniversiteler mali özerkliğe kavuşmalı”

DB tarafından ifade edilen üniversite özerkliği YÖK’ü yadsıyan bir kapsama sahip değil. DB’nin öngördüğü yeni eğitim modelinde YÖK, denetleyici ve düzenleyici olarak kendine yine bir yer buluyor. DB’nin sıraladığı örneklerden özerkliğin kapsamı anlaşılabilir. Personel seçiminde, bütçe düzenlemesinde vb. alanlarda özerk bir üniversite... Öğrenci alırken kendine göre kriterler belirleyebilen üniversite... Özel sektörle daha rahat bağ kurabilen, daha ticari ve bilgiye daha fazla yabancılaşmış bir üniversite...

Peki bu üniversite için önemli olan ne olacak? DB bu konuda da öneri getiriyor; performans! Üniversitelere fon dağılımı performansa göre yapılsın! Performansın kıstası ise; kapitalizmin yasalarına uygun olarak rekabet, kendi pazarında tuttuğu yer, özel sektörle kurduğu ilişkiler vb...

“Üniversiteler arası işbölümü sağlansın”

Kemal Gürüz ‘74’te TÜSİAD adına hazırladığı “Türkiye’de yüksek öğretim, bilim ve teknoloji” başlıklı raporda YÖK’ün yüksek öğrenim stratejisini çizerken, üniversiteleri de kendi içinde sınıflandırmıştı. Elit, merkez ve taşra olarak sınıflandırılan üniversitelerin her biri sermayenin farklı ihtiyaçlarını karşılamaya endekslenmişti. Altyapı sorunundan kaynaklı kimi üniversiteler kendilerine biçilen rolü istenilen düzeyde oynayamasa da, bu işbölümünün belirli bir düzeyde hayata geçirilebildiğini söylemek mümkün.

DB’nin hazırladığı raporda ise bu işbölümünün daha sistemli ve netlik kazanmış bir hale getirilmesi isteniyor. “Üniversitelerin farklı alanlarda üstünlük kazanması sağlanmalı” denilerek tanımlanan işbölümü çerçevesinde üniversiteler sınıflandırılıyor; az sayıda uluslararası akademik araştırma yapan üniversite, ondan biraz fazla, fen ve teknolojinin uygulama alanı olan üniversite ve 40-50 kadar da bilgiyi yaymayı hedefleyen üniversite... Kalan üniversiteler ise sadece öğretmek sorumluluğunu üstlensin. Yine raporun bu başlığı içerisindeki anlatımdan çıkan sonuç, bu 4 ana başlığın dahi kendi içinde modüler bir hale getirilmesinin şart olduğu.

DB raporları ne anlama geliyor?

DB raporlarında yer alan başlıklar Türkiye’de yüksek öğrenim alanında yeni dile getirilmiyor. ÖSS değişikliğinden üniversite-sermaye bütünleşmesine, üniversiteler arası işbölümünden paralı eğitimin yaygınlaşmasına kadar bütün bu dönüşümler, Türkiye’de son yıllarda gözle görülür bir hızla hayata geçiriliyor. Bu haliyle DB’nin raporu ancak dönüşüm sürecinin bir an önce noktalanması talebi olarak algılanabilir.

Bütün bunların anlamı, önümüzdeki dönemde toplumun iki ayrı kesiminin hızlı hareket etmesi gerektiğidir. İlki doğal olarak sermaye iktidarı. Eğer emperyalist efendileri farklı öncelikler tanımlamazsa, DB raporuyla “eğitimdeki dönüşümü artık noktalandırın” emri almış bulunuyorlar. İkincisi kesim ise açık ki gençlik! Neo-liberal dönüşümlerin hızlanacağı önümüzdeki süreçte gençlik ya bu dönüşüm girdabında geleceksizlik duvarına çarpacak ya da bu saldırıları püskürtülecek bir birleşik gençlik mücadelesi örmeyi başaracaktır!

12 Eylül faşist darbesinden manzaralar...

Bu acıları toplayın. Biriktirin. Ezberletin yeni nesillere. Hepsi ve daha niceleleri yaşandı. Süngüyle yazıldı tarihimize. Bir daha unutulmasın, unutturulmasın diye...

Sabah komşu kadının getirdiği, gecekonduda baskının haberi idi. Dedi, “evde miydin, sana da geldiler mi?”

Geceyarısı, iki küçük bebesiyle yapayalnızmış evde Sakine. Giyinmeye bile koymamışlar. Kırmışlar kapıyı tekmelerle.

- Sakine bacının evi, içi çamur sıva-dışı sıvasız, tek odası, priket yapısıyla, ve ondülün kaplı damı ve bir erkeğin ancak başını eğerek girebileceği kapısıyla; nam-ı diğer gecekonduda olan evi bizimkinin üst yanına düşerdi. Aramızda ev yoktur da, bir sokak dolanır giderdi.-

- Kırmışlar kapıyı bacım. Yatakları, giysileri, bir yoksul evinde ne bulunursa yani, yerlere atıp çiğnemişler.

Yarıgecede. Çamurlu çizmeleri faşizmin... Yalnız bir kadının kapısını kırıp, basarak her şeyin üzerine, kirli kara izini bırakıp...

Sabah Sakine bacı, sırtında bebesiyle, öfke dolu yüreği ve hamarat elleriyle, bir kilometre uzaktaki kuyudan taşıdığı suyu kullanıp, temizlemekteydi geceden kalan kirleri...

Deli diyorlardı ama kimseye bir zararı yoktu. Öyle, kendi halinde konuşup dolaşırdı. Üstü başı da düzgünceydi üstelik. Sordum, bir evi, ailesi, eşi, çocuğu varmış. Dolaşır dolaşır dönermiş evine. İşini gücünü de yaparmış.

Öyle birdenbire de gelmemiş bu hale. Yavaş yavaş gelişmiş hastalık. Artık buna hastalık demek ne kadar doğru olacaksa...

Bir gün evleri sarılmış. Kapı kırılmış, içerisi didik didik aranmış. Aradıkları büyük oğluymuş bunun. Sıkıştırmış, zorlamışlar yerini öğrenmek için. Sonra da 12 yaşındaki kardeşini alıp götürmüşler.

Nereye götürüldüğünü, nerede tutulduğunu, başına ne geldiğini asla öğrenememişler. Aylar geçtikçe umutlarını yitirmeye başlamış, her an ölüm haberini alma tedirginliğiyle bekler olmuşlar.

Sonra bir gün çocuk çıkıp gelmiş. Hem de sapasağlam... Ancak hiç de görüldüğü kadar sağlam olmadığı çok geçmeden ortaya çıkmış.

Biri yüksek sesle konuşsa ya da yoldan geçen bir araç korna çalsa, çocuk hemen bir kenara sinerek titremeye başlıyormuş. Zaten yüzünün rengi, gözlerinin ışıltısı da yokmuş artık eskisi gibi. Büyük oğuldan zaten bir daha haber alamamışlar. Küçüğü de böyle olunca...

Ana yüreği, dayanamamış işte...

Yan komşu bir boya fabrikasında işçiydi. Toplu sorgularını anlatırken, biraz kırgın ama daha çok neşeliydi. Yedikleri onca dayağa rağmen gülerken anlatıyordu başlarına geleni. Çünkü darbeci kuvvetlerin, ellerindeki tüm imkanlara rağmen çaresizliklerini görmüş, yaşamışlardı. Çünkü onları asla konuşturamamışlardı.

Fabrika işçilerini toplu sorguya götüren sürecin başında devrimcilerle kurulan ilişkiler yer alıyordu. Devamında ise, fabrikadan gizlice çıkarılan boyalar...

Genç ve acemi olmalarını bir mazeret kabul edip, üzülerek anlatıyordu işçi. Maalesef, boyayı kullanan gençler, boşalan kutuları tam da yazılama yaptıkları yerde bırakıp gitmişlerdi. Ve elbette kutunun üzerinde fabrikanın markası. Bu boyaları fabrika sahibi vermeyeceğine göre, suçlu işçilerdi darbecilerin gözünde. “Her tarafta satılıyor, almışlardır” ifadesi ikna etmiyordu onları. Nasıl ikna etsin ki. Fabrikadan bedava almak dururken niye para verip alacaklar. Bunu bilip bunu söylüyorlardı.

Boya işçisini en çok güldüren ise, kendilerini sorgulayan “başçavuş”un, “siz yazın biz silelim, badanacı mıyız biz ulan!” sözleriydi. Okuyan bir işçiydi O. Başçavuş Hitler’e de “badanacı” lakabı verildiğini okumuştun nasılsa bir yerlerden.

Ama en çok, arkadaşlarının ağzından tek söz çıkmamasına seviniyor, gururlanıyordu...

1 Mayıs Mahallesi’nde coşkulu festival!

5. Geleneksel 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali 31 Ağustos-2 Eylül tarihleri arasında gerçekleşti.

Festival 31 Ağustos günü gerçekleştirilen “Ezilen uluslar ve ezilen dinler” başlıklı panelle başladı. Konuşmacı olarak Mihri Belli, Esra Çiftçi ve ABBF-D Kurulu Üyesi Musa Kazım Engin’in katıldığı panelde özellikle TTK Başkanı Halaçoğlu’nun yaptığı ırkçı açıklamalar üzerinde duruldu.

Festivalin ilk günü akşam programı ise Metin Aslan’ın yaptığı açılış konuşması ile başladı. Mahalle Muhtarı Cuma Kara bir konuşma yaparak mahalledeki kültür merkezi projesine destek istedi. Güzelleştirme Derneği Folklor Ekibi’nin sunduğu gösterinin ardından Grup Mayıs, Nilüfer Sarıtaş ve Ferhat Tunç sahne aldı. Ferhat Tunç, yaptığı konuşmada 1 Eylül’e ve kardeşliğe vurgu yaptı, çeşitli türkü ve marşlar söyledi. Hrant Dink’in öldürüldüğü gece Taksim’de söylenen “Yiğidim aslanım” türküsü kitle tarafından hep bir ağızdan söylendi.

Festivalin ikinci günü öğlen saatlerinde “Yıkımlar ve kentsel dönüşüm” başlıklı panel gerçekleştirildi. Panelin ardından Tiyatro Simurg “Havana” isimli oyununu sergiledi. Akşam programında ise ilk olarak sahneye PSAKD Ümraniye Şubesi Semah Ekibi çıktı. Ardından Pınar Sağ, Grup Munzur ve Erdal Bayrakoğlu, çeşitli kültürlerden halk ezgilerini 1 Mayıs Mahallesi halkı ile paylaştılar.

Festivalin son günü, “2 Eylül 1977’nin tarihsel nedenleri, yozlaşma ve yoksulluk” başlıklı bir panel düzenlendi. Panelin ardından geleneksel yürüyüşe geçildi. 1 Mayıs Mahallesi şehitlerinin resimlerinin olduğu ve “1 Mayıs şehitlerini unutmadık!” şiarlı pankart ile “30. yılında 2 Eylül ruhuyla yozlaşmaya karşı kültürüne sahip çık!” şiarlı

pankartlarla şehitlerin katledildiği yer olan son durağa kadar yüründü. “2 Eylül şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Halkımız saflara hesap sormaya!” sloganları atıldı. Son durağa gelindiğinde saygı duruşu yapıldı.

Burada yapılan açıklamada 1 Mayıs Mahallesi’ne yönelik saldırılarla emekçilere ve ezilen halklara yönelik saldırılar teşhir edildi. “30. yılında bize bırakılan mirasa mücadele ederek sahip çıkmış oluyoruz. Tarihi yapan kitlelerdir. Mücadeleyi yükselterek geleceğimize sahip çıkalım” denildi. Yaklaşık 550 kişinin katıldığı ve coşkulu bir atmosferde geçen eylemin ardından festival alanına geçildi.

Akşam programında ilk olarak İdil Kültür Merkezi Tiyatro Atölyesi’nin “Yozlaşma” adlı oyunu sergilendi. Kürtçe ve Lazca türkü ve marşlar söyleyen Hasan Sağlam’ın ardından Kürtçe türkülerle Osman Bingöl sahne aldı. Son olarak Ali Asker, yıllar süren sürgün hayatından sonra güzel insanlarla birlikte olmaktan çok mutlu olduğunu belirterek türkülerini söyledi.

Etkinlik programlarının yanı sıra devrimci kurum standlarının üç gün boyunca açıldığı festivale binlerce emekçi ve genç katıldı.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

12 Eylül karanlığı bugünün mayasıdır!

'Kontrgerillanın el kitabı' türlü türlü yöntemlerle dolu olsa da iş uygulamaya gelince yöntemler genelde fazla çeşitlilik göstermez. Tabii bu az sayıda yöntemin avantajı, defalarca denenmiş ve bu sayede eksiklikleri giderilerek en iyi işler hale getirilmiş olmasıdır. Yüzyılımızın küresel kontrgerillası olan CIA'nın artışı da, dünyanın dört bir yanında gerçekleştirdiği

karanlık tezgahların üst üste konması ile elde ettiği tecrübeden ibarettir. En basitinden işkence yöntemleri bile bizzat CIA tarafından geliştirilerek elenmiş ve en işe yarayanları dünyanın dört bir yanındaki işkenceci sürülerine öğretilmiştir.

Amerikan filmlerinde gördüğümüz işkence sahneleri ile DAL'da yaşananların bu kadar benzemesi bu nedenle hiç de raslantı değildir. Ya da '77 1 Mayıs'ında gerçekleştirilen katliamın bir benzerinin de El Salvador'da 25 Mart 1980'de Oscar Remero'nun 300 bin kişilik cenazesinde gerçekleştirilmesi ve tıpkı Kazancı Yokuşu'nda olduğu gibi, burada da üzerine belli noktalardan ateş açılan kitlenin oluşan izdihamda birbirini ezmesi, buna bir başka örnektir.

Demek istiyoruz ki kontrgerilla yöntemlerinin de bir CIA standartları vardır. Bu standartlar arasında en dikkat çeken ise, sayısız kez revizyondan geçirilen faşist kanlı darbe gerçekleştirme yöntemidir... Tıpkı Arjantin'de, tıpkı Şili'de ya da Yunanistan'da olduğu gibi, Türkiye'de de faşist 12 Eylül darbesi aynı yöntemlerle tezgahlanmıştır.

12'ye beş kala...

12 Eylül öncesinin Türkiye'si geriye iki çelişkili resim bırakmıştır. Bunlardan bir tanesi öne 12 Mart askeri muhtırasıyla, devrimci önderlerin idamı ile, türlü baskı ve terörle kesilmeye çalışılmasına rağmen yükselişini sürdüren toplumsal muhalefetin resmidir. İkincisi ise dünya kapitalizminin neo-liberal dönüşüm sürecine adapte olmaya çalışan sermayedarların resmidir. Bu iki resimde göze çarpan kaba çelişki, gerek 12 Eylül'ün ön sürecinin ve gerekse 12 Eylül faşist askeri darbesinin gerekçesini oluşturur.

Tam da bu nedenle askeri darbe sonrası bir yandan toplumun siyasal hakları bir bütün olarak elinden alınırken, diğer yandan ekonomik-sosyal yaşamı felce uğratılmıştır. Bu dönem sözde referandumla oylanan Anayasa dahil çıkartılan tüm yasalar, bir yandan toplumsal baskı ve denetimin kurumsallaşmasını hedeflerken, öte yandan neo-liberal dönüşümlerin hayata geçirileceği mekanizmaları yaratmayı amaçlamıştır. 12 Eylül'ü sermaye düzeni açısından 13 Eylül'e taşıyan da bu yönelim ve dolaysız uzantısı olan 24 Ocak kararlarıdır.

24 Ocak kararları, ana hatlarıyla; devletin ekonomideki payını azaltmayı, tarım teşviklerini sınırlamayı, gübre, enerji ve ulaştırma dışında sübvansiyonların kaldırılmasını, dış ticaretin serbestleştirilerek yabancı sermaye yatırımlarının teşvik edilmesini ve ithal ikameci sistemin terk edilerek ihracata yönelik kalkınma planına geçilmesini hedefler. Bunlar neo-liberal politikaların temel taşlarıdır. Kararlar bunun yanısıra sosyal devlet kalıntısı tüm uygulamaların yokedilmesini

12 Eylül bir Anayasa'dan ibaret değildir. Bugün işçi ve emekçileri hedef alan bütün sosyal yıkım saldırılarının, bugün devrimci ve demokrat güçlere, işçi sınıfının hak arama mücadelesine yönelen devlet terörünün, toplumsal yaşamı saran yozlaşmanın mayası 12 Eylül'de atılmıştır. İşçi ve emekçiler kendi gelecekleri için bu karanlığın üzerine yürümek zorundadır.

amaçlamaktadır.

Bu haliyle 12 Eylül kötü bir ressamın beceriksiz fırça darbeleri ile özetlenemeyecek denli planlı bir operasyondur. Amerikancı generallerin toplum üzerinde yarattığı yıkım tek başına darbe bilançosunun, yani katliamların, işkencelerin aktarılması ile açıklanamaz. Topluma uygulanan nizami şiddet ile sermayenin yıllardır istediği dikensiz gül bahçesinin yaratılması amaçlanmış ve bu büyük ölçüde de başarılıdır. Sermayenin temsilcileri darbe ile beraber gelişen süreci büyük bir memnuniyetle izlemiş, ama elbette bununla sınırlı kalmayarak darbe sonrası kurulmak istenen yeni toplum düzeninin mimarlığına soyunmuş, kendilerine verilen her türlü görevi can-ı gönülden yerine getirmişlerdir.

26 Ocak 1982 tarihli Cumhuriyet'te Rahmi Koç şunları söylüyordu: "12 Eylül harekâtından önce herşeyi demokratik bir sistem altında yapmak zorundaydık. Bu da karar almak, yasa ya da yönetmelik çıkarmak için aylar geçmesini gerektiriyordu. Yani herşey güç ve uzun zaman içinde gerçekleştiriliyor, herşeye politik açıdan bakılıyordu. Ekonomik yaklaşım hep arkadan geliyordu. Askeri yönetim altında fark, alınan kararların parlamentodan geçmesi gibi bir zorunluluk olmadığından çok hızlı hareket edilebiliyor. Ve üstelik askeri yönetim yanlış yapsa bile bunu kısa sürede düzeltebiliyor..."

Sermaye kodamanlarının bu en kodamanı bu sözleriyle darbenin gerçek mahiyetini ve amacını gözler önüne sererken, demokrasi diye sunulan parlamenter rejimin biçimsel işleyiş gereklerinin bile kendisini ne denli rahatsız ettiğini ortaya koymaktan çekinmemiştir. Dönemin Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Başkanı Halit Narin'in "Şimdiye kadar işçiler güldü, biz ağladık, şimdi gülme sırası bizde" sözleri ise sermayenin faşist darbeden duyduğu memnuniyeti dile getirmektedir. Kenan Evren ise "24 Ocak Kararları'na bağlı tedbirler, ancak böyle bir sıkı bir askeri rejim sayesinde meyvesini verdi" diyerek hizmetinde olduğu sömürücü asalaklarla adeta ağız birliği yapmıştır.

12'yi beş geçe...

12 Eylül'ün hemen ardından çıkartılan darbe Anayasası ile günümüz toplumunun ve elbette günümüzde derinleşen sosyal yıkım saldırılarının zemini yaratılmıştır. Toplumun örgütleri dağıtıldıktan sonra, devlet aygıtı tıpkı halkın tepesinde her an kullanılmaya hazır bir giyotin gibi yeniden örgütlenmiştir. Emniyet teşkilatından ordusuna, kontra çetelerinden adalet mekanizmalarına, basın denetleme kuruluşlarından üniversitelere kadar her türlü kurum sermaye düzeninin ihtiyaç duyduğu dönüşümlerin yolunu düzleyebilecek bir baskı ve kontrol mekanizması ile buluşturulmuştur. Diğer yandan

bütün bu alanların sosyal yanları törpülenmiş, ortadan kaldırılmıştır. 12 Eylül'ün üzerinden 27 yıl geçti. Ama bugün hala sözkonusu kurumlar darbe ile kazandıkları konumlarını korumakta, sosyal-ekonomik hakların ise herşeye rağmen geride kalan son kırıntıları da yokedilmek istenmektedir.

Polis ve ordu, 12 Eylül sürecinde devletin baskı, zulüm, katliam ve işkenceci mekanizmaları olarak görev almış ve bu misyonu sonraki döneme de etkin biçimde taşımakla görevlendirilmişlerdir. Bu yüzden emniyet teşkilatının eğitim müfredatı değiştirilmiş, bu kurumda görev alacak kişilerin özel olarak ırkçı ve dinci olmaları esas alınmıştır. 12 Eylül'de yüzlerce katil çıkartmış olan ordu ve emniyet, 12 Eylül'den sonra da aynı misyonu istisnasız her dönemde, geçmişe oranla daha profesyonel biçimde sürdürebilmiştir. En son çıkartılan Polis Selahiyetleri Kanunu ile bu durumun sermaye düzeninin özel yönelimi olduğunu da bir kez daha göstermiştir.

Üniversitelerin başına YÖK getirilmiş, binlerce muhalif öğrenci ve öğretim üyesi üniversitelerden kapı dışarı edilmiştir. Aynı zamanda bu kurum eliyle üniversitelerin paralı hale getirilmesi sürecine hız kazandırılmıştır. Bugün YÖK, halen daha üniversiteli gençliğin gelecek mücadelesinin karşısına çıkan en büyük düşmanlardan biri olarak soruşturma silahını sıklıkla kullanmaktadır. Eğitimdeki dönüşüm ise paralı eğitimin kamusal bir hak olmaktan çıktığı, yarı kamusal bir hak olarak, eğitim sektöründe hizmet alanın bedelini ödemesi ilkesinin hakim olması gerektiği açıklıkla ifade edilmektedir.

12 Eylül'ün hemen ardından "Devlet, herkesin beden ve ruh sağlığı içinde yaşayabilmesi ve tıbbi bakım görmesini sağlamakla ödevlidir" maddesi Anayasa'dan çıkartılarak devletin sağlık hakkı kapsamındaki yükümlülükleri ortadan kaldırılmıştır. Geline yerde ise sağlık kurumları özelleştirilerek sağlık hakkı para ile alınır satılır bir metaya dönüştürülmek istenmektedir.

12 Eylül'ün hemen ardından yakılan, toplatılan, yasaklanan kitaplar ise günümüze basın alanındaki ağır sansürle taşınmıştır. Medyanın ciddi bir bölümünü kendine bağlamış olan burjuvazi, geriye kalanını ise sıkı bir sansür ve denetimden geçirerek, halkın haber alma ve ifade özgürlüğünü engellemektedir.

Toplumsal bir proje olan 12 Eylül, bugün yaşamımızın her alanında etkisini sürdürmektedir. Arabesk kültürle içiçe geçmiş olan pop-star kültürü 12 Eylül'ün bir mirasıdır. Mesleksizleştirilen ve geleceksizleştirilen ancak bu sorunlara tepki veremeyen, tepki verdiğinde kafasında cop kırılan gençlik, yine 12 Eylül'ün mirasıdır. Hastane kuyruklarında ölen hastalar, bebeklerini hastaneye rehin bırakmakla karşı karşıya kalan emekçiler, 12 Eylül'ün mirasıdır. ABD ile kurulan kölelik ilişkisi, ordu muhtıraları, gözaltında kayıplar, işkenceler, katliamlar, bütün bunlar 12 Eylül'ün mirasıdır.

Şimdi kimse çıkıp 12 Eylül'ü geçmişten ders çıkarmak için hatırlanması gereken acı bir deneyim olarak iddia etmeye kalkışmasın. 12 Eylül'ün sonuçları Anayasa'yı sivilleştirerek ortadan kaldırılacak cinsten değildir. Çünkü 12 Eylül bir Anayasa'dan ibaret değildir. Bugün işçi ve emekçileri hedef alan bütün sosyal yıkım saldırılarının, bugün devrimci ve demokrat güçlere, işçi sınıfının hak arama mücadelesine yönelen devlet terörünün, toplumsal yaşamı saran yozlaşmanın mayası 12 Eylül'de atılmıştır. İşçi ve emekçiler kendi gelecekleri için bu karanlığın üzerine yürümek zorundadır.

Türk-İş'in Bakü toplantısı... Tescilli hainler 55. yılda yeni misyonlarını açıkladılar..

Sermayeye ve devlete hizmette hiçbir sınır yok!

Türk-İş Başkanlar Kurulu 23 Ağustos'ta Azerbaycan'ın başkenti Bakü'de toplandı. Türk-İş'e bağlı birçok sendika TİS sürecindeyken Başkanlar Kurulu toplantısının ülke sınırlarının dışına taşınması dikkat çekti. Zira Türk-İş grev kararı alan sendika üyeleriyle dayanışmak için pratik çaba harcamak bir yana, Başkanlar Kurulu toplantısını kilometrelerce uzağa taşımayı tercih etmişti.

Salih Kılıç'ın açılış konuşmasında ifade ettikleri, sermayenin hizmetindeki bu tescilli hainin, bu uğursuz rolü uluslararası alanda da oynadığını göstermektedir. Marshall Planı çerçevesinde dönemin AID kurumu ve AFL gibi gerici Amerikan sendikal merkezleri Türk-İş gibi ihanet şebekelerinin doğumunda nasıl özel bir rol oynadıysa, şimdi de Türk-İş Bakü'de benzer bir role soyunmaktadır.

Salih Kılıç konuşmasında, Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ICFTU) ile Dünya Emek Konfederasyonu'nun 2006 yılında birleşmesi sonucunda 54 ülkeden 87 ulusal merkezin katılımıyla 85 milyon işçiyi temsil eden Pan-Avrupa Bölge Konseyi adıyla bir alt örgüt kurulduğunu, Türk-İş'in de bu örgütte İcra Komitesi'nde üye olarak yer aldığını belirtti. "Avrupa'nın komşu ülkeleriyle izlediği politikalar çerçevesinde oluşturulan bu sendikal birliğin, kuşkusuz bu ülkelerde sendikal hak ve özgürlüklerin korunması ve geliştirilmesi yönünde önemli çalışmalar yapacağını" dile getirdi.

Salih Kılıç'ın Başkanlar Kurulu toplantısını neden Bakü'de yapmayı tercih ettiği ise konuşmasında açığa çıktı: "Ancak bu açılım, dünyanın egemen güçlerinin bu bölgedeki temel amaç ve hedeflerinden ayrı düşünülmemelidir. Dünya enerji kaynaklarının önemli bir bölümünün var olduğu bu bölgeye yönelik paylaşım mücadelesi, dikkatlerimizden bir an olsun kaçmamalıdır. Türkiye ve Türk işçi hareketi, bu süreçte tarihi bir sorumluluk üstlenmeli, bölgede tarihine, kültürüne ve gücüne uygun politikaları geliştirmelidir. Türk-İş, kuruluşuna onay verdiği ve içinde yer aldığı bu örgütte, Orta Asya Türk Cumhuriyetleri'nden kardeşlerimizle birlikte

etkinliğini artırmalıdır. Bölgesel çıkarlarımızı koruyacak politikaları birlikte gerçekleştirmelidir." (abç)

Bu sözleri sarfeden kişinin bir sendika konfederasyonunun genel başkanı olduğunu bilmeseniz, TÜSİAD vb. bir sermaye grubunun temsilcisini dinlediğinizi zannedersiniz. Türk-İş'in başındaki hain çetenin Bakü'de "sendikal hak ve özgürlüklerin korunması ve geliştirilmesi" için bulunmadığı aşikardır. Türkiye'de grev hakkı her türlü yasal ve yasadışı yollarla engellenirken, buna karşı en ufak bir mücadele vermeyenlerin Azerbaycan emekçilerine zerre kadar bir katkıda sunmayacakları yeterince açık olmalıdır.

Elbette bu tescilli hainlerin böyle bir derdi bulunmuyor. Yeri geldiğinde AB gibi emperyalist birliklere girilmesini "emek hareketini güçlendireceği" gerekçesiyle savunurken yeri geldiğinde dünya enerji kaynaklarının paylaşım mücadelesinde söz sahibi olunmasını savunan Salih Kılıç gibi hainlerin işçi sınıfının çıkarlarıyla uzaktan yakından bir ilgisi bulunmuyor.

Toplantıda sermaye iktidarının dış ilişkilerini yürüten yüksek kademede bir diplomat edasıyla konuşan Kılıç şunları söylemektedir: "Türk-İş, önümüzdeki yüzyıla damgasını vuracak olan bölgenin

Avrasya olacağına inanmaktadır. Bu bölge, enerji kaynakları, doğal zenginliği ve ekonomik potansiyelinin yanı sıra, Doğu'nun bölgesel dinamiklerini Batı ile buluşturma özelliğini de korumaktadır. Türk dış politikasının Avrasya boyutunu bu çerçevede görmek uygun olacaktır... Türkiye-Azerbaycan ilişkileri, Avrasya'nın bu merkezi kuşağının omurgasıdır. Doğu-batı enerji koridoru projelerinin hayata geçmesiyle birlikte, Kafkaslar'da ve Hazar Havzası'nda başlayan yeni işbirliği dönemi, bölgemizi dünya enerji haritasında çok önemli bir konuma getirmiştir."

Anlaşılan o ki, sermaye devletinin Azerbaycan'a dönük politikalarının yeni dönemde yürütülmesi görevini Türk-İş, "işçi hareketi" ve "sendikacılık" sıfatları üzerinden icra etmeye kalkışmaktadır.

Türk-İş ile "Azerbaycan Hemkarlar İttifakları Konfederasyonu" arasında bir protokol imzalanmış bulunmaktadır. Bu protokole göre, "iki ülke işçi sınıflarının" bundan böyle birlikte hareket etmesine karar verildiği belirtiliyor. Daha düne kadar kendi konfederasyonuna bağlı sendikaların mücadele süreçlerini ortaklaştırmak için kılıcı kırıpırdatmayan Türk-İş yönetiminin bu uluslararası çabasına şapka çıkartmak gerekir. Demek ki Türk-İş yönetiminin gayrete gelmesi için sermayenin ulvi çıkarlarının öne çıkması gerekiyormuş.

Sermayeye karşı haklarını korumak için işçilerin ortak mücadelesine ihtiyaç duymayan Türk-İş yönetimi, bu ortaklığın hangi koşullarda gerekeceğini de, imzaladığı protokolde belirtmemiştir. Protokolde yeralan "Türkiye ve Azerbaycan işçileri, her türlü terörist faaliyetlere karşı duyarlı ve tutarlı yaklaşımlar sergileme kararına varmışlardır" ifadeleri ise varılan işbirliğinin gerçek mahiyetini özlü bir şekilde sunuyor. Buna göre her iki ülkeden işçi sınıfının, kendi sermayedarlarının ve emperyalistlerin bölgesel çıkarına aykırı hareket edecek her türlü "bölücü", "yıkıcı" ve "terörist" faaliyeti karşısında ortak tepki vermesi ve mücadele yürütmesi kararı alınmıştır. Yani bundan sonra emperyalist-kapitalist sömürü altında yıkıma uğratılan halkların ve emekçi sınıfların göstereceği direniş "terörizmle" gerekçelendirilerek mahkum edilecektir. İşçi sınıfı ve emekçi halkların bu mücadeleden uzak durması için işbirliği yapılacaktır.

Salih Kılıç karşı tarafa samimiyetini kanıtlamak istercesine, Azerbaycan topraklarının yüzde 20'sinin Ermenistan tarafından işgal altında tutulduğunu, dünyanın bu haksızlığa seyirci kaldığını, Türk-İş'in bu "haklı davada" Azeri kardeşleriyle birlikte olduklarını ifade ediyor. Türk-İş Başkanı elbette aynı hassasiyeti Ermeni soykırımı karşısında göstermiyor. Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini "bölücülük"le suçluyor. Sermaye devletinin Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikasını destekliyor, emekçiler arasında şovenizmin kışkırtılmasını izlemekle yetiniyor.

Türk-İş Başkanı konuşmasının sonunda Türk-İş'in 55. yılını kutladı. Sermayenin ve devletinin hizmetinde 55 yıl! Bundan sonra Türk-İş için sermayeye hizmet noktasında ülke sınırları "dar" gelmektedir. Azerbaycan atılımı da bu çerçevede, sermayenin Türk-İş'in önüne koyduğu yeni dönem görevi olarak değerlendirilmelidir.

Türk işçisi haftada 52 saat çalışıyor!

Patronların kârlarını artıran en önemli faktörlerden birisi de işçinin hem fazla, hem de ucuza çalıştırılması. İş yasanın değiştirilerek sermaye lehine yeniden düzenlenmesinin gerisinde bu vardı.

Yeni iş yasası ile çalışma saati haftalık 45 saat olarak düzenlendi. İşçiyi günde 9 saat köle gibi çalıştırma uygulamasını anayasal olarak da güvenceye aldılar. Ancak aç gözlü patronlara bu da yetmedi. Zira patronlar birçok sektörde uzun çalışma saatini fiilen uyguluyorlar. Esnek çalışma saatleri sayesinde işlerine geldiği zaman işçiyi çağırıyorlar, iş yoksa da ücretsiz izinlerle, işten atmalarla kapı önüne koyuyorlar.

Uzun çalışma saatleri Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) tarafından da dile getirildi. ILO Türkiye'de İş Kanunu'nda 45 saat olarak düzenlenen haftalık çalışma süresinin, imalat sektöründe 52,2 saate ulaştığını açıkladı.

Araştırmada, çalışma saatleriyle ilgili ilk uluslararası standardın getirilmesinin üzerinden yaklaşık 100 yıl geçtiği ifade edildi.

Tüm dünyadaki işçilerin yüzde 22'sine karşılık

gelen yaklaşık 614 milyonunun haftada 48 saatin üzerinde çalıştığı bildirilen araştırmada, bu işçilerin, "aşırı" çalıştığı kaydedildi.

Araştırmada çalışma saatlerinin kısaltılmasıyla mesleki kaza ve hastalıkların azaltılabileceği belirtildi.

Ancak ILO'nun uzun ve yorucu çalışma saatlerini düzeltmek için yaptığı öneriler ise esnek çalışma koşullarının uygulanması. Yani işgüvencesi başta olmak üzere sınıfın kazanılmış haklarının gaspı.

Konuyla ilgili açıklama yapan Kristal-İş Sendikası Eğitim ve Araştırma Uzmanı Aziz Çelik, sadece imalatta değil hizmet sektöründe de çalışma sürelerinin çok uzun olduğunu belirtti.

İşçiyi fazla çalıştırmanın, yeni işçi almaktan daha ucuz olduğunu ve bu nedenle bazı işverenlerin bu yolu tercih ettiğini anlatan Çelik, sendikası çalışan birçok işçinin, fazla çalışması karşılığında ücret alamadığını kaydetti. Fazla çalışmanın işçi sağlığını doğrudan olumsuz etkilediğini belirten Çelik, fazla süreyle çalışmanın yeni istihdamı engellediğine de dikkat çekti.

İşçi-emekçi hareketinden...

Texim patronundan işçilere gözdağı

Texim patronu, işten atma saldırısını fabrika önünde yaptıkları eylemle protesto eden işçilere çeşitli tehditler savurmuştur. Eylemden sonra da işçilerle fabrikada toplantı yaparak tehditlerini sürdürmüş, bu tepkilerin dışardan örgütlendiğini, bunu yapanların “bölücü ve terörist” olduklarını ileri sürerek işçileri sindirmeye çalışmıştır. Fabrikada yaşanan gelişmelerin bilgisini düzenli olarak kamuoyuna duyuran işçinin ve emekçinin sesi *Kızıl Bayrak* gazetesini de “terörist” bir yayın olarak nitelendirmiştir.

İşçilerin haklarını gaspeden bu asalak patron, bir de sahte “işçi dostu” pozlarına bürünerek, “sol”, sosyal-demokrat bir kimlik taşıdığı iddiasını ileri sürebilmektedir. Ancak sömürü ve baskı üzerine kurduğu saltanatı bu iddianın kocaman bir yalan olduğunu gözler önüne sermektedir.

Texim işçileri, patronun işten atma saldırısını sadece fabrikada gerçekleştirdikleri eylemlerle yanıt vermediler. Aynı zamanda bildiri, afiş vb. araçlarla Merter'deki sınıf kardeşlerine seslenerek sınıf dayanışmasını yükseltme çağrısı yaptılar.

“Texim İşçileri” imzalı bildiri ve afişleri Merter bölgesinde yaygın olarak kullandılar. Bildirileri Merter'deki çevre fabrikalara dağıttılar. Özellikle kadın işçilerin yoğun olduğu fabrikalarda bildirilere büyük bir ilgi oldu. Tekstil işçisi kadınlar, yaşadıkları sorunların Texim işçilerinin koşullarına benzediğini, tüm Merter işçilerinin biraraya gelerek asalak patronların sömürü ve baskılarına karşı ortak mücadele edilmesi gerektiğini dile getirdiler.

Bildiri dağıtımını sırasında Texim patronunu koruyan kolluk güçleri keyfi bir şekilde kimlik kontrolü yapsalar da dağıtımını engelleyemediler. Bunu gören Texim müdürleri çılgına döndü.

Texim patronunu teşhir eden bildiriler Merter köprüsü çıkışında ve sabah işçilerin yoğun olarak geçtiği güzergahlarda dağıtıldı. Ayrıca Texim'de yaşanan sömürü ve baskıları teşhir eden ve Merter işçilerini sınıf dayanışmasına çağıran duvar gazetesi hazırlandı. Hemen ardından afiş çıkarıldı. 750 adet afiş Merter havzasına yapıldı.

Texim patronu ve müdürler, bu çalışmadan dolayı çılgına döndüler ve duydukları korkuyla kolluk güçlerini harekete geçirdiler. Tüm fabrika çevresini koruma altına aldılar. Panzerlerle harekete geçen kolluk güçleri tüm Merter'i ablukaya alarak afiş yapılmasını engellemeye çalıştılar. Afiş yapan iki kişi keyfi bir şekilde gözaltına alındı ve üç saat karakolda tutuldu.

Texim patronu, emrinde çalışan özel güvenlik ve temizlik elemanlarına tek tek afişleri söktürmeye ve üzerlerini boyayarak kapatmaya çalıştı. Bir sonraki gün Merter Köprüsü ve E-5 üzeri afişlerle tekrar donatıldı.

Küçükçekmece İşçi Platformu

ROTA Elektronik'te işçi kıyımı!

Sarıgazi Meclis Mahallesi'nde kurulu bulunan Rota Elektronik'ten 8 işçi “iş yokluğu” gerekçesiyle işten atıldı. Daha sonra 3 Eylül günü 3 işçi daha işten çıkarıldı. İşlerin durma noktasına geldiğini iddia eden patron işçileri parça parça atarak gelişebilecek tepkileri önlemeye çalışıyor.

Beko'ya termostat devresi yapan fabrikanın dönem dönem iş yoğunluğunda azalma yaşanmasına rağmen özellikle kış aylarında yoğun bir tempoyla çalışıldığı belirtiliyor.

Rota Elektronik patronu gün gittikçe büyüttüğü servetini stajyer öğrencilerin yoğun sömürüsüne borçlu.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Tek Gıda-İş Sendikası 13. Olağan Genel Kurulu yapıldı

Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş Sendikası 13. Olağan Genel Kurulu 1-2 Eylül'de gerçekleşti. İlk gün toplantıda konuşma yapan Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç, “Umalım ki geçen beş yıldaki ekonomik istikrar devam etsin ancak işçi hareketi kendini hazırlamak zorunda. Hazinesinin başına geçen bakan, konuşmalarıyla İMF'yi temsil ettiğini ortaya koyuyor” dedi.

“Sendikalara örgütlenme hakkı kazandırılmalı. Ücret pazarlık hakkı, kıdem tazminatı ve sendikal haklarımızı kazanma yolunda mücadele veriyoruz ve sonuna kadar devam edeceğiz. IMF'nin Türkiye'den çıkarılması lazım. Elbette IMF ile ilişkiye geçilebilir ama çizgiyi geçmemek şartıyla” diye konuşan Çelik ise, Türkiye'de çalışanların da yoksulluk sınırının altında yaşadığına dikkat çekti. Sendikal ve çalışma hakları kapsamında yasa değişikliğine gidilmesi gerektiğini savundu.

“Sosyal devlet piyasaya kurban edilemez!”, “Barış, huzur ve istikrar için sosyal adalet!” ve “Kayıtdışılık ve haksız rekabete karşı sendikal örgütlenme!” vb. pankartların asılı olduğu kurula çok sayıda yabancı delege katıldı.

Sönük geçen kurul 2 Eylül günü yapılan seçimle sonlandı. Bir önceki yönetim kurulu yeniden seçildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tekstil işçileri TİS'lere seyirci kalmamalı!

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak, tekstildeki TİS sürecine müdahale etmek, sendikacıları ve öncü tekstil işçilerini görev ve sorumluluğa çağırmak amacıyla bir bildiri hazırladık. “Küçükçekmece İşçi Platformu” imzalı bildiriye fabrikalara dağıttık.

İlk olarak sözleşme kapsamındaki Altinyıldız Fabrikası'nın iki vardiyasına bildirilerimizi ulaştırdık. TİS görüşmeleri devam ettiği için bölgemizde TEKSİF'in örgütlü olduğu diğer tüm fabrikalara da bildirilerimizi ulaştırmaya devam edeceğiz.

Bildiri dağıtımlarında kimi işçilerle birebir konuşma imkanı yakaladık. İşçilerin TİS sürecinden hiç memnun olmadıklarını ve huzursuz olduklarını gözlemledik.

Küçükçekmece İşçi Platformu

TÜBİTAK'ta sözleşme imzalandı!

Tez-Koop-İş Sendikası ile TÜBİTAK ve bağlı işyerlerinde toplu iş sözleşmesi imzalandı.

Anlaşmaya göre ücretler ve ücrete bağlı maddelerle ilgili düzenlemeler, Türk-İş ve hükümet arasında imzalanan çerçeve protokol doğrultusunda yapılacak. İşçi ücretlerine bu yıl için 140 YTL'den az olmamak üzere %10, ikinci yıl da birinci ve ikinci dönem için %3 oranında artış yapılacak.

Sözleşmede tıkanan maddelerden biri de sendikanın, TÜBİTAK'ın Türkiye Araştırma Alanı (TARAL) projelerinde görev yapan ve TİS kapsamı dışında kalan işçilerin “sözleşme kapsamına alınması” talebi idi. Başlangıçta 30 kişinin çalıştığı projelerde şu an 300 kişi çalışıyor ve Tez Koop-İş, kapsam dışı çalıştırmanın her geçen gün artmasının sendikasıylaştırmaya yolaçacağını söylüyordu. Ancak işçilerin “sözleşme kapsamına alınması” ve “giyim yardımı” konusundaki talepleri TÜBİTAK tarafından kabul edilmedi.

Akar Tekstil'in mafya patronu

Sömürünün yoğun olduğu yerlerden biri olan Çiğli Organize'de bulunan Akar Tekstil. Kadın işçilerin tacize uğradığı bu fabrikada hakkını arayan işçiler de dövülmektedir. İşçileri kendi malı olarak gören Akar tekstil patronu, 3 Eylül günü Çiğli İşçi Bülteni'nin dağıtımını engellenmeye çalıştı. “Burada bunları dağıtamazsınız” diyerek saldırı. Biz de “Bize karışamazsınız” diyerek dağıtıma devam ettik.

Sözlü saldırılarını sürdüren patron daha sonra fiziki saldırıya başladı. Biz de karşılık verdik. Araya işçilerin girmesiyle olay sona erdi. Dağıtım yapmamızı engelleyemeyeceğini, tekrar geleceğimizi söyledik. İşçiler patronun mafya olduğunu söylediler. Biz de bu tarz mafya yöntemlerinin bizleri yıldırmayacağını, hiçbir şekilde işçilere ulaşmamızı, onları bilinçlendirme faaliyetimizin engellenemeyeceğini söyledik.

Çiğli İşçi Platformu

Seçimler ve yeni dönem / 4

Kronik bunalım muhalefet

Resmi düzen muhalefetinin ortak perişanlığı

22 Temmuz seçimlerinde dinci partinin yaygın tartışmalara yolaçan başarısının gerisindeki temel etkenlerden biri de burjuva muhalefet partilerinin durumu, daha açık ifadeyle siyaset sahnesindeki ortak perişanlığı oldu. Şovenizm (MHP, CHP) ve laiklik (CHP) üzerinden ortaya konulan zehirleyici ve sapıtırıcı çabalar bir yana bırakılırsa, dinci parti beş yıllık iktidarı döneminde karşısında kendisini kitleler önünde zorlayacak herhangi bir burjuva muhalefet partisi göremedi. AKP'nin emperyalizmin ve büyük burjuvazinin istem ve çıkarları doğrultusunda yürüttüğü icraata karşı burjuva düzen partilerinin hiçbirinden kitleleri hedef alan ciddi ve inandırıcı bir ses yükselmedi. Bunun olmadığı bir durumda, tümü de geçmişte denenmiş ve AKP ile aynı çizgide bir icraatı çok daha kötü koşullarda ve ağır sonuçlarla uygulamış, bunun sonucu olarak da gözden düşmüş bu partilere seçmen desteğinin yeniden yönelmesi için bir neden olamazdı.

Bunda dolaydır ki, seçmen desteği alanındaki başarısını toplumun bir kesimini saran şovenist zehirden beslenmesine borçlu olan MHP bir yana bırakılırsa, başta CHP olmak üzere tüm öteki düzen partileri son seçimlerden kesin biçimde başarısızlığa uğrayarak çıkmışlardır. Büyük burjuvazinin geleneksel “merkez sağ” çizgisini temsil eden partilerden ANAP (ki artık bir enkazdan ibarettir) seçimlere bile girememiş, “merkez sağ”ın birleşik partisi iddiası ile DP ismini alan ve böylece güya yeni bir çıkış yapmış bulunan Mehmet Ağar'ın DYP ise ona anında koltuğunu kaybettirecek denli hüsrana uğramıştır. Bu vesileyle belirtelim ki, dinci partinin beklenmedik orandaki oy artışında, aynı zamanda düzenin resmi “merkez sağ”ını temsil eden bu partilerin özellikle de seçimler öncesinde kendini iyice açığa vuran perişan görüntüsü önemli bir rol oynamıştır. ANAP ve DYP birlik adına giriştikleri çabalarda biraz olsun ciddiyet ve inandırıcılık sergileyebilirdi, kendi seçmen tabanlarını az çok koruyarak barajı aşabilir, böylece AKP'nin büyük gürlüğü yaratan başarısını da belirgin biçimde sınırlayabilirdi. Oysa karşılıklı burjuva ayak oyunları ile sergiledikleri sözde birlik çabaları sonuçta fiyaskoyla noktalanarak inandırıcılıklarından geriye ne kalmışsa onu da yıktı ve böylece AKP'nin önü iyice açıldı, geleneksel merkez sağ oyları kendinde toplaması hepten kolaylaştı. AKP'nin seçim başarısının nedenlerine ve gerçek sınırlarına aynı zamanda buradan da bakmak gerekir. Bu durumun seçimi hemen önceleyen aylarda oluştuğunu burada gözönünde bulundurmak ve bunu, bu partilerin bir

The image shows a screenshot of the website of the Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP). The page features a red header with the party's logo and name. Below the header, there is a navigation menu with options like 'Merkez Yayın Organı', 'Bildiriler', 'Program', 'Tüzük', 'Deutsch', and 'English'. The main content area displays the article 'Seçimler ve yeni dönem... / 4' with the title 'Kronik bunalım içindeki düzen muhalefetinin iflası'. The article text discusses the political situation in Turkey, mentioning the 22 July elections and the role of the ruling party (AKP) and opposition parties. The article is written in Turkish and is part of a series of four articles. The website also features a sidebar with 'TEMELE BELGELERİMİZ' (Our Basic Documents) and 'SINIF HAREKETİ' (Class Movement) sections.

krize dönüşen cumhurbaşkanlığı seçimleri sürecindeki tutarsız ve kaypak politikalarının yıpratıcılığı ile de birleştirmek gerekir. AKP'nin başarısını koşullayan konjonktürel, dolayısıyla geçici etkenlerden söz ederken, ötekiler yanında bu gibi durumları da kastediyoruz.

Seçimleri önceleyen kriz döneminin güdümlü ama etkili Cumhuriyet mitinglerinin tüm havasından beslenen, DSP ile kurduğu seçim ittifakı ile bu havayı daha da güçlendirmek isteyen, bu arada seçime katılmayan SHP'nin de desteğini alan, daha bir de Demirel üzerinden “merkez sağ”ın bir kesimiyle ittifak kuran, bununla da kalmayıp listelerinde tescilli faşistlere ve tarikatçılara bile yer açabilen CHP ise, bütün bunlara rağmen ancak 3 Kasım seçimlerindeki oy oranını koruyabilmiş, buna karşılık parlamentoda önemli sayıda koltuk kaybına uğramış, sonuçta seçimlerden belirgin bir başarısızlıkla çıkmıştır. CHP'nin bu başarısızlığı artık kronikleştir. Mevcut çizgi ve tutumunu sürdürdüğü sürece, hele de başında Deniz Baykal türünden toplum ve emekçiler nezdinde itibarı ve inandırıcılığı kalmayan biri varken, gelecekte bugünden daha beter durumlara düşmesi kaçınılmaz olacaktır.

Burjuva siyaset sahnesinin kronik “muhalefet bunalımı”

12 Eylül'ün düzen siyasetindeki önemli sonuçlarından biri, toplumu ve emekçileri ilgilendiren temel sorunlar üzerinden biçimsel, demagojiye dayalı ve dolayısıyla tümüyle aldatıcı bir muhalefeti bile ortadan kaldırması olmuştur. Tüm düzen partilerini temel sorunlar sözkonusu olduğunda tek program ekseninde eşitleyen ve onları “milli mutabakat” kapsamındaki bu türden sorunlarda emekçilere yönelik salt demagojik bir söylemden bile alıkoyan bu durum, resmi siyaset sahnesinde yaşanan kronik “muhalefet bunalımı”nın temelidir. Düzen partileri artık hükümetteki partiyi emek ve ülke düşmanı icraatı üzerinden zorlayıp böylece kitle desteklerini güçlendirme yoluna gitmek yerine, basitçe hükümettekilerin (yarım kalan yerden kendilerinin de aynen sürdürmeye hazır oldukları) bu icraat içinde yıpranmasını ve böylece sıranın kendilerine gelmesini beklemektedirler.

Bu edilgenlik içinde sırasını beklemek tutumu bir dönem için her bir parti için belli sonuçlar da verdi,

İçindeki düzen tünün iflası

sonuçta herbirinin sırası bir biçimde geldi de. '90'lı yılların birbirini izleyen çok sayıda koalisyon hükümeti hemen tümüne de bir dönem hükümette yer alabilme olanağı verdi. Fakat sırasını hükümette yer alarak geçiren herbir parti, böylece seçmen nezdindeki güven ve inandırıcılığını da tüketmiş oluyordu. CHP, DYP, MHP, ANAP, DSP vb., tüm bu düzen partileri, '90'lı yıllar boyunca tekrar tekrar hükümet ortağı oldular ve sonuçta icraatlarıyla kitleler nezdindeki tüm inandırıcılıklarını yitirdiler. Demek oluyor ki artık savılacak sıra da kalmamıştır bu partiler için. (Bir zamanlar bugünkü dinci partinininkine benzer seçim başarılarıyla tek başına hükümet olabilen, sonraki dönemlerde bunu koalisyon ortağı olarak sürdüren ANAP'ın bugünkü tükenişi, burjuva siyaset sahnesinin icraat içinde tüketen seyrine çarpıcı bir örnek oluşturmaktadır.)

Bu partilerin (özellikle de sosyal-demokrat geçinenlerin) muhalefet konumunda yeniden güç kazanabilmeleri ülkenin ve kitlelerin gerçek sorunları üzerinden ortaya koyabilecekleri etkili bir muhalefetle, bu muhalefetin kitleleri sarsması, uyarması ve heyecana getirmesi sayesinde olabilir ancak, olabileceği kadarıyla. Oysa kural olarak yapmadıkları ve yapamayacak durumda buldukları da budur. Düzen siyasetinde "muhalefet bunalımı" dediğimiz açık olgu işte bunun bir sonucudur. Birçok vesileyle üzerinde durduğumuz bu soruna, burjuva siyaset sahnesinde yaşanan kronik muhalefet bunalımına, yakın geçmişte, 28 Mart seçimleri vesilesiyle, bir kez daha işaret etmiş ve öteki şeyler yanında son seçimlerdeki tablonun anlaşılmasına da ışık tutan şu değerlendirmeyi yapmıştık:

"Bugünün Türkiye'sinde ve elbette yalnızca

şimdilik, yani olayların AKP'nin yıpranmasına henüz yetmediği bir aşamada, hükümet değil muhalefet bunalımı yaşanıyor. Gerek parlamentodaki CHP gerekse parlamento dışı kalan burjuva düzen partileri şahsında bunu tüm açıklığı ile görmek mümkün.

"Bunun açıklaması gerçekte son derece basittir. Gerek uluslararası sermaye ve işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkar, istem ve dayatmaları çerçevesinde uygulanan emek ve halk düşmanı politikalara, gerekse ABD emperyalizminin istem ve dayatmalarına hiçbir düzen partisinin esasa ilişkin bir itirazı yok. İMF dayatmaları çerçevesinde uygulanan ekonomik-sosyal yıkım politikaları alanı, burjuva siyaset sahnesinde esasa ilişkin tartışmaların dışındadır ve bu uzun yıllardır böyledir. Düzen partileri bu konuda demagoji yapmaktan bile özenle kaçınıyorlar ya da bu yola başvurdukları nadir durumlarda bunu öylesine dikkatli ve iğreti biçimlerde yapıyorlar ki, sonuçta bunun herhangi bir inandırıcılığı kalmıyor ve kitleler üzerinde tercihlerini belirleyecek bir etkide bulunmuyor.

"Bu aynı tutum, buna bir tür gizli 'milli mutabakat' da denebilir, kitlelerin çıkar ve beklentilerini içeren siyasal sorunlar (temel demokratik hak ve özgürlükler) için de geçerlidir. Kurumsal ve yasal planda baskı, terör ve yasak rejimini oluşturan herşey, sağından soluna kadar tüm düzen partileri için 'milli politika' ya da 'devlet politikası' kapsamında ve dolayısıyla tartışma dışıdır. Bu konularda tartışma bir yana göstermelik demagoji bile yapılmaz, yapılamaz, yapılmıyor da. Tek tartışma konusu zaman zaman Kürt sorunudur ve burada ise hükümet olana göre daha ileri değil, tersine daha gerici ve şoven bir çizgi savunulur

(sözde 'sol' muhalefet partisi CHP'nin tutumu buna örnektir). Dolayısıyla yapılan, mağdur bir kesime sahip çıkmak değil, tersine, daha baskıcı ve tavizsiz davranması için hükümetin sıkıştırılması ve kışkırtılması olur. Bu ise sözkonusu mağdur kesim nezdinde hükümetten çok muhalefetin tecritini getirir.

"12 Eylül sonrası yeni dönemin bu genel olgusu, tüm düzen partilerinin aynı program ve temel politikalar temelinde tekleşmesi anlamına gelmektedir ve bugünkü muhalefet bunalımını açıklamaktadır. Kitlelerin çıkarlarını, beklentilerini ve bu arada duygularını ilgilendiren esasa ilişkin sorunlar ve politikalarda suskunluk, muhalefetteki düzen partilerini edilgen biçimde hükümettekinin yıpranmasını beklemeye itmektedir. Kitlelerin sorunlarına ve istemlerine demagojik dahi olsa sahip çıkmayan, buradan bir rüzgar estirmeyen hiçbir burjuva düzen partisi, hele hükümet olan(lar) da henüz yıpranmamışsa, kitleler nezdinde prim yapamamakta, dolayısıyla seçmen desteği alamamaktadır. (Çok özel türden bir istisna oluşturan 3 Kasım'daki Genç Parti olayı, tersinden burada ortaya konulanları doğrulamaktadır)... " (Seçimler ve Sol Hareket, Eksen Yayıncılık, s.107-109)

12 Eylül sonrası bütün bir dönemde, burjuva siyaset sahnesinde muhalefetin güç kazanması neredeyse kural olarak yalnızca hükümette olanın yıpranmasıyla gerçekleşiyor, bunu yineliyoruz. Dolayısıyla hükümetteki yıpranmadığı sürece de muhalefettekilerin zaten bir şansı olmuyor. Bu kuralın '90'lı yılların ikinci yarısına kadar tek istisnası, emekçilere yönelik sosyal demagojiyi herşeye rağmen etkili bir biçimde kullanan RP çizgisi idi. Bu çizgi AKP şahsında hükümet olalı beri artık burjuva siyaset sahnesinde emekçilerin sorunlarına demagojik düzeyde olsun seslenen parti kalmamıştır. Sağından soluna tüm düzen partilerinin ortak malzemesi kudurgan bir şovenizmdir ve bundan ise son seçimlerde de görüldüğü gibi daha çok şoven milliyetçiliğin geleneksel partisi olarak MHP yararlanabilmektedir. Buna CHP kendi yönünden laiklik savunuculuğu misyonu eklemekte, fakat bugünkü bilinç düzeyinde bunun da seçmen kitlelerinin büyük bölümünü oluşturan emekçiler için bir anlamı olmamaktadır. Dahası, bu misyon kent orta sınıflarının modern yaşama alışmış kesimlerinde destek bulsa da geleneksel düşünce, inanç ve yaşam biçimlerinin etkisi altındaki emekçilerde ters etkiye bile neden olmakta, denebilir ki tersinden gerisin geri dinci partiye yaramaktadır. Daha önceki bölümlerde üzerinde durduğumuz gibi, CHP'nin siyasal sözcülüğüne soyunduğu generallerin 12 Eylül'den günümüze uzanan çok yönlü icraatları sayesinde, emekçilerin önemli bir bölümü artık dinci gericiğin

12 Eylül öncesi ve sonrasında düzen solu

Sonuçta "solun güç kaybetmesi" olarak sunulan olgu, gerçekte düzen solunun sol düşünce ve değerlerin ifadesi davranışlardan tümüyle kopmuş olmasının yarattığı bir sonuçtan başka bir şey değildir. Yineliyoruz, geçmiş birikim ve anıların etkisiyle 12 Eylül'ü izleyen uzun bir dönem boyunca işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin önemli bir kesimi bu partileri desteklemeye devam etti. Fakat onların kendilerine umut bağlayan bu kitleler için kıllarını kıpırdatmamaları, tersine sermayenin ve emperyalizmin dayattığı politikaları aynen uygulamaları, muhalefetteyken bile bu politikalara muhalefet etmemeleri, onların bu türden bir "sol"a bağladığı umutları hepten kırdı. Onları ya sosyal demagojiyi bu partilerle kıyaslanmayacak bir

inandırıcılık ve başarı ile kullanan dinci partilere yönelmeye (ki artan yoksulluk ve çaresizlik toplumsal edilgenlikle de birleşince, kitlelerin dinsel gerici odaklara bu yönelimi ayrıca kolaylaştırıyordu) ya da resmi siyasete ilgisizliğe itti. Bugün 10 milyonu aşkın "küskün"ün varlığı rastlantı değildir ve bunu salt apolitizm olarak yorumlamak gerçeklere gözlerini kapamaktır. Bu kitlenin belli bir oranı elbette toplumun en geri ve apolitik kesimlerinden oluşmaktadır. Fakat belli bir oranının ise olumlu anlamda düzen siyasetinden umut kesmiş emekçilerden oluştuğuna en ufak bir kuşku yoktur.

(H. Fırat, *Seçimler ve Sol Hareket*, Eksen Yayıncılık, s.141-45)

ardından sürüklenecek sosyal, kültürel ve ideolojik bir ortamın içindedirler ve laikliğe yönelik söylemler için karın doyurmamakla kalmıyor, daha bir de dine ve geleneksel değerlere karşıtlık biçiminde algılanarak ters de tepkilere uğruyor.

Siyaseten tükenmiş düzen solu gerçeği

Düne kadar öteki şeyler yanında parçalı tablosundan dolayı yeterli seçmen desteği alamadığı söylenen düzen solu, 22 Temmuz seçimlerine tam bir birlik içinde CHP çatısı altında katılmış, ama sonuç buna rağmen 3 Kasım'da elde edilen oy oranıyla sınırlı kalmıştır. 7 milyonu aşkın seçmen demek olan %21'lik bu oranla halen de parlamentoda ikinci büyük parti olarak temsil edilen düzen solunun siyaseten tükendiğini iddia etmek ilk bakışta abartılı görünebilir. Fakat gerçekte durum tam olarak budur.

Bugün CHP'nin düzen siyaseti çerçevesinde olsun sol adına üstlenebileceği herhangi bir misyonunun kalmamış olması, bu tükenmişliğin bir göstergesinden başka bir şey değildir. Bu parti ne emekçilerin sınırlı iktisadi ve sosyal istemlerine sahip çıkmakta, ne de demokratik hak ve özgürlüklerin bir nebze olsun genişletilmesine destek vermektedir. Bir başka ifadeyle ne "sosyal" ve ne de "demokratik" bir misyonu vardır onun artık. Tayyip Erdoğan "biz onlardan daha sosyal-demokratiz" derken kuşkusuz demagoji yapmakta, ama buna rağmen belli bir gerçeği de dile getirmekte, düzen solunun emekçilerin ekonomik ve siyasal ihtiyaçlarıyla bir bağının kalmadığını vurgulamakta, kendilerinin bunlar üzerinden daha inandırıcı bir söylemi kullanabildiklerini ifade etmiş olmaktadır.

AKP hükümetinin emperyalist ve yerli tekellerin çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda yürüttüğü ekonomik ve sosyal yıkım programına hiçbir itirazı olmayan CHP, öte yandan demokratik hak ve özgürlükler sözkonusu olduğunda AKP'nin de gerisinde bir gerici tutumla hareket etmektedir. Kürt halkının meşru hak ve istemlerine karşı kudurgan bir gericilik, bugünün CHP'sini özgürlüklerin tümünden boğulmasına destek verir noktaya getirmiştir. 12 Eylül anayasası ile kurulmuş siyasal yapıyı bugün en hararetli biçimde savunan odur. Generallerin siyasal sözcülüğünü o yapmakta, devlet terörünü o kutsamakta, yeni anti-terör yasalarına gönülden destek vermektedir.

Emekçilerin sosyal ihtiyaçlarına ve demokratik haklarına düzenin o güdük sınırları içinde olsun ilgi göstermek demek olan sosyal-demokrat kimlikle bu partinin artık uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Onun bugünkü tüm sorunu, tarihsel ömrünü zaten tüketmiş bulunan ve bugün bir yandan Kürt sorununun ağırlığı altında, öte yanda Amerikan emperyalizminin "ılımlı islam" projesi çerçevesinde kaçınılmaz bir çözümlüş yaşayan "laik cumhuriyet"i korumak ve kollamaktır. Bu ise onu bir yandan 12 Eylül anayasasına sarılmaya, öte yandan generallere siyasal sözcülük yapmaya götürmektedir. Aynı anlama gelmek üzere, siyaseten de tükenmeye...

İşin dikkate değer yanı, CHP'nin "üniter devlet" savunuculuğu ekseninde bayraktarlığını yaptığı kudurgan şovenizmin ona siyaseten hiçbir yarar, dolayısıyla da seçmen desteği sağlamıyor olmasıdır. Onun şovenizm balonuna üflediği hava, seçim sonuçlarının da açıkça gösterdiği gibi, neredeyse tamamen MHP'ye yaramaktadır. Yapılan muhalefetin şovenizm boyutu bu çizgiyi tarihsel olarak temsil eden faşist partiyi güçlendirmekte, CHP ise daha çok "laik cumhuriyet" savunuculuğunun siyasal rantını yemektedir. Bu ona yalnızca batı kentlerinin modern orta sınıf katmanlarının değil, dinsel gericiliğin siyaseten bu denli güçlenmesinden haklı olarak büyük

Düne kadar öteki şeyler yanında parçalı tablosundan dolayı yeterli seçmen desteği alamadığı söylenen düzen solu, 22 Temmuz seçimlerine tam bir birlik içinde CHP çatısı altında katılmış, ama sonuç buna rağmen 3 Kasım'da elde edilen oy oranıyla sınırlı kalmıştır. 7 milyonu aşkın seçmen demek olan %21'lik bu oranla halen de parlamentoda ikinci büyük parti olarak temsil edilen düzen solunun siyaseten tükendiğini iddia etmek ilk bakışta abartılı görünebilir. Fakat gerçekte durum tam olarak budur.

Bugün CHP'nin düzen siyaseti çerçevesinde olsun sol adına üstlenebileceği herhangi bir misyonunun kalmamış olması, bu tükenmişliğin bir göstergesinden başka bir şey değildir. Bu parti ne emekçilerin sınırlı iktisadi ve sosyal istemlerine sahip çıkmakta, ne de demokratik hak ve özgürlüklerin bir nebze olsun genişletilmesine destek vermektedir. Bir başka ifadeyle ne "sosyal" ve ne de "demokratik" bir misyonu vardır onun artık. Tayyip Erdoğan "biz onlardan daha sosyal-demokratiz" derken kuşkusuz demagoji yapmakta, ama buna rağmen belli bir gerçeği de dile getirmekte, düzen solunun emekçilerin ekonomik ve siyasal ihtiyaçlarıyla bir bağının kalmadığını vurgulamakta, kendilerinin bunlar üzerinden daha inandırıcı bir söylemi kullanabildiklerini ifade etmiş olmaktadır.

bir kaygı duyan ilerici emekçi katmanların da desteğini sağlamaktadır.

Emekçilerin kısmi ekonomik, sosyal ve siyasal ihtiyaçlarından bile tümüyle kopmuş bir düzen solu, siyaseten tükenmiş demektir. Buna rağmen CHP hala da 7 milyon oy alabiliyor, parlamentoya ikinci parti olarak girebiliyorsa, bunun gerisinde toplumun ilerici-sol gelenekten gelen kesimlerinin bu partiye aşılaman bir alışkanlıkla sol bir parti olarak bakmayı sürdürmeleri ve yaşadığı değişimi görseler bile ehveni şer mantığı ile seçimlerde onu desteklemeleri gerçeği vardır.

Düzen solunun 12 Eylül ile birlikte yaşadığı bu değişim üzerinde burada durmayacağız. 28 Mart yerel seçimleri vesilesiyle yaptığımız değerlendirme bu konuda söylenebilecek herşeyi içeriyor ve sorunun özünü en iyi biçimde veriyor. Bu nedenle bu değerlendirmeyi içeren özel ara bölümü ekte "12 Eylül öncesi ve sonrasında düzen solu" başlığı altında sunmakla yetiniyoruz.

CHP konusunda ek bir noktaya daha değinelim.

Düzen siyasetinde yaşanan muhalefet bunalımına ilişkin olarak yukarıya aktardığımız parçanın bir yerinde şunlar söyleniyordu: "Tek tartışma konusu zaman zaman Kürt sorunudur ve burada ise hükümet olana göre daha ileri değil, tersine daha gerici ve 'sol' muhalefet partisi CHP'nin tutumu buna örnektir). Dolayısıyla yapılan, mağdur bir kesime sahip çıkmak değil, tersine, daha baskıcı ve tavizsiz davranması için hükümetin sıkıştırılması ve kışkırtılması olur. Bu ise sözkonusu mağdur kesim nezdinde hükümetten çok muhalefetin tecritini getirir..."

22 Temmuz seçimlerinin Kürdistan'daki tablosu bu değerlendirmeyi doğrulamıştır. Kürt düşmanlığı Kürdistan'da CHP'yi hepten silmiş, bizzat CHP'nin de çabasıyla güçlenen yanılısama ise dinci partiye en büyük oy patlamasını yapmak olanağı sağlamıştır.

4 Eylül 2007

(Devam edecek...)

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

Yazılı medyanın işlevi ve güncel sorunları üzerine

U. Taner

Bugün yazılı medyada yayınlanmakta olan yüzlerce yayın bulunmaktadır. Bu yayınların yaklaşık 30 kadarı günlük ulusal yayın kategorisindedir. Geri kalan ise ağırlıklı haftalık ya da aylık çıkan sektörel dergi ve gazetelerden oluşmakta, sayısı göz ardı edilemeyecek kadar da yerel yayın çıkmaktadır. Bu denli çeşitli ve çok sayıda bir yayın yelpazesine sahip bir alanı değerlendirme konusu yapmak önemlidir. Zira böylelikle bu alanın dinamikleri ve sorunları konusunda belli açıklıklar sağlamak mümkün olabilir. Medyanın bu düzen içerisinde tuttuğu yer ile birlikte, özellikle neo-liberal politikaların bu alanda yarattığı dönüşümleri ve ortaya çıkardığı sonuçları da anlayabiliriz. Tüm bunlarla birlikte belirtilmelidir ki, burada ancak bu çerçevede bazı sınırlı değinmelerle yetinebilir ve bazı ham sonuçlar çıkarmakla kendimizi sınırlayabiliriz. Çünkü daha fazlası kapsamlı bir çalışmanın konusudur.

Kanıımızca, soruna dair değerlendirme için yazılı basının işlevine ilişkin yapılan şu tanımı sorgulamak iyi bir başlangıç olabilir: Yazılı basının temel işlevi, halkın toplumsal hayatın farklı alanları konusunda bilgilendirilmesini sağlamak ve toplumsal iletişime kanal oluşturmak yoluyla kamusal bir işlev görmektir. Bu işlev, yazılı basını "kitle iletişim aracı" mertebesine yükseltmektedir. Burada kaba biçimde özetlediğimiz bu tanım, medyanın misyonu konusunda yerleşik bir ön kabul sayılmaktadır. Bu ön kabul üzerinden medyanın işlevi üzerine yapılan açıklamalarda yazılı medya, bir bütün olarak bilginin kamusallaşmasının aracı olarak işlev görecektir, onun bu işlevi sağlıklı bir tarzda yerine getirmesinde toplumun denetim mekanizmaları belirleyici olacaktır. Yazılı medyanın tüketicisi olan toplum, yayınları kültür ve eğitim koşulları ile toplumsal deneyimler süzgecinden geçirerek yargılayacaktır. Okurun müdahale aracı, o yayını alıp almama yönündeki tercihleri, yani tiraj olacaktır. Bu mekanizma, basının kendisine yüklenen kamusal işlevi oynayabilecek koşulları sağlayacak, böylelikle okura olan bağımlılığının yüksekliği ölçüsünde bilginin yerelden evrensele akışına uygun bir kanal oluşturacaktır.

Bu kavrayışın saf bir burjuva liberal görüşe ait olduğu şüphesiz. Özünde kapitalizmin ünlü "görünmez el"inin burada da iş başına çağrıldığını görmekteyiz. Fakat bilimsel sosyalizmin, bu "görünmez el"in kapitalizmin gerçek işleyiş yasaları karşısında burjuva ideologlarının bir safsatası olduğunu açıklamasından bu yana binlerce örnekle de bu elin pek çalışmadığı kanıtlanmıştır. Kapitalizmde anarşi üretim ilişkilerine içkin olarak varlığını sürdürmektedir ve bu anarşi her daim büyük kriz döngüleriyle kapitalizmi sarsmaktadır. Bilimsel sosyalizmin üstünlüğü, tarihi çağa egemen üretim ilişkileri ve sınıf mücadeleleri tarihi olarak açıklamasındadır. Bilimsel sosyalizm, bir toplumda politik-düşünsel ve kültürel ilişkilerin temelinde yatan şeyin o topluma egemen üretim ilişkilerinde ve sınıf gerçeğinde aranmasını salık verir. Yani herhangi bir toplumda siyasal, ideolojik, kültürel vb. ilişki ve sorunların doğru kavranılabilmesi ancak, o

toplumun sınıf temeline, toplumdaki üretim araçlarını mülk edinme biçimine bakılarak olanaklı olabilir.

Bu temel gerçekler yazılı basın söz konusu olduğunda da tamamen doğrudur. Yani, yazılı basının bir toplumdaki yeri ve işlevi, o toplumdaki sınıf ilişkilerinin maddi temeli üzerinden doğru bir şekilde anlaşılabilir. Bununla birlikte bilimsel sosyalizm, üretim araçlarına sahip olan sınıfların düşünsel ve kültürel araçlara da sahip olduklarını söyler. Zira toplumun maddi zenginliklerini elinde tutan sınıf, bu güce dayanarak düşünsel araçlarına da sahip olur.

İşte bu temelde bakıldığında yazılı medyanın, esasında sınıf ilişkileri alanında burjuvazinin elinde bulunduğu gerçeği görülür. Bu sahiplik, medyanın gerici sınıfsal baskı ve egemenliğin etkili bir aracı olarak kullanılmasını doğurur. Esas olarak burjuvazinin ideoloji ve politikalarının çağa, topluma egemen düşünceler haline getirilmesinde ve bu durumun süreklileştirilmesinde medya temel önemde bir rol oynar.

Diğer taraftan medya mülk sahibi sınıfa bu hizmeti görürken, özellikle sınıf mücadelesinin basıncı karşısında toplumu denetim altına almak ve burjuva ideoloji ve politikalarını zihinlere zerk etmek için halkın duyarlılıklarını hesaba katması gerekir. "Objektif habercilik" ve "Halkın gazetesi" gibi iddialar esasında bu kaygının birer sonucudur. Toplumsal yaşamın birçok alanında milat olarak alınan 12 Eylül öncesinde güçlü toplumsal mücadele hareketleri karşısında burjuva medyanın dili de buna uygun bir esneklik göstermekteydi. Fakat 12 Eylül'le birlikte toplumsal yaşamın her alanında kurulan tahakküm medya alanında da kendini gösterdi. Öyle ki, düzen medyası, çok daha sıkı bir biçimde denetlenerek 12 Eylül'ün toplum düzeyinde kurumsallaşmasında, ideolojik-politik etkisini oluşturmasında kullanıldı. Fakat, 12 Eylül sadece baskı ve zulüm olmayıp esasında neo-liberal politikaların yol düzleyicisi olduğu gibi, yazılı basın üzerinde kurulan burjuva tahakkümü de sadece siyasi ve askeri sınırlarda kalmamıştır.

Yazılı basın, özellikle son yirmi yıl içerisinde büyük bir yapısal değişim göstermiştir. En çarpıcı biçimde günlük ulusal gazetelerde gördüğümüz bu yapısal değişimin en önemli özelliği, sektörün büyük ölçüde büyük holdingler tarafından kontrol ediliyor olmasıdır. Elbette geçmişte de, günlük ulusal basın kuruluşları büyük ölçüde az sayıda grubun elinde bulunmaktaydı. Farklılık, geçmişte ulusal basın kuruluşu sahipleri büyük ölçüde yayıncılık alanında faaliyet göstermekteyken, bugün artık enerjiden otelcilığe kadar uzanan bir yelpazede faaliyet gösteren büyük holdinglerin bünyesinde dirler. Bu yapısal değişim yazılı basını okura olan maddi bağımlılığını ortadan kaldırmış, dolayısıyla halkı yazılı basın üzerindeki sınırlı da olsa bir denetim aracından yoksun bırakmıştır. Bu koşullarda, yazılı basının kamusal işlevinde önemli bir zayıflama ortaya çıkmıştır. Elbette artan yayın bolluğu ve çeşitliliği (özellikle TV-radyo ve dahası internet yayıncılığındaki gelişmeler) bilginin akışında ve dolaşımında sınırları büyük ölçüde ortadan

kaldırmıştır. Fakat dikkat edilmelidir ki, dolaşımdaki bilginin niteliğinde önemli bir zayıflama ortaya çıkmıştır. Dahası ciddi bir farklılaşma doğmuştur.

Bu farklılaşmanın kaynağında, medyanın kitle iletişiminde sağladığı büyük olanakların onun tiraja dayalı maddi kazançlarındaki zayıflamayla ve elbetteki büyük şirketlerin "portföyleri"ne katılmalarıyla birlikte, bilginin evrenselleşmesi yerine özelleşmesi ve ticarileşmesi olgusu yatmaktadır. Öyle ki, bugün yayın kuruluşları bir yandan şirketler arasındaki mücadelenin etkili bir aracı olarak iş görürken (Uzan-Doğan, Doğan-Ciner vs. çatışması örnektir), öte yandan onlar bir bakıma reklam veren şirketler tarafından damgalanmaktadır. Dikkat edilsin, reklamı aşan bir belirlemeden söz ediyoruz. Bu damganın ne ölçekte olduğu, gazetelerin sayfalarına şöyle bir göz atıldığında rahatlıkla görülmektedir. Örneğin eğitim sayfaları genel olarak belli başlı özel eğitim kurumlarını anlatmakta, sağlık sayfaları ise büyük ölçüde özel hastanelerin reklamlarının sağlık haberi kılıfı içinde sunulmasına hizmet etmektedir. Giderek adları daha sık duyulan medya takip şirketleri, bilginin bu yapısal dönüşümü ve işlev değiştirmesi gerçeğinin çarpıcı ürünleridir. Bu şirketler bilginin sektörel tasnifini yaparak ticari akışını ve dolaşımını sağlamaktadır. Yani ticarileşmiş, dolayısıyla alınıp satılan bilgiyi, pazarlamaktadırlar.

Bu olgu bizleri, yayınların kamusallıkla-ticarileşmek arasında bir handikap içerisinde bulunduğu sonucuna götürmektedir. Zira esasında medya kuruluşları okura olan maddi bağımlılıklarını yitirmişlerse de, ticarileşmiş bilginin hedefinde de yine okur bulunmaktadır. İşte bu durumda ne pahasına olursa olsun yüksek tiraj (TV ve radyo için reyting) sağlamak esas hedef haline gelmektedir. Bu durum ticarileşen bilginin "kamusal"la dengelenmesini zorunlu kılmaktadır. İçerisinde bulunduğumuz koşullarda medyanın en önemli sorunlarının başında bu dengenin sağlanması, bir yandan iyi reklam alırken diğer yandan kamusal işlevi oynayacak biçimde kendisini konumlandırmaya çalışması sorunu bulunmaktadır. Bilgi ve iletişim teknolojileri yanısıra bilginin niteliği konusundaki tartışmaların bir arada gidiyor olmasının temel nedeni büyük ölçüde budur.

Sonuçta, pekala bilginin ticarileşmesi, halkın eğitim ve algı düzeyinin zayıflığının pazarlamadaki cazibesi birarada değerlendirildiğinde, medyanın toplumsal yaşamda artan etkisinin ve denetiminin boyutları rahatlıkla görülebilir. Medya bugün, bilgi alanında fast-food tüketimin sonuçlarına benzeyen sorunlar üretmekte, toplumun yozlaştırılmasında ve kapitalistlerin toplumu öğütürerek soymasında etkili bir işlev görmektedir.

Burjuva medyanın bu biçimde gösterdiği etkinliği ortadan kaldırmak ve bu aygıtı parçalamak için öncelikle işçi sınıfının bağımsız basınına güçlendirmek ve etkinliğini yükseltmek, ikincisi ise, burjuva medyaya karşı amansız ve süregelen bir mücadele yürütmek gerekmektedir. Burjuva medya aygıtını parçalamak içinse işçi sınıfının devrimci mücadelesinin yükseltilmesi gerekmektedir.

Mamak 4. Kültür Sanat Festivali üzerine...

Yeni deneyimler kazandık ve güçlendik!

Mamak 4. Kültür Sanat Festivali İşçi Kültür Evleri'nin kültür-sanat alanında elde ettiği toplam birikim üzerinden yükseldi. Dört yıldır örgütlemekte olduğumuz kültür-sanat festivalini birçok açıdan değerlendirecek ve eksik yönlerimize ilişkin bir açıklık sağlamaya çalışacağız. Böyle bir değerlendirme, geçmiş yılları aşan bir festival sürecini örgütleme ve kültür-sanat alanında elde edilen birikimi güvenceye alma açısından önem taşımaktadır.

Festivalin ön süreci, örgütlenmesi ve kitle inisiyatifinin geliştirilmesi

Bu yılki festivali geçen yılın deneyimleri ışığında planlayarak örgütledik. Seçimlerin ardından festivalin hızla örgütlenmeye başlaması olumluydu. Ancak geçtiğimiz yılların deneyimlerine bakıldığında, ön hazırlık bu yıl kısa bir sürece sıkışmış oldu. Mevcut güç ve olanaklarımızın sınırlarını zorlasak da, önden tespit edilen bazı hedeflere ulaşmada eksiklikler yaşadık.

Öncesinde festivalin emekçilere maledilmesi, sanat çalışmasında kalıcı adımlar atılması ve kurumsallaşması şeklinde hedefler belirlemiştik. Ancak bu açıdan istediğimiz düzeyde adımlar atamadık. Zira önceki yıllarda festivalin ön çalışması daha uzun bir sürece yayılarak örgütlenmişti. Bu yıl ise pek çok iş aynı zaman diliminde örgütlenmiş oldu.

Festivalin kısa bir sürede örgütlenmesi, ön çalışma sürecinde ve festival sırasında dönem dönem daralma ve dağılıklık yaşanmasına, alana yoğunlaşmada zorlanmalara neden oldu. Ancak asıl belirleyici etken, kültür-sanat alanında kalıcı çalışmalar yürütme ve kurumsallaşma alanında yaşanan zorlanmalardı.

Kültür-sanat alanında yetkinleşme sorunu olarak ifade ettiğimiz temel eksikliğimizi ortadan kaldıracak kalıcı adımları festival öncesi atamamız festivale de yansdı. İşçi Kültür Evleri festival programına geçtiğimiz yılların gerisine düşen bir katkı sunmuş oldu. Son iki festival bu açıdan oldukça

olumlu bir tablo oluşturmaktadır. Mamak'ta örgütlenen festival İşçi Kültür Evleri'nin kültür-sanat alanındaki toplam birikimini ve deneyimini yansıttığı kolektif bir mevziye dönüşüyordu. Bu yıl ki festivale İzmir Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nin hazırlığı dışında İşçi Kültür Evleri merkezli bir katkı gerçekleşmedi.

Elbette kültür-sanat alanının özgünlüğüne uygun ve belirlenen hedeflere ulaşmada yaşanan zorlanmaları aşacak bir hareket planı ortaya konuldu. Bu, kültürel ve sanatsal faaliyeti emekçilerin gündelik yaşamının parçası haline getirebilecek mekanizmalar yaratmak, festivalin yaratacağı enerjyle sonrasında komisyon ve atölye çalışmalarına katmak şeklinde oldu. Böylece atölye çalışmaları ile festival öncesinde yürütülen ön çalışmaları katbekat aşan bir sanatsal faaliyet örgütleyebilecek ilk adımları atmayı planladık.

Bu açıdan henüz istenilen düzeyin gerisinde olsak da, önümüzdeki süreci bu anlamda kazanacak ilk adımları atmış olduk. Bu adımların sürekliliğinin sağlanması ve kurumsallaşması ile önümüzdeki festivali daha ileriden örgütleyebilecek bir zemine sahip olacağız. Bu yönde müzik, şiir ve tiyatro atölyeleri, çocuklara yönelik atölye çalışmaları belli açılardan işletilebilmiş, sinema, edebiyat ve halkoyunu atölyeleri ile farklı çalışma alanlarında ise festivalin ardından örgütlenebilecek bir zemin yaratılabilmmiştir.

Komisyon çalışmaları olarak; kadın ve gençlik komisyonları üzerinden bir planlama yapılmıştı. Kadın komisyonu birlik ve dayanışma kermesini örgütlemeyi planladı. Gençlik komisyonu düzenli toplantılarla birlikte Mamak'ta yaşayan gençlerin sorunlarını tespit ederek uzun soluklu bir çalışma planı ortaya koydu. 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle bir etkinlik planlanırken, gençlerle komisyon üzerinden bağ kuracak bir bakışla hareket edildi. Anket çalışması yapıldı.

Atölye çalışmalarının davetiyeleri, işçi-emekçileri Mamak 4. Kültür Sanat Festivali'ni birlikte örgütleme çağrısıyla birleştirildi. Birebir ev ziyaretleri ve sohbetler eşliğinde hedefli bir biçimde dağıtıldı. Bu sırada pek çok emekçi çalışmanın bir parçası olmaya davet edilerek kitle ilişkileri güçlendirildi.

Komisyon ve atölye çalışmalarında özgül alanlar üzerinden derinleşen ve festival sonrasında süreklileşen bir çalışma planı ile hareket edildi.

Birlikte örgütlenme çağrısına alınan yanıt sınırlı olmakla birlikte atölye ve komisyon çalışmalarının sürekliliği noktasında elde edilen başarı bu açıdan anlamlıdır.

Kızıl Bayrak gazetesi festival ön sürecinde etkin bir biçimde kullanıldı, politik süreç üzerinden işçi ve emekçilerle anlamlı tartışmalar yürütmemizde önemli bir araç oldu.

Su kesintileri ile birlikte ortaya çıkan eylemli sürece müdahale ile birlikte su sorunu festivalin politik gündemi haline getirildi.

Pankartlar, afişler ve festival çağrı broşürleri etkili ve yaygın bir biçimde kullanıldı. Toplam 12 mahallede 2 bin afiş kullanılırken, 13 bin çağrı broşürü emekçilerle birebir konuşularak dağıtıldı. Festivalin politik gündemlerinin alt başlıklarını içeren pankartlar yaygın bir biçimde bölgenin farklı mahallelerine asıldı.

Festivalin politik gündemleri ve programı

Yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı bir mücadele mevzisi olarak gerçekleşen festival bu yıl "Kapitalist sömürüye, emperyalist barbarlığa, faşist saldırganlığa" karşı örgütlendi. Belirlenen başlıkları ve talepleri ön çalışmada ve program içerisinde işledik. Festival etkinliklerinin toplamını politik bütünlük içerisinde ele aldık. Ancak bu programı istediğimiz biçimde uygulayamadık.

Bu yıl gündüz saatlerinde yapılan salon etkinliklerine (panel, sempozyum, sahne tiyatrosu vb.) programda yer vermedik. Geçen festivallerin deneyimleri doğrultusunda oldukça yoğun bir programa sahip park etkinlikleri öncesi gündüz yapılan salon etkinliklerinin çok işlevsel olmadığı öngörüsüyle hareket ettik. Ancak bu durum programda bir zayıflık yaratmış oldu.

Festival programını bu temelde güçlendirmek için farklı konuları gündeme aldık. Kapitalist sistem

tarafından doğanın tahrip edilmesi ve sosyal yıkım saldırıları, emperyalist savaş ve İşçi Kültür Evleri'nin çalışmalarını anlatan belgesel gösterimlerine yer verdik. Konu başlıkları üzerinden TMMOB ve TTB'den konuşmacıların yer alması, politik mesajı güçlendirecek müdahaleler yapılması vb. ile güçlü bir program oluşturmaya çalıştık.

Ancak gerek olumsuz hava koşulları, gerek teknik bazı sorunlar ve çağrılan konukların gelmemesi istediğimiz düzeyde bir program gerçekleştirmemizi sınırladı. Bu yıl bazı gündemleri özgün bir biçimde daha ayrıntılı ele alarak festivalin politik gündemleri ile birlikte daha güçlü bir şekilde işlemeyi planlıyorduk. Kentsel dönüşüm, nükleer, su sorunu, sağlıkta dönüşüm projesi vb. konular bu gündemlerin arasında yer almaktaydı.

Program belli eksiklikleri barındırmış olsa da emekçilerin politik gündemlerle güçlü bir bağ kurabilmesi sağlanabilmiş, festivalin gün gün değerlendirmesi sonucunda eksiklikler hızla tamamlanabilmiştir.

Çalışmaya katılan güçlerin özneleşmesi

Gerek festival deneyimleri gerekse farklı politik süreçler göstermiştir ki, kitleler bir parçası olabildiği süreçlerde özneleşmektedirler. Festival gibi hedefleri net işlevsel bir politik çalışma ile harekete geçen güçler hızla özneleşmektedir. Festival ön hazırlık sürecinde atölye çalışmalarına, el becerisi çalışmalarına katılan, İşçi Kültür Evleri'ni sahiplenilen pek çok emekçi ve genç festivali de farklı bir düzeyde sahiplenebilmiştir. Festival sürecinde parkta nöbet tutan İşçi Kültür Evleri çalışanlarının emekçiler tarafından sahiplenilmesi, "yapabileceğimiz bir şey var mı" diye defalarca soran emekçiler bir kez daha göstermiştir ki, festival, Mamaklı işçi ve emekçilerin festivalidir. Festival hazırlık sürecinde kurumlarımıza uğrayan gençlerin ve emekçilerin festival öncesi sorumluluk almak istemesi bunun göstergesidir. Atölye çalışmalarına katılan çocuklardan gençlere, kadınlara kadar festival Mamaklı işçi ve emekçilerin çabası ve emeğiyle örgütlenmiştir. Festivalin ön sürecinde bir süredir ısrarla tekrar ettiğimiz "Gelin kültür-sanat festivalini birlikte örgütleyelim!" çağrısı festival alanında karşılığını bulmaktadır. Pasif bir izleyiciden çok festivalin doğal bileşeni olarak davranan gençler, emekçiler hızlı bir şekilde festival alanında doğal özneler haline getirilebilmiştir. İşçi ve emekçilerin büyük bir güvenle "İşçi Kültür Evleri bu işi iyi yapıyor" demelerinin gerisinde bu vardır. Bu yıl sıklıkla yaşanan olumsuz hava koşulları karşısında üç gün boyunca festivalin doğal bileşeni olarak orada bulunan, şemsiyesini, battaniesini alıp gelen, yağmurun altında halay çeken emekçiler festivalin emekçiler tarafından sahiplenildiğinin göstergesidir.

Festival sürecinde güçlü bir dayanışma ağı kurulabilmiş ve kolektif bir emekle örgütlenmiştir. Bunun devrimci kültürü geliştirmek açısından anlamı ve önemi açıktır.

Çalışmamızın sorun alanları

Düzenlediğimiz festivallere ilişkin değerlendirmelerimizde hiçbir zaman, kitlelerin bizim çalışmamıza verdiği yanıtı ya da bunun nicel karşılığına daralan bir yaklaşımımız olmadı. Nitekim bu yanıla bakıldığında, bu yıl da 5 bin Mamaklı emekçinin çağrımıza yanıt verdiği bir festivali örgütlemiş olduk. Ancak festival çalışmasına kültür-sanat alanında aldığımız mesafeyi yansıtan bir ayna olma işlevi biçiyorsak, bu yanıla başarılı yönlerimize vurgu yaparken aşılamayan noktalara da değinmemiz gerekiyor.

İşçi Kültür Evleri, Mamaklı emekçilere alternatif bir devrimci mevzi kazandırmıştır. Artık 4. yılda bu

gerçek çok daha somuttur. Yıllardır festival kendi güç ve imkanlarını devrimci bir temelde harekete geçirmenin bir ifadesi olmuştur. Bu bizim için çok önemli bir kazanımdır. Fakat öte yandan, dört festival süreci üzerinden saptadığımız eksikliklerimize de çözücü müdahaleler yapmak sorumluluğu ile yüzyüzeyiz. Festivalin sağladığı olanakları daha ileriden örgütlemenin yolu buradan geçmektedir.

Bu yılki festivalin eksiklikleri bir önceki yıllarla benzeşen yönler taşımaktadır. Zayıflıkların hangi temelde çözüleceğine dair bir mesafe de almış bulunuyoruz. Festival çalışmasının yarattığı imkanlar ve deneyimler bu anlamda kendimizi sınımamızı sağladı.

Geçen yılki değerlendirmemizde şunları ifade etmiştik: "Festival dönemlerinde yürütülen kitle çalışmasının bir kavrayışa dayanmadığı, politik etkisi ve sonuçlarından istenildiği düzeyde faydalanılmadığı koşullarda, yaratılan etkinin tüketilme tehlikesiyle karşı karşıya kalınacağına altını çizmek gerekiyor. Hedeflerin doğru bir temelde kavranamaması, dahası buna uygun araçlarla kitle çalışmasının geliştirilmemesi, emekçilerle devrimci bir zeminde bütünleşmemizin önünde bir engele dönüşebiliyor. Festivallerin kendi içerisinde açığa çıkardığı başarı, ilerleyen dönemde politik-pratik sürekliliği sağlanamadığı koşullarda, moral ve motivasyon planında yıpranmaya yol açabiliyor. Kavrayış planında yaşanan bu zayıflık içe kapanma, kendine ve kitlelere yönelik güvensizlik eğilimini güçlendirebiliyor. Bunun kendisi bizzat kendi emeğimizle şekillenen festival çalışmasında yaratılan olanakların hızlı bir şekilde heba edilmesine sebep olabiliyor. Festival dönemi ne kadar güçlü ve kitlesel geçerse geçsin, bu noktada yaşanan güvensizlik ve daralma birikimlerin süreklileşmesinin ve geliştirilmesinin önünde engele dönüşebiliyor. İlk iki festival deneyimi bu sorunu somut bir şekilde bize göstermiştir." (Kızıl Bayrak, 11 Ağustos '06)

Bu bakışla birlikte festivalin politik gündemlerini sonraki süreçlere yayabilen bir yaklaşım, faaliyetimizi ve bir sonraki festivali daha da güçlendirecektir.

Festivali işçi ve emekçilerin gündelik faaliyetinin bir parçası haline getirme çabasında ciddi bir mesafe katettiğimizi söyleyebiliriz. Bunda toplam birikimimizin ve bu alana yönelik çabamızın etkisi büyüktür.

Festivalin sanatsal gücü

İlk gün şiddetli rüzgar ve program akışında yaşanan kopuklukların etkisiyle politik müdahaleye yanıt veren, ancak ilk günün büyük bölümünde izleyici olarak kalan bir kitle ile karşılaştık. Kızıl Bayrak satışına ve standlara ilgi, gerçekleştirilen sohbetlerin içeriği üzerinden bakıldığında festivalin politik atmosferi üç gün boyunca yükseldi. 4 yıllık deneyimimizin sonucunda programın politik etkisinin her yıl daha da arttığını söyleyebiliriz. Festivalin 3 gününde de Kürtçe, Türkçe söylenen türküler ve devrimci marşlar, çekilen halaylar ve atılan sloganlarla "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarı öne çıkartıldı. Kürsüde 3 gün boyunca "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" pankartı yer aldı. Bu yıl sosyalizmi öne çıkartmayı hedefledik. Alan sosyalizmi öne çıkartan ve emperyalist saldırganlığı gündemleştiren pankartlarla donatıldı.

Konuşmaların ardından atılan sloganlar, konuşmalara verilen tepkiler, konuşmaların ve festivale gönderilen mesajların dikkatle dinlenmesi emekçilerin politik duyarlılığını göstermektedir. Devrimci mirasımızı anlatan şiir dinletisinde Denizler, Mahirler, İbolar coşkuyla alkışlandı. Programda yer alan sanatçıların söylediği türküler olsun, çocuk ve sokak tiyatrosu gibi sanatsal üretimler olsun, güçlü bir politik içeriğe sahipti.

Sonuç olarak bu yılki festival pek çok açıdan geçtiğimiz yılları aşamadı. Ancak İşçi Kültür Evleri olarak başarı kıstasımız kendi nesnel süreçlerimiz ve çalışmamızın deneyimleri üzerinden ortaya çıkan dinamiklerdir. Geçen yılların deneyimleri üzerinden değerlendirdiğimiz bu yılki festival, öznel zayıflıklarımızı hangi temelde aşacağımıza dair daha somut bir tablo sunmuştur.

Burjuva ideolojisinin etkisini kırmada önemli mevzilerden biri olan kültür-sanat mücadelesinde İşçi Kültür Evleri olarak, işçi sınıfının maddi ve manevi çürütülmesinin önünde devrimci bir set çekmeye, devrimci alternatifi güçlendirmeye devam edeceğiz. Festival cüret edip başarmanın bu anlamdaki somut karşılığıdır. Eksikliklerimizin üzerine daha kararlı bir biçimde giderek, Mamaklı işçi ve emekçilerle daha ileriden bütünleşerek faaliyetimizi daha da güçlendireceğiz.

Mamak 4. Kültür-Sanat Festival Komitesi

İşgalci İngiliz ordusu Irak kentlerini terketti!

Britanya savaş makinesinin suçları...

Kimyasal silahların etkisi insanlar üzerinde denenmiş!

Ücretli kölelik düzeni kapitalizmin silahlı bekçiliğini yapan orduların icraatları, bu kokuşmuş sistemin niteliğini oraya koyan çarpıcı örnekler doludur. Ülkeleri yakıp yıkmaktan beyaz teröre, kirli savaştan kitlesel katliamlara, zindanlarda toplu işkence ve kıyımlara kadar uzanan kanlı icraatların yanısıra, yeni üretilen silahların, çoğu zaman devşirilen askerler üzerinde denenmesi de bu orduların rutin işleri arasındadır.

Burjuva devletlerin yasalarına da aykırı olduğu için, ordular bu insanlık dışı suçları illegal tarzda işlerler. Suçlar açığa çıktığı zaman harekete geçen düzen savcılarını ise, genellikle savaş aygıtının şeflerini aklamak için seferber olurlar. Kimi zaman düzen yasalarına göre zamanaşımına uğradıktan sonra “ele geçirilen” belgeler ifşa edilir. Ancak bu tür durumlarda sadece kurbanlar değil, çoğu zaman cellatlar da hayatta olmadığı için hesap sorulacak muhatap bulunamaz ortalıkta.

İngiliz *The Guardian* gazetesinin son günlerde yayınladığı belgeler, işgalci Britanya ordusunun Hindistan’da işlediği bu türden suçları ortaya koydu. Yeni ortaya çıkan İngiltere Ulusal Arşiv belgelerine dayanılarak verilen haberde, şu anda Pakistan sınırları içinde kalan Ravalpindi’de 1930’ların başında başlayan kimyasal silah denemelerinin 10 yıldan fazla sürdüğü belirtildi. Gazetenin aktardığı 1942 tarihli bir belgede, denemelere katılan askerlerin vücutlarında ağır yanıklar oluştuğu ve hastaneye kaldırıldığı belirtiliyor.

The Guardian, Ravalpindi’deki denemelerin, “kimyasal silahların insanlar üzerindeki etkilerini araştıran daha geniş çaplı bir programın parçası” olduğunu yazıyor. Demek oluyor ki, açığa çıkarılan belgede sabit olan suçlar, sadece buzdüğünün görünen kısmıdır.

Daha önce de İngiltere Savunma Bakanlığı’nın Britanya’nın güneybatısındaki Porton Down araştırma merkezinde 1989’a kadar sürdürülen

araştırmalarda, yüzlerce Britanyalı kadın ve erkek asker üzerinde kimyasal silah denemeleri yapılmış, denemelere katılanların bazılarının üzerinde hardal gazı ve sinir gazı ile LSD gibi halisünasyon yapıcı ilaçlar denendiği ortaya çıkmıştı.

Kurbanların bir kısmı kendilerinin kandırılarak denemelere katılmalarının sağlandığını açıklamış, bazı kurbanlarsa İngiliz hükümeti hakkında tazminat davası açmıştı. Denemelerde ölen bazı kişilerle ilgili açılan soruşturma 2003’te sonuçlanmış, ancak “yüce İngiliz adaleti” ceza davası açmak için “yeterince kanıtın olmadığı” sonucuna vararak, savaş aygıtının şeflerini “kahramanca” korumasını bilmişti.

Oysa kükürt klorür içerikli zehirli bir gaz olan hardal gazının, vücuda temas etmesi halinde deri yanması; solunumu halinde ise kaslarda şiddetli kasılma sonucu bel kemiğinin kırılması, sinir sisteminin çökmesi, vücudun dış ve iç yüzeylerinin erimesi gibi ölümcül etkileri var. Kimyasal silah olarak da kullanılan gaz, 12 saat sürebilen acılı bir ölüme neden olabiliyor.

Bu ve benzer kimyasal silahları geçmişte deneyen orduların bugün de aynı denemeleri yaptığından kuşku duymamak gerekiyor. Pek çok kapitalist devlet sürekli yeni silahlar üretiyor ya da satın alıyor, bu nedenle her yeni silahın denenmesi gerekiyor.

Kapitalist devletlerin militarist kurumları bu türden suçları rutin bir şekilde işlemektedir. Dolayısıyla, bu tür suçlar ortaya çıktığında, kişilerden çok suçu işleyen kurumu şefleriyle birlikte hedef almak gerekiyor. Bu tür suçların zamanaşımı olamayacağı gibi, hesap sorma işi de burjuva devletin yargı organlarına terk edilemez.

Kapitalizmin ürettiği her sorunda olduğu gibi, bu tür suçların açığa çıkartılarak hesabının sorulmasında da, anti-kapitalist/anti-emperyalist mücadele yürüten güçlere özel sorumluluklar düşmektedir.

Savaş kundakçılarının emrine girerek Irak halklarına karşı işlenen ağır suçlara ortak olan Britanya ordusu, işgalden sonra Güney Irak kentlerini kontrol etmekle görevlendirilmişti. 200’e yakın işgalci askeri kurban veren İngiliz ordusu, sistemli bir direniş olmamasına rağmen, hiçbir zaman Güney Irak kentlerini denetim altına almayı başaramadı.

Haydutbaşı Bush, Irak’taki askerlerini çekmeyi düşünen İngiltere ve Avustralya gibi suç ortaklarına bu ülkedeki durumu göz önüne almaları çağrısında bulunsa da, kentleri terkeden işgalci Britanya ordusu, Basra kentinde bulunan son üslerini de boşalttı.

İşgalci İngiliz askerleri, hafta sonu Basra Havaalanı dışındaki ana üsse çekildi. 550 İngiliz askeri, kentte son üs olarak kullandıkları sarayı Iraklı askerlere devretti. Böylece, Irak kent merkezlerinde İngiltere’nin askeri varlığı sona ermiş oldu.

İngiliz siyaset çöplüğünü boylayan Bush’un “fino köpeği” Tony Blair’in yerine başbakanlık koltuğuna oturan Gordon Brown, işgalci askerlerin çekilmesinin bir yenilgi anlamına gelmediğini iddia etse de, Britanya basını farklı telden çalıyor. İngiliz gazeteleri, işgale katılan ordunun utanç verici suçlar işlemesine rağmen Irak’ta başarısızlığa uğradığını, kalan son askerlerin de bir an önce Irak’tan tamamen çekilmesi gerektiğini savunuyor. Bazı İngiliz askeri kaynakları ise, ordunun Irak’tan çekilmek için sabırsızlandığını ve ülkedeki varlıklarının faydadan çok zarar getirdiğini düşündüklerini söylüyor.

Son dönemde Irak’ta bulunan işgalci asker sayısını 18 binden 5.500’e düşüren İngiliz emperyalizminin, Washington’daki savaş kundakçılarıyla bazı görüş ayrılıklarına düştüğü söyleniyor. İki emperyalist gücün Irak’ta izlenecek strateji konusunda görüş ayrılığı içinde olduğu yorumları yapılıyor,

İşgalci İngiliz ordusunun bazı şeflerinin savaş kundakçılarını açıktan eleştirmesi, görüş ayrılıklarının dışavurumu olarak değerlendiriliyor. İngiltere’nin Irak işgalinin başladığı dönemdeki Genelkurmay Başkanı Michael Jackson’dan sonra, Irak’ta işgal sonrası politikalar konusunda çalışan en kıdemli subay olan emekli Tümgeneral Tim Cross da ABD’yi sert dille eleştirdi ve Washington’ın Irak politikalarının “ölümcül hatalarla malul olduğu”nu söyledi.

İngiliz generallerin ABD emperyalizmine bu tür eleştiriler yöneltmesi, işgal ordularının Irak’ta bataklığa saplanıp kalmalarından bağımsız değildirdi kuşkusuz. Ancak adı geçen generallerin Bush liderliğindeki savaş kundakçılarını eleştirmeleri, bu çeteyle suç ortağı oldukları gerçeğini zerre kadar değiştirmez. ABD savaş makinesi gibi, Britanya savaş makinesi de Irak’ın yakılıp yıkılmasından, bir milyon Iraklı’nın katledilmesinden, milyonlarca Iraklı’nın mülteci durumuna düşürülmesinden doğrudan sorumludur.

İngiliz işgal ordularının Güney Irak kentlerini terketmek zorunda kalması, bu kibirli saldırganlar için açık bir fiyaskodur. Ancak bu kadarı hiç de işgalin bittiği anlamına gelmiyor. İşgalin bitmesi için Irak’ta bulunan tüm işgal ordularının ülkeden defolmaları gerekiyor. İşgalci zorbalar ise buna ancak halkların birleşik direnişi ile zorlanabilir.

Dünyadan kısa kısa...

İsviçre'de inşaat işçileri eyleme hazırlanıyor!

İsviçre'de UNIA Sendikası ve İşverenler Birliği (IB) arasında yapılan toplu iş sözleşmesi, İşverenler Birliği tarafından bozuldu. Taraflar ilk görüşmede anlaşmaya varmışlardı. Ancak İşverenler Birliği Başkanı'nın iş saatlerini esnekleştirme ve her yıl 100 saatlik esnek mesai yapılmasını öngören taleplerine sendika karşı çıkmış ve 75 saat fazla mesai talebini dile getirmişti. Bunun üzerine İşverenler Birliği görüşmelerden çekildi.

Böylece Eylül ayı sonunda inşaat sektöründe çalışanlar için sadece İsviçre İş Yasası geçerli olacak ve 90 bin inşaat işçisinin hakları gaspedilecek. Sözleşmede var olan asgari ücret uygulaması, 5-6 haftalık senelik izin süresi (1978), herkes için 13. aylık ödemesi (1977), hastalık süresince de aylık ödenmesi (1977) gibi kazanılmış haklar da ortadan kaldırılmış olacak. Taşeron işçiler ise taşeron firmanın belirlediği ücret karşılığı çalıştırılacak, yurtdışından düşük ücretle çalışacak işçi getirilmesinin de önü açılacak.

Şu anda İsviçre'de yasak olan düşük ücret uygulaması Ekim ayından sonra yasallaşacak, çünkü toplu iş sözleşmesi Ekim ayından itibaren yürürlükten kaldırılacak.

İnşaat işçileri kazanılmış haklarını koruma mücadelesinde kararlı görünüyorlar. Geçtiğimiz aylarda İşverenler Birliği'nin saldırılarına işçiler, sendika önderliğinde grevlerle karşı koydular. Lozan ve Cenevre'de binlerce kişinin katıldığı protestolu grevler gerçekleştirdiler. Eylül ayının sonuna kadar toplu iş sözleşmesinde anlaşmaya varılamaması durumunda, Ekim ayından itibaren yeniden grevlerin başlaması bekleniyor.

Zürich'te 22 Eylül'de büyük bir protesto yürüyüşü yapılacak.

Honduras'ta hükümete karşı kitlesel protesto!

Honduras'ta 27 ve 28 Ağustos tarihlerinde Halk Ayaklanması Ulusal Koordinasyonu'nun (CNRP) çağrısına uyan halk, 12 caddeyi 8 saat boyunca barikatlar kurarak işgal etti. Barikatta bir öğretmen, otelde çalışan biri tarafından vurularak öldürüldü.

CNRP yerli topluluklardan, sosyal örgütler ile köylü örgütlenmelerinden oluşuyor. Protestolar bir dizi talebin yanı sıra özellikle suyun özelleştirilmesi ve ülkedeki madenlerin %34' ünün yabancı tekelere satılmasının serbest bırakılmasına karşı gerçekleşti.

Almanya'da 1 Eylül: "Savaşa Karşı Gün"

Almanya'da "Savaşa Karşı Gün" olarak ilan edilen 1 Eylül'de emperyalist savaşlar, düzenlenen 190 yürüyüş, miting ve toplantı ile protesto edildi.

Bu yılki "Savaşa Karşı Gün" protestolarında sadece Alman faşizminin 1939 yılında Polonya'ya yaptığı saldırı lanetlenmedi. Alman ordusunun Afganistan'dan çekilmesi, savunma ordusu olarak kurulan ordunun dünya çapında operasyonlara katılan saldırgan bir orduya dönüştürülmesinin engellenmesi ve sosyal hak gaspları yerine silahsızlanma talebi yükseltildi.

Protesto gösterilerinde birçok örgüt ve parti, 15

Eylül'de Berlin'de "Afganistan'da Savaşa Son!" şiarı ile gerçekleşecek büyük yürüyüşe katılma çağrısı yaptılar.

1 Eylül'de savaşa karşı yürüyüş yapma izni alan Naziler de Dortmund ve Neuruppin'deki eylemlerde binlerce antifaşist tarafından protesto edildi.

AB: Irkçılık yükseliyor!

Avrupa Birliği Temel Haklar Ajansı'nın hazırladığı "AB'ye üye devletlerde ırkçılık ve yabancı düşmanlığı" başlıklı rapor, ırkçı ve ayrımcı uygulamaları örnekleri ile anlatıyor.

Almanya'da özellikle Ortadoğu kökenliler güvenlik ile ilgili sektörlere giremiyorlar. Yabancılar dönük 'potansiyel terörist' ve 'şiddet eğilimli' algısının bir ürünü olarak Almanya'da yabancı kişilere bekçilik işi bile yaptırılmıyor. Yine Hollanda'da işbaşvurusu reddedilenlerin %60'ı Fas ya da Türkiye kökenli...

Danimarka'da etnik ayrımcılığı önlemek amacıyla yıllardır faaliyet gösteren Etnik Eşitlik Uygulaması Şikayet Komitesi'ne 2006'da 98 şikayet geldi. Yalnızca biri mahkemeye taşınan şikayetlerin çoğunluğu ayrımcı uygulamalarla ilgili. Bulgaristan ve Belçika'da da durum farklı değil.

Elbette Avrupa'da yükselen gericilik yalnızca Ortadoğu kökenlileri vurmuyor. Örneğin Romanlar'ın yaşama ve çalışma hakları bütün Avrupa'da sıkı denetime tabi... Ya da Fransa evsizlere böcek muamelesi yapabiliyor. Avrupa'da "gericilik hortluyor" endişesi büyüyor.

Avustralya'da APEC-Zirvesi öncesi protesto

Avustralya'nın Sidney kentinde APEC (Asya Pasifik Ekonomi Birliği) Zirvesi bu hafta başlıyor. Toplantıya Asya'nın ve Pasifik Ekonomi Birliği politikalarını belirleyenlerin yanı sıra Bush da katılacak. Bu yüzden aşırı düzeyde güvenlik önlemleri alınıyor. Geçtiğimiz hafta sonu şehrin ortasında çelik ve betondan 5 km uzunluğunda bir güvenlik çiti dikilmeye başlandı. Şehrin tüm semtlerine giriş çıkışlar sınırlı yapılabiliyor. Gerçekleşecek protesto gösterileri nedeniyle 5 bin polis görevlendirildi.

"Güvenlik Paketi"nin 100 milyon avroya malolacağı hesaplanıyor. Zirveyi ve Bush'u protesto gösterilerine katılacaklar için cezaevlerinde de yer açıldı. Bunun için 200 tutuklu geçici olarak salıverildi.

Toplantının gündemini küresel güvenlik sorunları, serbest ticari dolaşım ve iklim konuları oluşturuyor. Zirvede Putin ile Bush'un Avrupa'da Amerikan raket koruma üstleri üzerine konuşması bekleniyor.

Hafta sonu başlayacak olan Asya-Pasifik zirve

toplantısını protesto gösterileri ise 4 Eylül günü başladı. Gösterilerin devam etmesi ve binlerce kişinin gösterilere katılması bekleniyor.

Londra metrolarında grev

Londra'da Transport İşçileri Sendikası RMT'nin çağrısına uyan 2300 metro işçisi 3 Eylül akşamı 3 günlük greve gittiler. Londra metrolarında bakım ve onarımdan sorumlu Metronet firmasının özelleştirilmesine karşı işyeri ve emeklilik garantisi verilmesi için başlatılan 3 günlük grev 2. gününde sona erdi. Metroların ulaşımına açılmasından sonra arama ve kontrollerden dolayı trafik karmaşası yaşandı.

2300 işçinin katıldığı grevin 6 Eylül akşamına kadar süreceği açıklanmıştı. RMT Sendikası iş garantisi sözünü aldıklarından dolayı 4 Eylül akşamı grevi bitirdiklerini açıkladı.

Polonya'da kamu taşımacılık işletmesi kazandı

Polonya'nın güneyindeki Kielce'de kamu taşımacılık işletmesi MPK'nın özelleştirilerek Fransız tekeli Veolia'ya satılmak istenmesi üzerine greve giden işçiler devletin korumalarıyla yumruk yumruğa dövüldüler. Şehir belediyesi daha sonra bu istemlerinden vazgeçmek zorunda kaldı.

Brezilya geçmişini tartışıyor!

Brezilya 1964-1985 yılları arasında faşist askeri rejim koşullarında yaşadı. Aynı dönemde Latin Amerika'da benzer cunta süreçlerinden geçen Şili ve Arjantin kadar olmasa da, Brezilya'da da kayıplar, tutuklamalar, işkenceler devletin olağan uygulamalarına dönüşmüştü. Şimdi Brezilya'da 20 yıl süren bu karanlık dönem tartışmaya açılıyor.

Brezilya'da "Gerçeğe ulaşma ve bellek hakkı" isimli bir kitap yayımlandı. 20 yıllık süreçte yaşanan siyasi ölümleri ve kayıpları araştırmak için oluşturulan komisyonun elde ettiği sonuçlara göre, Brezilya'da cunta döneminde 400'den fazla insan öldürüldü, 160 kişi ise hala 'kayıp' olarak kabul ediliyor. Elbette bu rakamlar gerçeğin bir bölümünü yansıtıyor.

Atina'da binlerce kişi hükümeti protesto etti

Yunanistan'da bir hafta boyunca devam eden yangınlar nedeniyle 16 bin kişi evsiz kaldı, 2.7 milyon dönüm alan kül oldu. 64 kişinin ölümüne neden olan yangınlara karşı yeterli önlem almadığı için hükümeti protesto eden binlerce kişi 29 Ağustos'ta Atina'da bir gösteri düzenledi. "Hepimiz Morali'yız!" yazılı siyah tişörtler giyerek yürüyüşe katılan binlerce gösterici parlamento binasına yürüdü.

Chavez'den "Müzik Misyonu" projesi

Hugo Chavez, Simon Bolivar Genç Orkestrası'nın Britanya konserinde gösterdiği başarının ardından "Müzik Misyonu" isimli bir proje başlattı. Bir milyon yoksul çocuğa enstrüman dağıtılarak, müzik eğitimi verilmesini kapsayan projeyi tanıtan Chavez, "Sosyalist devrimin motoru olan halk konseylerimiz, dünyadaki en iyi sistemi yaratmak için müzik merkezleri açacak. Venezuela, özgürlük kahramanı Simon Bolivar'ın mirasını onurlandıracak bir altın sanat ve kültür çağına giriyor" dedi.

Ortadoğu'dan...

Filistin'de yardım kuruluşları kapatılıyor!

Filistin'de Hamasla El Fetih arasında süren çatışma ve gerilimler her geçen gün artıyor. Mahmut Abbas'ın emriyle Hamas'a rağmen Batı Şeria'nın Ramallah kentinde kurulan El Fetih'e bağlı hükümet, Hamas'ın Gazze dışındaki etkinliğini olabildiğince sınırlamak için başvurmadık yol bırakmıyor. Şimdi ise hedeflenen Hamas'ı mali açıdan çökertmek. Bu çerçevede Batı Şeria ve Gazze'de bulunan 103 yardım kuruluşunun kapatılması kararlaştırıldı. Hamas bunun kendilerini hedef alan bir karar olduğunu, El Fetih ise yardım kuruluşlarının usulsüzlük yaptığını belirtiyor. Ancak söz konusu kuruluşların defter kayıtlarının incelenmesine Hamas'ın iktidar olmasıyla başlanmış olması Hamas'ın iddialarını doğruluyor.

Irak'a vaadedilen demokrasi: Binlerce kayıp!

Uluslararası Kızıllaç Komitesi Uluslararası Kayıplar Günü öncesi bir açıklama yaptı. Dünya genelinde kayıp insanların sayısının milyonları aştığını bildiren komite, Irak işgalinin başladığı günden bu yana geçen sürede sadece Irak'ta 1 milyona yakın kayıp olduğunu belirtti. Irak'taki cesetlerin büyük çoğunluğunun kimliğinin belirlenemediğini de bildiren Komite, kayıp yakınlarının ellerinin kollarının bağlı olduğunu dile getirdi. Çünkü kayıplarını aramak Irak'ta ciddi bir tehlike.

ABD Süleymaniye'de üniversite açıyor!

İşgalci ABD, Güney Kürdistan'ın Süleymaniye kentinde bir Amerikan üniversitesi açmayı planlıyor. Bu proje işbirlikçi Kürt hükümeti tarafından da destekleniyor.

Irak'ta işgale karşı direnişin sürdüğü ve ABD'nin kendi içinden de "çekil" seslerinin yükseldiği bir dönemde ABD, Irak'ta işgali kalıcı hale getirecek yeni adımlar atmaya devam ediyor. Güney Kürdistan'a her yönüyle yerleşme planları çerçevesinde atılan bu adım, ABD'nin işgali kalıcı hale getirmenin yeni bir örneğidir.

ABD, Süleymaniye'de açacağı bu üniversite ile Amerikancı çizgiye uygun yeni beyinler yetiştirmeyi ve böylece bölgedeki varlığını kalıcı hale getirmeyi hedefliyor.

Savaşın faturasını ödeyen kim?

Irak'ta işgalin 4. yılı... UNICEF'in yaptığı açıklamaya göre işgal altında geçen yılların faturasının büyük bir kısmını Iraklı çocuklar ödüyor. İşgalin başladığı yıl olan 2003'te ülkedeki 14 yaş altı çocukların %15'i çalıştırılıyordu. Şimdi ise bu oran 2003 ile kıyaslanamayacak ölçüde artmış durumda. Sokağa itilen çocuklar dilencilik, fuhuş ve uyuşturucuya karşı tümüyle savunmasız.

Çocukların büyük kısmının öksüz olmadığını belirten UNICEF, açlık ve sefalet bataklığının derinleşmesinin dolaysız etkileri nedeniyle çocukların sokakta yaşamak ve "başının çaresine bakmak" zorunda kaldıklarını belirtiyor.

Bölgedeki çocuklara ve ailelerine dönük geliştirdiği yardım projesinin tanıtımını yapan UNICEF yetkilileri, projenin bugüne dek 150 çocuğa uygulanabildiğini belirtti. Ancak Irak işgalinin

başından bu yana Irak'tan göç eden çocukların sayısının 500 bine ulaştığı söyleniyor.

İşte Irak'ta çocuk olmak;

* Iraklı çocukların %28 yetersiz besleniyor. Bu oran 2003'te %19'du.

* %92'si şiddet ortamı nedeniyle öğrenme güçlüğü çekiyor.

* 800 bin çocuk ise eğitim alamıyor.

Kısacası çocuklar işgalin bütün faturasını üstlenmiş durumdadır!

Kongre raporunda başarısızlık itirafı

Amerikan Kongresi tarafından hazırlanan bir rapora göre, işgalcilerin Irak'ta yaşadığı başarısızlık bir kez daha belgelendi. ABD Irak'taki 18 hedefinden sadece 3'ünü gerçekleştirebildi.

Rapora göre, Washington yönetimi şu ana kadar "bölgesel yönetimlerin oluşturulması", "yeniden yapılanma için 10 milyar dolarlık bütçenin tahsis edilmesi" ve "azınlık partilerin haklarının korunması" konularında başarılı oldu. İşgal sürecinde planlanan ve çoğu güvenlikle ilgili olan 15 konuda ise hala bir başarı sağlanamadı.

ABD'nin Irak'a hediyesi: Kolera salgını!

2003'ten bu yana süren işgal, Irak'ı yaşanabilir bir ülke olmaktan çıkardı. Bir yandan devam eden işgal, diğer yandan işsizlik, açlık ve sefalet... Irak halkı büyük yoksunluklar içerisinde yaşama mücadelesi veriyor. Şimdi de Irak'ın kuzeyi kolera salgınıyla kırılıyor. 8 kişinin öldüğü kolera salgınının boyutlarının ciddi olduğu düşünülüyor. Son dönemde kolera şüphesiyle tedavi edilen yaklaşık 4 bin kişi bulunuyor. Süleymaniye'de 2000, Kerkük'te ise 1924 kişide kolera şüphesi bulunduğu belirtiliyor.

BM İklim Konferansı'nda anlaşma!

Birleşmiş Milletler İklim Konferansı, 158 ülkenin katılımıyla Viyana'da gerçekleşti. Konferansta katılımcı ülkeler "sera etkisi yaratan gazların salınımını sınırlandırmayı" amaçlayan anlaşmayı kabul ettiler.

Yapılan anlaşma çerçevesinde kapitalist ülkelerin gaz salınımını 2020'ye dek, 1990'daki düzeyinin %25 ila 40'ı arasında azaltmaları kabul edildi. Yoğun tartışmaların yaşandığı konferansta, Kanada, Japonya ve Rusya itiraz yükselten ülkeler oldu. Bu ülkeler, salınım düzeylerinin net olarak belirlenmesine karşı çıkıyor ve konferansın daha esnek sonuçlara varmasını istiyor.

Anlaşma sağlanmış olması çok fazla bir şey ifade etmiyor. Sera gazının salınımının yoğun

olduğu kapitalist ülkeler, salınımı sınırlayıcı tedbirlerin ve onların doğuracağı maddi yükümlülüklerin altına girmek istemiyor. Söz konusu anlaşmalar da cezai bir yaptırım içermediğinden kapitalist ülkelerin anlaşmaya imza atmaları kendileri için sorun teşkil etmiyor.

Uzmanlar, bu gazların yol açtığı küresel ısınmanın önümüzdeki yıllarda insanlığı çok ciddi sonuçlarla karşı karşıya bırakacağını anımsatıyor. Yeryüzünün sıcaklığının 2 derecenin üzerinde artmasının bile büyük felakatlere yol açacağı söyleniyor. Dünyanın hastalıklarla, su sıkıntısı ve sefaletle karşılaşacağı vurgulanıyor.

Durum bu denli ciddiyken, kapitalist ülkeler, doğayı ve insanlığın geleceğini tehdit etmeye devam ediyorlar.

İran'a yönelik tehditler devam ediyor...

Yine küstahlık, yine saldırganlık!

İran, emperyalist-siyonist güçlerle bu güçlerin güdümündeki Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu'nun (UAEK) gündemindeki öncelikli yerini koruyor. İran'ı hedef alan ve saldırgan tutumlar sergileyen bu gerici güçlerin temel gerekçesi, bilindiği gibi, Tahran yönetiminin "nükleer silah üretmeye çalışması" şeklinde açıklanıyor. Oysa, nükleer silah üretebileceği gerekçesiyle İran karşıtı saldırganlığın bayraktarlığını yapan bu zorba güçler, gezegenimizin defalarca yok edilmesine yetecek oranda kitle imha silahları stoklamış bulunuyorlar.

Emperyalist-siyonist güçlerin paravan örgütü gibi çalışan UAEK ile Başkanı Muhammed El Baradei de yıllardır İran'la uğraşiyor. Ancak Ortadoğu'nun halihazırdaki tek nükleer silah deposu olan İsrail'i hedef alan tek kelime edemiyor. Buna karşın Baradei, İran'la UAEK arasında belli konularda anlaşmaya varıldıktan hemen sonra açıklama yaparak, İran'a tehditler savurmaya ihmal etmiyor.

UAEK "İran'la, geçmişteki nükleer faaliyetlerine ilişkin bazı sorunları ortadan kaldırma konusunda uzlaşmaya vardığını" açıklarken, yapılan anlaşmayı "son şans" olarak değerlendiren El Baradei de, Alman Der Spiegel dergisine verdiği demeçte,

İran'ın sözlerini tutmaması durumunda önemli bir fırsat kaçıracağını vurguladı.

Bu tehditkar açıklamayı ABD, İsrail, Fransa kaynaklı yenileri izledi. Kitle imha silahları deposu üzerinde oturan siyonist şefler, "İran'ın İsrail için bir tehdit oluşturduğunu" iddia ediyor. İrkçı İsrail rejiminin sözcüleri, "tehdit altında oldukları" tekerlemesini yineleyerek, ABD emperyalizminin savaş makinesini İran üzerine sürmesini talep ediyorlar.

Ortalığa yayılan Pentagon kaynaklı haberler de, savaş kundakçılarının İran'a saldırı senaryoları üzerinde çalışıldığını ortaya koyuyor. İngiltere'de yayınlanan *Times* gazetesinin, ABD'li "güvenlik uzmanları"na dayanarak verdiği haberde, "ABD Savunma Bakanlığı'nın (Pentagon) İran'da 1200 hedef belirlediği ve üç gün sürecek saldırılarla İran'ın askeri kapasitesini yoketmeyi amaçladığı" dile getirildi. ABD ile İran arasında son günlerde gerilimin oldukça yükseldiği belirtilirken, Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'nın, İran'ın nükleer faaliyetlerine ilişkin "karamsar" raporundan da söz ediliyor.

Öte yandan Fransız *Le Monde* gazetesinde yer

alan bir haberde de, Fransız rejiminin Birleşmiş Milletler çerçevesi dışında İran'a karşı tek taraflı yaptırımlar konusunda düşünmekte olduğu dile getirildi. Kararın faşizan eğilimli cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy tarafından alındığını belirten gazete, olası yaptırımların içeriğinin ise henüz netleşmediğini, yaptırımlar konusunda Fransız diplomatların ABD ve diğer Avrupa ülkeleriyle beraber çalıştığını da belirtiyor.

Fransız emperyalizminin saldırgan cepheye katılması Tahran yönetimi üzerindeki basıncı arttırsa da, ABD-İsrail ikilisinin İran'a saldırması çok kolay görünmüyor. Buna rağmen yaptırımların ve saldırı hazırlıklarının devam etmesi, emperyalist-siyonist güçlerin, büyük Ortadoğu/büyük İsrail projesini hayata geçirebilmek ve Irak bataklığından kurtarabilmek için hiçbir vahşetten kaçınmayacaklarının da göstergesidir.

Halkların tepesinde dolaşan bu felaketi savabilmek kolay değil elbette. İlerici-devrimci güçlerle bölge halklarının emperyalizme, siyonizme ve gerici Amerikancı rejimlere karşı öreceği meşru-militan direnişin yükseltilmesi dışında bir yol bulunmuyor.

İşgalcilerin suç dosyası kabarıyor...

Irak'ta kayıp insan sayısı bir milyon!

Emperyalist orduların Irak halkları şahsında insanlığa karşı işledikleri ağır suçların çetelesini tutabilecek bir kurum bulunmuyor. Buna karşın eksik olsa da yapılan bazı hesaplamalar sonucunda ortaya çıkan tablo fazlasıyla vahimdir.

Gerçeğe yakın olduğu kabul edilen hesaplamalara göre; emperyalist işgalin başlamasından sonra bir milyonu aşkın Iraklı katledilmiş, üç milyona yakın kişi yaralanmış veya sakat kalmış, iki milyonu aşkın insan da mülteci durumuna düşürülmüştür. Uluslararası Kızılhaç Komitesi'nin Uluslararası Kayıplar Günü öncesi yayınlanan açıklamasında da, Irak'ta kayıp insan sayısının bir milyona ulaştığı vurgulanmıştır. Bu vakaların bir kısmı Saddam Hüseyin diktatörlüğü döneminde meydana gelmiş olsa bile, büyük çoğunluğu 4.5 yıldır devam eden vahşi işgalden sonra gerçekleşmiştir.

Kızılhaç Komitesi, sadece Bağdat'taki adli tıp morguna 2006'yla Temmuz 2007 arasında 20 bin ceset götürüldüğünü saptamış. Bunların yarısından çoğunun kimliğinin dahi tespit edilemediği dile getiriliyor. Irak'ın bir ölüm tarlasına çevrildiği göz önüne alındığında, kaybolan insanların önemli bir bölümünün aslında katledilmiş olduğu anlaşılıyor.

"Teröre karşı savaş", "demokrasi ve özgürlük ihraç etmek" adına emperyalist işgallerin yeniden vahşi bir hal almasıyla birlikte, ezilen halklara mensup insanlar, savaş borazanlığı yapan medya tekellerinin katkılarıyla birer "rakam"la ifade edilir oldu. Dolaysız şekilde emperyalist işgalin gazabına uğrayan Iraklılarla ilgili telaffuz edilen rakamlar 6 milyon civarındadır. Öldürülenler, sakat kalanlar, yaralananlar, mülteci durumuna düşürülenler... Demek oluyor ki, vahşi işgalin başlamasından sonra 24 milyon nüfuslu Irak'ta her dört insandan birinin hayatı cehenneme çevrilmiştir.

Irak'tan yansıyanlar, kapitalist-emperyalist düzenin en barbar görünümü olduğu gibi, en "modern" görünümüdür de aynı zamanda. Zira Irak halklarına bu akıl almaz zulümleri reva görenler kapitalist-emperyalist düzenin başını çeken ABD-İngiliz emperyalistleridir. İnsanlığa karşı işlenen bu suçların altına imza atanlar bu emperyalist güçlerin salt savaş makineleri değil, bunların yanısıra hükümetler, parlamentolar, medya, üniversiteler, yargı organları, patron örgütleri, "sivil toplum örgütleri", kiliseler, "hayır" kurumları, kısacası kapitalist düzene hizmet eden, bu düzenin yeniden üretilmesi sürecinde rol alan tüm kurumlardır.

Emperyalist-kapitalist sistemin Irak'tan yansıyan iğrenç görünümü, bu düzenin ne kadar akıldışı, yıkıcı, insanlığa aykırı ve biran önce tarihin çöplüğüne atılması gerektiğini göstermeye fazlasıyla yetmektedir.

Şili işçi sınıfı neo-liberal saldırılara karşı sesini yükseltiyor!

Geçtiğimiz hafta Şili'nin başkenti Santiago ve diğer kentlerde alanlara çıkan işçiler, "sosyalist" devlet başkanı Michelle Bachelet yönetiminin yürüttüğü neo liberal saldırıları protesto ettiler.

Gösterilerin en kitleseli Santiago'da gerçekleştirildi. Alanlara çıkan binlerce işçi, hem yönetimin neo-liberal politikalarına karşı sesini yükseltti, hem de ücret artışı ve daha iyi çalışma koşulları talep etti.

İşçilerin Başkanlık Sarayı'na doğru yürüyüşe geçmesi üzerine saldırıya geçen kolluk kuvvetleri, 400 işçiyi gözaltına aldı. İşçilerin saldırıya taş ve sopalarla direnmesi üzerine şiddetlenen çatışmalarda 100 kişi de yaralandı. Azgınlaşan polis, saldırıda göz yaşartıcı bomba ve tazyikli su kullanarak işçileri dağıtmaya çalıştı. Saldırıya direnen işçiler ise mücadele kararlılığını bir kez daha ortaya koydular.

Gün boyunca süren eylemleri Şili'nin en etkili işçi sendikaları "Birleşik İşçiler Merkezi" ile "İşçi Sendikaları Federasyonu" düzenledi. Hükümetin asgari ücretleri artırması ve çalışma yasalarını değiştirmesi talebiyle yürüyen işçiler, ülkede işsizliğin arttığını, sağlık ve eğitim sistemindeki sorunların giderek derinleştiğini dile getirdiler.

Birleşik İşçiler Merkezi sözcüsü Arturo Martinez, taleplerinin karşılanmaması durumunda, eylemleri

daha da yaygınlaştıracakları yönünde uyarıda bulundu. İşçi Sendikaları Federasyonu Başkan Yardımcısı Maria Drozas da, "İnsanların bize verdiği destekten memnunuz. Bu, Şilililer'in kendi hakları için ayağa kalktığını gösteriyor" açıklamasını yaptı.

İşçi sınıfının meşru-militan mücadele tarzıyla tepkisini ortaya koymasından rahatsız olan "sosyalist" devlet başkanı Michelle Bachelet ise, neo-liberal politikaları savunarak, emekçilere değil kapitalist sınıflara hizmet ettiğini ortaya koydu. Bachelet, "Şili demokrasisi içinde insanların taleplerini ifade etmek için yer olduğunu ama bu hakkın barışçıl bir şekilde kullanılması gerektiğini" söyleyerek, saldırgan kolluk kuvvetlerini de sahiplendi.

"Sosyalist" başkan Bachelet'in, Şili'nin, Latin Amerika'nın "en güçlü ve istikrarlı ekonomilerinden biri olduğu" yönündeki açıklamasına yanıt veren sendika liderleri, ekonomik büyümenin, çalışma şartlarının ağırlaştırılması ve sosyal hakların gaspı pahasına gerçekleştirildiğini dile getirerek, bu neo-liberal pervasızlığa sessiz kalmayacaklarını hatırlattılar.

Gelişmeler, önümüzdeki dönemde Şili'de sınıf çatışmalarının yeniden ivme kazanma olasılığını güçlendirmektedir. Toplumsal muhalefetin güçlü olduğu Şili'de, sınıf çatışmalarının sertleşmesi yeni gelişmelerin yolunu açabilir.

**Kanla sulanmış “stadyum”da korkuyu yenenler...
Ve boş kaleye gol atarken korkuya yenilenler!**

Viktor Jara: “Biz kazanacağız!”

1974 yılında Dünya Şampiyonası elemelerinde Şili ile SSCB baraj maçlarında eşleştiler. İlk maçın golsüz sona ermesi üzerine hangi ülkenin milli takımının finale kalacağını belirlemek için 21 Kasım’da gerçekleştirilecek rövanş maçına kaldı. Rövanş maçı Şili’de yapılacaktı. Şili’de 11 Eylül’de gerçekleştirildikleri kanlı darbenin ardından iktidar koltuğuna oturmuş askerlerin de dayatmasıyla Şili Futbol Federasyonu, rövanş maçının Ulusal Stadyum’da oynanması için FIFA’ya başvuruda bulundu. FIFA başvuruyu kabul etti. Böylece daha kan lekelerinden yeni temizlenen Ulusal Stadyum kullanıma açılmış olacaktı. O stadyumda nice yiğit devrimciler, ozanlar, anneler, çocuklar can vermemiş gibi, sahada top koşturulacaktı.

Bunun üzerine Sovyetler Futbol Birliği FIFA’dan maçın başka bir ülkede oynanması talebinde bulundu. Şili halkının kanıyla sulanmış bir stadyumda maç yapmalarının insani ölçülere sığmayacağını belirttiler. FIFA’nın Sovyetler Birliği’ne yanıtı ise oldukça hızlı oldu. FIFA Sovyet milli takımını bir tercih yapmaya çağırıyordu. Ya binlerce insanın katledildiği o sahaya çıkacak ve top oynayacaklardı, ya da kupadan ihraç edilmeyi göze alacaklardı.

Sovyetler Futbol Birliği bunun üzerine FIFA’yı protesto eden ve Şilili yoldaşlarının anısına saygısızlık yapmayacaklarını bildiren bir açıklama yaparak şampiyonadan çekildi. 21 Kasım günü maç saati geldiğinde sahada sadece 11 kişi, Şili milli takımı vardı. Bir kısmı yürekleri kanayarak da olsa adım atmışlardı o sahaya. Herbirinin ailesinden ya da çevresinden en az bir kişinin kanı vardı Ulusal Stadyum’da... Bir kısmı adım attığı anda gözyaşlarına boğuldu. Yanlış olduğunu yürekten bilmelerine rağmen Pinochet’in kılıcının saldırdığı korku ile rakipsiz kaldıkları boş sahada topa koşarlarken, ayaklarının altında kanla beslenmiş sahanın çimleri değil, onurları eziliyordu. Oysa o stadyumda daha bir yıl önce nice katliamlar yaşanmış, nice yiğitlik destanları yazılmıştı...

Ulusal Stadyum’da 1 yıl 1 ay 10 gün önce...

Şili’de ABD destekli faşist darbe gerçekleşikten sonra sokaklardan, evlerden, işyerlerinden, üniversitelerden toplanan insanlar daha önceleri mitingler, konserler ve futbol maçları için geldikleri

stadyumda bu kez zorla sahaya sokuldular. Zorla, ite kaka, elleri-gözleri bağlanarak... Tedirgin olmakla beraber daha çok öfkeliydiler. Geçen her dakika bir kurşun sesi ile beraber bir Şilili çimlere kapanıyor, her dakika yürekler saat gibi atıyor, uğultu artıyordu.

Stadyumda sorumlu olarak Pinoche’nin sağ kolu olan Albay Mario Manriquez Bravo bulunuyordu. Bravo, her türlü yetki ile donatılmış, sınırsız kurşun saçma, dilediği işkenceyi yapma hakkına sahipti. Binlerce insanı stadyumda toplayan Bravo, vakit kaybetmeksizin yetkisini kullanmanın peşindeydi. Zira o Pinoche’nin sağ kolu olmasının yanı sıra darbeci zihniyetin sadık bir köpeği, kraldan çok kralcı bir dalkavuktu.

Ancak Bravo için işler yolunda gitmedi. Elindeki silaha güvenen Bravo karşısında en ufak bir direniş kıpırtısı olamayacağına derin bir güven duyuyordu. Ancak gözden kaçırdığı nokta stadyumdaki devrimcilerin de silahlı olduğuydu. Silahları yürekleri, elleri, gitarları olsa da... Psikolojik savaş taktiklerinde sözde usta olan eğitilmiş katil, duyduğu rezil özgüven yüzünden hazırlıksız yakalanmıştı.

Stadyumun sessizliğini yırtan bir ses duyuldu... Ses Bravo’yla dalga geçiyordu adeta. Yumuşak, kadife gibi ama bütün stadyumu dolduran bu ses “Biz kazanacağız!” diye haykırıyordu. Bravo gerildi, kızardı, sesin geldiği yere doğru yöneldi. Ancak sesin yönü karıştı. Çünkü bir anda stadyumda toplanmış

yürekler bütün güçleri ile, hatta Viktor Jara’nın o güzelim sesini de bastırarak haykırmaya başladılar... “Biz kazanacağız!” Viktor Jara, stadyumda sessizliği yırtan bir fırtınanın kendisi oldu... Cellat elbette böyle bir yenilginin altında kalmak istemedi. Askerler, küçük dağları kendisinin yarattığını sanan Bravo da dahil, Viktor Jara’nın etrafını sardılar. Viktor Jara şarkısına devam ediyordu, sanki onlar orada yokmuş gibi, sanki bir katliamın ortasında değil de bir özgürlük mitingindeymiş gibi... Askerler saldırdılar. Jara’yı öldürseye dövdüler. Jara olacakların bilincinde olan her devrimcinin alacağı tutumu aldı. Susmadı. Var gücüyle şarkısını söylemeye devam etti.

Askerler Viktor Jara’nın silahının gitarı olduğunu düşünerek ellerini kırdılar. Bir daha gitara dokunamayacak hale getirdiler, yıllarca gitarın tellerine basa basa parmak uçları nasırlaşmış ellerini... Viktor Jara susmadı. Katiller sürüsü anlamıyordu, onların kitabında direnmek yoktu. Ellerini kestiler... Dilini kestiler sonra. Ardından kafasını bir dipçikle ezdiler. Viktor Jara ise dünya üzerinde ne kadar darbeci varsa, ne kadar aşağılık katil, sürüngen asalak kapitalist varsa onları korkutan bayıltacak bir şey yaptı; susmadı... Sesi 400 bin kişi ile birleşmiş, tam o sıralarda İtalya’daydı. İnti İllimani yürekten bağlı olduğu Şili halkı için var gücüyle “El pueblo unido jamas sera vencido” (Birleşmiş halk asla yenilmeyecek!) diye haykırıyordu... Jara susmadı... Dünyanın dört bir yanında insanlar Jara için gözyaşı dökerken, “Venceremos” diye sesleniyordu. Pravda muhabiri yiğit Jara’yı ve ödele katiller sürüsünü şu sözlerle anlatıyordu:

“Viktor Jara dudaklarında şarkıyla öldü. Onu yanından hiç ayırmadığı refakatçisiyle, gitarıyla birlikte stadyuma getirdiler. Ve şarkı söylemeye başladı. Öbür tutuklular, gardiyanların ateş açma tehdidine rağmen melodiye eşlik etmeye başladılar. Sonra bir subayın emri ile askerler Viktor’un ellerini kırdılar. Artık gitar çalmıyordu, ama zayıf bir sesle şarkı söylemeyi sürdürdü. Bir dipçikle kafasını parçaladılar ve diğer tutuklulara ibret olsun diye ellerini kesip tribünlerin önüne astılar.”

Binlerin tanıklığı önünde Ulusal Stadyum’da katledilen Jara’nın dilsiz cesedi daha sonra bir çöp kutusunda bulundu. Jara gibi katledilen yüzlerce insan ise uçaklardan atılarak şehre yağdırılmıştı.

Binlerin katledildiği Şili faşist askeri darbesinin sonucunda Pinoche iktidara kuruldu. Ancak ABD kuklasının bütün çabalarına rağmen Şili’de katledilen binler ölümsüzleşti. Allende’nin son nefesini verene dek elinden düşmeyen silahı ile, Jara’nın zaferi müjdeleyen sesiyle, darbecilere karşı sokak aralarında sürdürülmeye çalışılan direnişle, katledileceğini bile bile af dilemeyen yüzler ile, Şili’nin her bir toprak parçası ve özellikle Ulusal Stadyum mezbahası direnişin, özgürlük mücadelesinin ve inancın simgesi oldu...

1974’te Sovyet milli takımı Ulusal Stadyum’a adım atmazken, korkudan kendi onurunu ayaklar altına alanlar, sonradan pişman olmalarına rağmen topa koşanlar işte böyle bir tarihin üzerinden geçmişlerdi. Onlar boş kaleye gol atarken korkuya yenilmişlerdi, oysa aynı Stadyum’da 1 yıl 1 ay 10 gün önce bilinç ve inançla korkunun ezilip geçilebileceği gözler önüne serilmişti!

Jose Maria Sison derhal serbest bırakılsın!

Filipinler Komünist Partisi'nin kurucusu ve **Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nin (ILPS)** başkanı **Prof. Jose Maria Sison**, 28 Ağustos 2007 tarihinde, olağan bir görüşme süsü verilerek çağrıldığı Hollanda'nın Utrecht kenti savcılığınca gözaltına alınıp tutuklanmıştır. Bununla da kalınmamış, Hollanda'da Filipinliler'e ait devrimci kültürel kurumlar ve çalışanlarının evleri basılmış, bilgisayar ve materyallere el konulmuştur.

Jose Maria Sison, tutuklanma gerekçesi olarak, iki kişinin ölümünden sorumlu gösterilmektedir. Hollanda devletinin tüm suçlamaları asılsızdır. Hollanda devleti daha önce de aynı gerekçelerle pek çok kez **Jose Maria Sison'u** tutuklama, yargılama ve iade girişiminde bulunmuştur. Ancak bu suçlamaların hiçbiri kanıtlanamamış ve **Jose Maria Sison** serbest bırakılmıştır.

Hollanda devleti Avrupa'nın en korsan devletlerinden biridir. Bu devletin **Jose Maria Sison'a** dönük saldırıları da her zaman bu karakterine uygun olmuştur. Bir kez daha, üstelik olağan bir görüşme süsü verilerek gözaltına alınması ve tutuklanması, bu korsanca davranışın en somut örneğidir.

Jose Maria Sison, onların iddia ettiği gibi, bir 'terörist' değil, ilerici ve devrimci güçler nezdinde seçkin bir devrimcidir. Filipinler halk kurtuluş mücadelesinin mütevazı bir neferi ve önderlerinden biridir. O, aynı zamanda dünyanın ezilen ve sömürülen halklarının samimi ve yılmaz bir dostu, onların kurtuluş mücadelesinin militan bir savunucusudur. Öte yandan **Sison**, başta ABD olmak üzere emperyalizme ve uluslararası her türden gericiliğe karşı kararlı ve baş eğmez tutumu nedeniyle saldırıların boy hedefi olmuştur. Emperyalist ve gerici devletler tarafından benzer suçlamaların ve saldırıların hedefi olmasının gerisinde de bu aynı nedenler yatmaktadır.

Jose Maria Sison'a dönük saldırı, özünde dünyanın ezilen mazlum halklarına, onların devrim ve kurtuluş mücadelelerine dönük, tümüyle haksız ve gerici bir saldırdır. Bu saldırı aynı zamanda, emperyalist metropollerde yürütülen devrimci-politik çalışmaları yasaklama, bu faaliyeti yürüten devrimcileri susturma, yıldırma ve sınır dışı etme yönünde açık bir tehdit niteliği taşımaktadır. Tam da bu nedenle, tüm ilerici ve devrimci güçler bu saldırıya karşı derhal seslerini yükseltmelidir. Bu yapılamadığında, bu saldırıyı yenilerinin izleyeceği kesindir.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak bu haksız, gerici ve korsanca saldırıyı nefretle kınıyor ve protesto ediyoruz. **Jose Maria Sison** ve Filipin halkı ile tam dayanışma içinde olduğumuzu ilan ediyor, tüm ilerici ve devrimci güçleri **Jose Maria Sison'un** derhal serbest bırakılması için her türlü eylemli çabayı ortaya koymaya çağırıyoruz.

Jose Maria Sison'a özgürlük!
Jose Maria Sison derhal serbest bırakılsın ve kendisine koşulsuz oturum hakkı verilsin!

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

30 Ağustos 2007

BİR-KAR

(İşçilerin Birliği-Halkların Kardeşliği Platformu)

Türkiye'nin mülteci politikasında ayrımcılık

1951 yılında Cenevre'de mülteci sorununun gündemleştirildiği bir konvansiyon düzenlenir ve imzaya açılır. Özellikle Hitler faşizminin sarsıcı etkilerini yaşamış olan Avrupa, 2. Dünya Savaşı'nın deneyimlerinden yola çıkarak bir takım adımlar atmak durumunda kalmıştır. Hitler'in yoluna çıkan her ülkeyi yakıp yıktığı dönemde, insanların ülke ülke faşizmin dipçik darbelerinden kaçıışı, bu konuda bir hukuk birliğini şart koşturmuştur. Her devletin kendi vatandaşlarına hizmet etme önceliği olduğu konusunda Avrupalı devletlerin bir soru işareti yoktur. Yani kapısına gelen herkesi sınırlarından içeri almak zorunda değildir. Peki ya gelenler, sınırdan geri döndüklerinde ölüme terkedilmiş olacaklarsa?

İşte bu soru Avrupa'nın 1951 tarihli Cenevre Konvansiyonu'na gelir. Konvansiyonda mülteciler, "Kendi ülkesi dışında bulunan; ırkı, dini, tabiyeti, belli bir toplumsal gruba mensubiyeti veya siyasi görüşü sebebiyle zulüm görmekten haklı nedenlerle korku duyan ve ülkesinin korumasından yararlanamayan ya da yararlanmak istemeyen, veya zulüm korkusu nedeniyle oraya dönmek istemeyen kişi"ler olarak tanımlanır. Ancak Konvansiyon zamansal ve coğrafi sınırlamalar koyar. 1961'de zamansal sınırlama kaldırılır. Coğrafi sınırlama ise devletlerin inisiyatifine bırakılır. Asyalı ve Afrikalı mültecileri kabul etmeyen Avrupa devletlerinin büyük bir kısmı, daha sonra uygulamadaki eşitsizliği gidermişlerdir. Ancak Türkiye'de halen 1951'deki düzenleme geçerlidir.

O tarihte imzalanan Konvansiyon'un kapsamı salt mülteci statüsünün tanımlanmasından ibaret değil. Ayrıca, "herhangi bir mülteci ya da sığınmacının hayatı ya da özgürlüğünün tehlikede olduğu ülkeye gönderilmemesi" açık bir ilke olarak düzenlenmiştir. Mültecilerin, mülteci statüsü ile yaşadıkları ülkede sahip oldukları haklar da

ayrıntılı olarak ele alınmıştır.

Buna rağmen Türkiye bugün hala Asya ve Afrika'dan gelenleri mülteci olarak kabul etmemekte, açık bir uyruk ayrımcılığı yapmaktadır. Türkiye yakın bir tarihte İzmir Urla'da "yakaladığı", Türkiye'ye "yasadışı" yollarla girmeye çalışan 600 mülteciyi ülkelerine geri göndermiştir. Bu 600 mültecinin 135'i Iraklı'dır. İşgal altında olan ve her yıl en az yüzbin kişinin öldüğü Irak'ta bu kişilerin can güvenliğinin bulunmadığı açıktır. Türkiye imza attığı bir Konvansiyonu yok saymanın yanısıra insan hayatını zerrece umursamamaktadır.

Türkiye, dünyaya yayılan ve sayıları 15-30 milyon arasında değişen mültecilerin Ortadoğu kolunun geçiş ülkesidir. Bu insanlar çaresizlik içerisinde insan tacirlerinin elinde kıvrınırken, Türkiye insan kaçakçılığı ve tacirliği konusunda hukuki hiçbir yaptırım uygulamamaktadır.

Mülteci sorununa yaklaşım, bir devletin insanca yaşama hakkına duyduğu saygının ölçüsüdür. Türkiye, sadece mültecilere yaklaşımı ile değil ama bir bütün olarak insanlara yaklaşımı ile, insanca olan herşeye düşman olduğunu çoktan tescil etmiştir.

Yeni döneme geleceği yaratacak olmanın umuduyla merhaba...

“İmkansızı” istiyoruz ve alacağız!

Çürüyen düzenin bizleri ve hayallerimizi yok etmesine izin vermeyelim!

Yeni bir eğitim dönemi başlıyor. Kaçımız eğitim dönemine büyük bir umut ve şevkle başlıyoruz? Kaçımızın yaşayacağımız ya da devam ettiğimiz lise dönemine dair umutları var. ÖSS’yi kazanmak, üniversiteye kapağı atmak dışında eğitim sisteminden bir beklentimiz var mı? Şunu açıkça söyleyebiliriz; umut dolu bir gençlik kuşağı değiliz. Bunda şaşılacak bir yan da yok. Eğitim sistemi sanki bizi sınıyor ve kendi çürümüş sistemini tüm biçimleri ile karşımıza çıkartarak “işte sizi bekleyen yaşam bu, hayal yok, umut yok, özgürlük yok, gelecek yok...” diyor.

Bu düzen umutsuzluk düzenidir. Umudun dolu olan her şeyi yok etmek istemektedir. Bu nedenle bizleri eğitimin çürümüş çarkları içerisinde öğütme, yok etmek için çalışmakta, umutsuz ve geleceksiz bir gençlik yaratma özlemindedir. Zira, değişime, dönüşüme, yaşama ve geleceğe dair umutlar kaybedildiğinde, kazanan bu sömürücü asalak sistemin kendisi olmaktadır.

Bugün yaşadığımız çürümüş düzen insana düşmandır! İnsana dair olan güzelliklerin hepsinin karşısındadır. Özgürlük, eşitlik, kardeşlik... İnsanlığın bu büyük özlemleri kapitalizmin öğütücü çarkları içinde yok edilmekte, televizyonda magazin

programlarında satışa sürülen birer meta haline dönüştürülmektedir. Eğitimin temel misyonu bireyin sosyalizasyonunu sağlamaktır. Evet, bu sosyalizasyon başarı ile sağlanmaya çalışılmaktadır. Çürüyen düzen kendi kokuşmuş sistemine bizleri adapte etmek için özgürlüğümüze, geleceğimize, yaşamımıza, düşüncelerimize, benliğimize, duygularımıza ve aşklarımıza; kısacası insani olan her ne varsa ona saldırmakta, kendine uygun beyinler yaratmaya çabalamaktadır.

Bu çürümüş düzen özgürlüğe düşmandır! Oysaki özgürlük yaşamın kaynağıdır, insan olmanın nedenidir. Özgürlük olmadan yaşamın anlamı ne olabilir ki? Şimdi okulunuzda ve çevrenizde kime sorsanız, bu söylediklerimize koşulsuz katıldığını söyleyecektir. Peki, yaşamın kaynağı olan bu özgürlük nedir? Yaşamımız her geçen gün daha çekilmez bir hal alırken, savaşlar, işgaller, katliamlar, dünyanın dört bir yanını sarmışken, açlık, yoksulluk ve ölümler her geçen gün artıyorken, doğa yok ediliyor, özgürlük bu akıl almaz, insana ve doğaya düşman düzenin karşısına dikilmek ve mücadele etmektir. Yoksa kapitalizmin paranın izin verdiği kadar özgürlük anlayışı hiçbir zaman yaşamın kaynağı olamaz.

Bu çürümüş düzen geleceğe düşmandır! Yaşamın bütünü birilerini yenmek, sömürmek üzerine kurmuş bir sistemdir yaşadığımız sistem. Ne kadar çok insanı sömürüyorsan, ne kadar insanı geçmişsen o kadar başarılısın bu düzende. Yaşamımızı bir yarış, düzensiz ve eşitlikli bir yarış olarak tanımlayan sistem, lise dönemimizi ÖSS’ye bağlayarak, hayat boyu devam

eden bu anlamsız yarışa bizleri hazırlamaya çalışmaktadır. İlk karşılaştığımız soru ise “ama biz eşit başlayamıyoruz ki bu yarışa” olmaktadır. Ancak sistem zaten bize bunu öğretme çabasındadır. Hiçbir zaman eşitlik diye bir şey yoktur; para, olanaklar her şey budur, ötesi dinazorlaşmış düşüncelerdir. “Yarışmak” bu doğanın kanunu, eşitsizliklere rağmen yanındakine çelme takmaya çalışarak “yarışmak”!.. İşte budur kapitalizmde seni bekleyen yaşam.

Evet, bizler düşünemeyen, güzellikleri anlayamayan canlılar olsaydık, bunu belki doğanın kanunu olarak algılayabilirdik. Ancak insan binlerce yıldır “tarihin öznesidir, değişir ve değiştirir”.

Çürüyen düzenin eğitimi düzenin aynasıdır!

İlk ve ortaöğretimde yeni dönem, yeni ve eski sorunlarıyla açılıyor. Son ÖSS ve OKS sonuçlarının açığa çıkardığı tablo, eğitim sistemindeki derinleşen eşitsizliği ve çürümeyi gözler önüne seriyor. ÖSS sistemi eğitimin bütününde yaşanan çürümenin özü ve özeti. Bu yılki ÖSS sonuçlarına göre; Anadolu liseleri, fen liseleri ve özel liseler en başarılı liseler konumunda. Şaşılacak hiçbir yanı olmayan bu ilk ÖSS sonucunun arka planına kısaca bakalım. Bu okullarda okuyan öğrenciler her türlü imkana sahip, ders çalışmak dışında hiçbir sorumluluğu olmayan, tabiri yerindeyse “tuzu kuru” çocuklar. Üzerlerinde dershanelerin reklamları ile

televizyonlarda poz veren bu “başarılı gençlerin” başarılarının gerisinde ne olduğu sürekli hasıraltı ediliyor. Düz lise ve meslek lisesi öğrencileri derslerine girecek öğretmen dahi bulamazken, mevcudu yüzlerce yaklaşan sınıflarda büyük çoğunluğu stajyer öğretmenlerle görülen “dersler” orta yerde duruyorken, gönül rahatlığı ile “en başarılı liseler” sıralaması yapmak bu sisteme ait bir ikiyüzlülük olabilir ancak.

Bugün liselerde söz konusu olan; ezber dayalı, hayal gücünü ve düşünmeyi sınırlayan, duyarsız, tepkisiz, kişisiz bireyler yetiştirmeye programlı bir eğitim sistemidir. Bunu eğitim müfredatının bütününde görebilmek mümkündür. Felsefe dersi içi boşaltılarak bir ezber dersi haline getirilmiştir. Faşist-kafatasçı (bunu “Milli tarih” ismi tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır) çarpık bir tarih bilinci kazanmaktadır genç insanların beyinlerine. Biyolojide Evrim Teorisi’nin üzerinden atlanıp, yaradılış inancı uzun uzun anlatılmaktadır.

Binlerce eğitim emekçisi, yüzbinlerce öğrenci ve binlerce eğitim kurumu ile orta öğretim burjuvazi için iştah kabartıcı bir kâr alanı durumundadır. Sermaye bu alanı bir ahtapot gibi sarmış ve semirmektedir. Bütçeden eğitime ayrılan payın önemli bölümü özel okullara aktılmaktadır. Devlet gerek bütçe yardımı, gerek vergi indirimi, gerekse de altyapı hazırlıkları ile özel okulların yükünü hafifletmeye çalışmakta, bu okulları çekici hale getirmek amacıyla canla başla uğraşmaktadır.

Ticarileşen eğitim sürecinde, eğitim giderlerinin büyük bir kısmını veliler karşılamakta, karşılanamadığı yerlerde ise yakacak parası bile bulamayan okullar karşımıza çıkmaktadır. Eğitim Sen’in yaptığı bir

araştırma, Milli Eğitim Bakanı’nın tüm aksi yöndeki açıklamalarına karşın, okullarda soygun düzeyinde kayıt parası toplandığını ortaya koydu.

Sadece geçtiğimiz eğitim döneminde okuluna giden sıradan bir öğrencinin yaşadığı sorunlar bile çürüyen sistemi tüm çıplaklığı ile gözler önüne sermektedir. Önce bizleri küçük birer memur ordusu gibi gösteren tek tip formalarımızı üstümüze geçirip okulun yolunu tutacağız. Ardından okullarımızda elektrik ve su kesintileri gelecek. Birincisi, okullarda ödenek olmadığı içinmiş, bu yüzden bizden sürekli para istenecek. İkincisi, barajlarda su kalmadığı içinmiş, bu konu ise anne-babalarımızın sırtından çözülmek istenecek.

Sonra... Önde bir güvenlik görevlisi, her an bize terör estirebilir! Arkasında bir uyuşturucu satıcısı... Biraz arkada yan sınıftaki gençler Polat Alemdarcılık oynuyor. Kapının tam eşliğinde okul müdürü elinde makbuzlarla bizleri bekliyor! Bu engelleri geçip kapıdan içeri girdikten sonrası tam bir savaş alanı... Bir öğretmen elinde bir cetvelle disiplin yönetmeliğini uygulamaya çalışıyor, başka bir öğretmen tarih dersi diye ırkçılığı öğretiyor... Bütün bunlara lanet okumayı istediğimiz ilk anda kameraların sessiz sedasız bizleri izlediğini görüyor ve sakinleşip, bir kameranın kaç elektrik faturası ödeyebileceğini hesaplamaya çalışıyoruz...

Peki bu böyle devam edip gitmek zorunda mı?

Bugün liseli gençlik açık bir tercihle karşı karşıya: Ya bu çürüyen sisteme ve bu sistemin eğitimine boyun eğerek yaşamını ve geleceğini kaybedecek ya da tüm hayalleri için bugünden mücadele edecek. İşte *Liselilerin Sesi* hayallerini kaybetmemiş, geleceği, umudu, insanlığı yüreğinin derinliklerinde hisseden, yaşamının mücadele etmek olduğunu bilen ve en güzel şeyin değişmek ve değiştirmek olduğuna inanan liseli gençlerin kürsüsü olarak yeni umutlar üretmek için yeni döneme başlıyor.

Düzenin karşısına daha güçlü bir umut ve inançla dikilmek için!

Bize annemiz-babamız her fırsatta “geleceğimizi düşünün” diyorlar ve geleceği düşünmenin yolunun ÖSS’den geçtiğini söylüyorlardı. Ancak bu söylemlerle yaşam çelişiyordu. ÖSS yüzünden intihar eden onlarca arkadaşımız vardı. Sınavı kazanamayan binlerce öğrenci vardı... Bu durumda biz ÖSS’ye çalışarak geleceğimizi güvence altına almış olmuyorduk. Ve dedik ki; ailemiz doğru söylüyor ama eksik düşünüyor! Bizler geleceğimizi düşünmek zorundayız! Ama bu eğitim sistemi, bu düzen bize bir gelecek sunmuyor! O zaman geleceğimizi ellerimizle kazanmak zorundayız... İşte bu sonuca vardığımız günden bu yana bizler geleceğimiz için çalışıyor, çabalıyoruz.

Gerçekçiyiz! Karşımızdaki sistemin tüm kurumları ile çürütmesine karşın, yıkılmamak, ayakta kalmak, kendisi ile birlikte bizi de çürütmek için her şeyi yaptığımızın ve yapacağının farkındayız. Buna karşı hazırlıklıyız; bu nedenle örgütleniyoruz, bu nedenle tartışıyoruz ve tüm zorluklara karşı geleceği ilmek ilmek örmeye çalışıyoruz. Ancak ütopyasını, gelecek özlemini kaybetmemiş gençler olarak “imkansızı” da istiyoruz. Ve bu ütopyanın tarihin en gerçek özlemi olduğunu biliyoruz. Bu özlem imkansız mı? Hepimiz istersek hayır! Gelecek, özgürlük ve sosyalizm, bunlar bugün hiç olmadığı kadar gerçek!

(Liselilerin Sesi’nin Eylül ‘07 tarihli 17. sayısından alınmıştır...)

Yılmaz Güney'i ölümünün 23. yılında saygıyla anıyoruz...

“Bir köle olarak yaşamaktansa bir özgürlük savaşçısı olarak ölmeyi tercih ederim...”

Devrimci değerlerle özdeş kimi isimlerin popüler bir ikona dönüştürülmesi saldırının bir boyutunu oluşturuyor olsa da, ölümünden yıllar sonra dahi sola duyarlı birçok kişinin odalarını Yılmaz Güney'in resimlerinin süslemesi boşuna değildir. Bunun gerisinde, yaşama mücadelesi ile geçmiş bir çocukluk ve ilk gençlik, düzene karşı mücadele ile geçmiş bir yaşam vardır. Bu mücadelede silah düşür, umuttur, akıldır... Bu mücadelede silah beyaz perde, ödül alınan bir kürsü, sistemi yerden yere vuran bir makale, sosyalizme duyulan derin bir inançtır.

Yılmaz Güney yaşamını yitireli 23 yıl oldu. Bugün hala daha devrimcilerin düzenlediği birçok festivalde O'nun filmleri gösteriliyor. Bunun bir nedeni devrimci sinemanın gelişiminin '80 darbesi ile sekteye uğraması ise, diğer nedeni Yılmaz Güney'in bu coğrafyada sinemayı toplumsallaştıran isim olmasıdır. Gerek kendisinden önce kalıplaşmış oyunculuk tarzına vurduğu darbe ile, gerek olayların akışlarında öne çıkardığı gerçekçilik ile, gerek filmlerinde başrole hep “sıradan” insanların yaşamlarını çıkarması ile o sinemanın kurulu düzenini altüst etmiştir.

Pamuk işçiliğinden öğrenciliğe, beyaz perdeden cezaevine...

Yılmaz Güney Adana'da kalabalık bir ailede dünyaya gelir. Neredeyse bütün eğitim hayatı boyunca çalışmak zorunda kalır. Mevsimlik pamuk işçiliğinden okul dönemi sırtlandığı simit tepsisine, gazoz satıcılığından kundura boyacılığına kadar türlü işlerde çalışır. İlk ve orta okulu bu şartlarda bitirir, liseye kaydolar. Bütün bu çalışma ve okuma süresi boyunca tek ilgi alanını sinema oluşturur. O zamanlarda fazla seçenek yoktur. Türk sinemasında salon filmleri dönemidir. Yabancı sinema denince akla Hint filmleri gelir. Gerisi ise vurdu-kırdı filmleridir. Yılmaz Güney ise küçük bir bobin taşıyıcısıdır. Ve O'nun ilgisi hep bu “geride kalan filmlerdedir”. O yaşlardaki birçok erkek çocuk gibi o da ne kadar dövüşçü filmi varsa, ne kadar kötülerin karşısında amansız ve yenilmez iyiyi anlatan film varsa izlemeye gayret etmiş, yumruklara çılgınlarla eşlik etmekten kendini alıkoyamamıştır.

Adana'da türlü yoksunluklar içerisinde geçen gençlik yıllarının ardından Güney, Ankara'ya Hukuk Fakültesi'ne kaydolmaya gelir. Ancak Ankara'da sinema dünyası ile ilişki kurmanın koşulları yoktur. Ayrıca İstanbul, Yılmaz Güney'in henüz lisedeyken

kendi yaşam koşullarını yorumladığı yıllarda edebiyata duyduğu ilgi ile pekiştirdiği dünya görüşünün peşinden koşmak için de daha uygundur. Bu düşüncelerle Yılmaz Güney okulu bırakır. Çünkü o zamanın Ankara'sı Güney'in lise yıllarında gelişen düşlerine karşılık üretmekten uzaktır.

Yılmaz Güney'in İstanbul'a gelmesi ile tanınmış bir sinema oyuncusu olması arasında yıllar vardır. Bu yılların bir kısmı cezaevinde geçmiş, kalan kısmı ise sinemacıların peşinde koşmak, onlara ulaşmaya çalışmakla...

Sonunda istediğini elde eder Yılmaz Güney. Bu çok kolay olmaz. Çünkü Türk sinemasının katı kalıpları vardır. Bir kez bir filmde başrole sahip olmak demek, bebek yüzlü beyaz bir Türk olmak demektir. Oyunculunun ne kadar iyi olduğu zerre önem taşımaz. İşte bu tablo içerisinde Yılmaz Güney birçok vurdulu-kırdılı filmde başrolde oynar. Saf ve temiz Anadolu delikanlısını canlandığı bu filmlerde, mafya örgütlenmelerinin, namertlerin, kötülerin karşısında galip gelmekte, bütün kötülerini ezip geçmektedir. Kendi içinde fazla değer atfedilemeyecek bu filmler Yılmaz Güney'in dahi beklediğinden daha fazla ilgi görür. Ama en önemlisi, bu çok abartılmaması gereken filmler dahi Türk sinemasının bir takım katı kurallarını altüst etmeye yeter. Abartılı salon oyunculuğunun yerini doğallık almıştır. Halkın dışında “film yıldızı” sıfatını taşıyan oyuncular Anadolu insanı için “içimizden biri” olmuştur.

Toplumsal muhalefetin canlanması, anti-emperyalist mücadelenin yükselmesi Yılmaz Güney'i de etkiler. İlk toplumsal gerçekçi filmi olan Seyit

Han'ı bu dönemde çeker. Seyit Han'ı daha sonraki yıllarda Toprağın Gelini, Hudutların Kanunu, Umut, Acı, Ağıt, Baba, Arkadaş, Endişe, Yol, Sürü ve Duvar gibi birçok önemli yapıtı izleyecektir...

Yılmaz Güney '71 muhtırasının hemen ardından siyasi olaylara karıştığı gerekçesi ile tutuklandı ve 2 yıl cezaevinde yattı. Serbest kaldıktan sonra, Güney'in politik kimliği üzerinden eşine hakaretler yağdıran bir hakimi vurduğu gerekçesi ile 19 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Sürü ve kendisine ödül getiren Yol filmleri bu cezaevi yıllarının ürünüydü. Cezaevinden kaçmasının ardından Güney'in hem filmleri hem de kendisi yasaklıydı.

Bütün bunlara rağmen durmadı. Duvar filmini Fransa'da çekti. Bu film, cezaevi koşullarına, tutsaklığa karşı bir isyandı. Çocukların isyanı mıydı?! Yalnız onların değil, Yılmaz Güney'in de isyanıydı. Çünkü tutukluluk sadece 4 duvar arasında kalmak değildi O'nun için. Kendi ülkesine, doğup büyüdüğü coğrafyaya adım atamamak tutukluluğun başka bir yüzüydü.

Yılmaz Güney, 9 Eylül 1984'te, Duvar filmini çektikten bir yıl sonra yaşamını kaybetti.

Tavizsiz, onurlu, eğrisi ile doğrusu ile insan gibi, insandan kopmamış bir yaşamı onun yaşamı...

Kapitalizme rağmen insan kalma sanatı!

Emperyalist-kapitalist düzen bir insan öğütücüsüdür. Sömürü ve talan düzeninin sürebilmesi için her yolu mübah görür. Sadece sofranızdaki aş çalmak yetmez! Umudunuzu, inancınızı, düşlerinizi yenmelidir ki, çırılçıplak ortada kalıverin! Yenmelidir ki bilincinizi besleyen tüm güzellikleri, O'nun karşısında “dur” diyecek gücü yitirin! İşte düzenin bu saldırıları karşısında ayakta kalabilmek, düste, umutta, inançta, isyanda, gelecek güzel günlerin türküsünde ısrar etmek sizi onurlu bir insan yapacaktır. Ve bu kendi sınırları içinde bile düzen karşısında kazanılmış bir zaferdir.

Yıl 1956... Yılmaz Güney, henüz 19 yaşında. İlk mahkumiyetine neden olan öyküsünü kaleme alır: “Üç bilinmeyenli eşitsizlik sistemleri”. Bu öyküde bir işçi şöyle der: “Ah domuzlar sizi. Bir gün hepinizin topunu attıracaklar ya; dur bakalım ne zaman.”

Yıl 1982 Cannes film festivali... Yılmaz Güney'in Yol filmi, Şili darbesinin güçlü bir anlatımı olan Kayıp (Missing) filmi ile ödülü paylaşır. Güney kürsüde yumruğunu kaldırır. Gurbetten kendi coğrafyasının bezirganlarına seslenir: “Baylar, korkunuzu, telaşınızı, anlıyoruz. Bugün otlandığınız toprakları, fabrikaları madenleri korumak için her türlü vahşete hazırsınız. Ama bilmelisiniz ki, korkunun ecele faydası yoktur ve hiçbir vahşet bizi haklı davamızdan caydıramayacaktır.”

O sanatın tek başına devrim yapamayacağını biliyor, ama devrimin de sanatsız olmayacağını görüyordu. “Sanat tek başına devrim yapmaz, fakat doğru bir çizgiyle dünya hakkında doğru bir siyasi görüşe sahip olan bir sanatçı eserleri yoluyla, halkla kitlelerle çok güçlü geniş bağlar kurabilir” diyordu. İşte bu yüzden sanatını devrim mücadelesinin ihtiyaçlarına adadı.

Günlük Kızıl Bayrak sitesinin Ağustos ayı rakamları..

kizilbayrak.net'in aylık izlenme rakamlarında Haziran ve Temmuz aylarından yaşanan önemli artışın Ağustos ayında korunmadığını görüyoruz. Bu sözkonusu artışın önemli ölçüde seçim döneminin yoğun politik atmosferi ile bağlantılı olduğunu, seçimlerin geride kalmasının ardından olağan sınırlara döndüğünü göstermektedir.

Temmuz ayının aylık toplam ziyaretçi sayısı **130.501** olmuştu. Bu sayı yaklaşık 30 bin izleyici kaybıyla **Ağustos** ayı için **99.369** olarak gerçekleşmiş durumda. Buna göre **Temmuz** ayında **4.210** olan günlük ortalama ziyaretçi sayısı, günlük ortalama bin izleyici kaybıyla **Ağustos** ayında **3.206**'ya inmiştir.

Bu ayın izlenme rakamlarına ilişkin istatistik

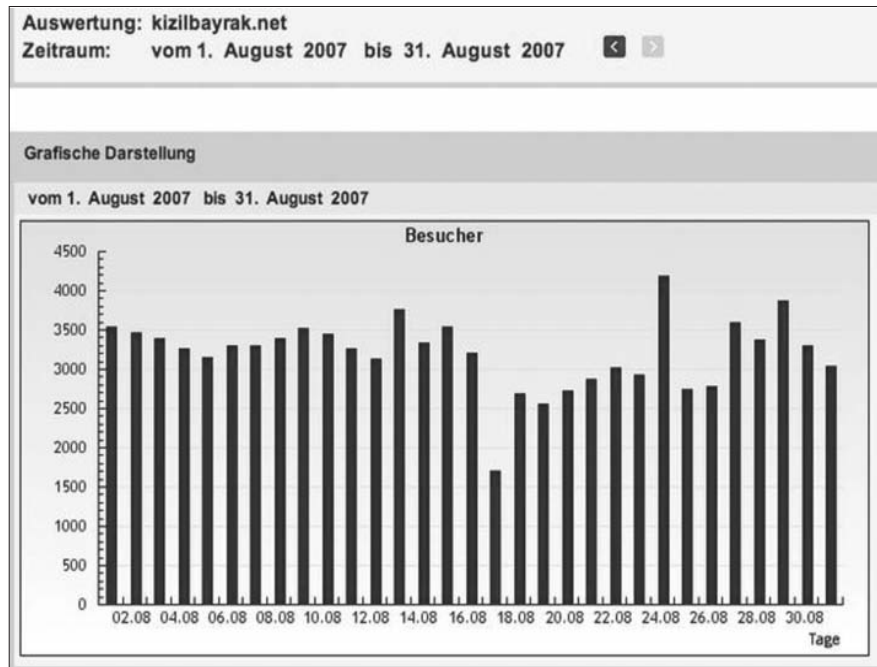
verilerimizde bazı sorunlar var. Muhtemelen 12 Ağustos akşamından başlayarak izleyicilerden biri sitemizin tüm içeriğini "grab" denilen işlem yoluyla indirmeye kalktı. Yüklü siteler sözkonusu olduğunda günlerce sürebilen bu işlem sitemizi zorlayarak onu bir tam gün (17 Ağustos) devre dışı bırakmakla kalmadı, izlenme sayılarımızda anormal sapmalara da neden oldu. Bu nedenle sitemizin bakılan sayfa sayısına ilişkin rakamları sunarken gerçek durumu yansıtmayan bu abartılı rakamları kullanmayacağız. Bunun yerine bunları dışında bırakarak hesaplanmış ortalama sözkonusu günler için de geçerli rakam olarak almak, Ağustos ayına ilişkin rakamları buna göre sunmak yoluna gideceğiz. Benzer bir düzeltmeyi

benzer bir sapma gösteren 23 Ağustos için de yapacağız.

Bu düzeltilmiş biçimiyle **Ağustos** ayında bakılan sayfa sayısı aylık toplam **459.607** ve günlük ortalama **14.826** olarak gerçekleşmiş durumda. Aynı rakamlar **Temmuz** ayı için **514.583** ve **16.600** olarak gerçekleşmişti. Bu durum, ziyaretçi sayısındaki belirgin azalmanın aynı düzeyde olmasa da bakılan sayfa sayısında da yaşandığını göstermektedir.

Bu bilgilerin ardından Ağustos ayına ilişkin tabloların sunuşuna geçiyoruz. Bu tabloların sunulmasını, her zamanki gibi tüm bir yayın dönemimize ilişkin tabloların karşılaştırmalı sunumu tamamlayacak.

Ağustos (2007) ayı günlük ziyaretçi tablosu (Grafik olarak):

Ağustos (2007) ayı günlük ziyaretçi tablosu (Rakam olarak):

Datum	KW	Tag	Besucher
1.8.2007	31	Mittwoch	3.537
2.8.2007	31	Donnerstag	3.454
3.8.2007	31	Freitag	3.398
4.8.2007	31	Samstag	3.261
5.8.2007	31	Sonntag	3.152
6.8.2007	32	Montag	3.294
7.8.2007	32	Dienstag	3.295
8.8.2007	32	Mittwoch	3.398
9.8.2007	32	Donnerstag	3.520
10.8.2007	32	Freitag	3.445
11.8.2007	32	Samstag	3.261
12.8.2007	32	Sonntag	3.137
13.8.2007	33	Montag	3.765
14.8.2007	33	Dienstag	3.337
15.8.2007	33	Mittwoch	3.531
16.8.2007	33	Donnerstag	3.206
17.8.2007	33	Freitag	1.706
18.8.2007	33	Samstag	2.684
19.8.2007	33	Sonntag	2.561
20.8.2007	34	Montag	2.724
21.8.2007	34	Dienstag	2.877
22.8.2007	34	Mittwoch	3.027
23.8.2007	34	Donnerstag	2.929
24.8.2007	34	Freitag	4.185
25.8.2007	34	Samstag	2.745
26.8.2007	34	Sonntag	2.784
27.8.2007	35	Montag	3.592
28.8.2007	35	Dienstag	3.362
29.8.2007	35	Mittwoch	3.878
30.8.2007	35	Donnerstag	3.288
31.8.2007	35	Freitag	3.036

Insgesamt: 99369 Besucher

Ağustos (2007) ayı günlük bakılan sayfa tablosu (Rakam olarak):

Datum	KW	Tag	Seitenaufrufe
1.8.2007	31	Mittwoch	16.296
2.8.2007	31	Donnerstag	14.847
3.8.2007	31	Freitag	12.181
4.8.2007	31	Samstag	15.394
5.8.2007	31	Sonntag	16.447
6.8.2007	32	Montag	14.943
7.8.2007	32	Dienstag	11.575
8.8.2007	32	Mittwoch	21.933
9.8.2007	32	Donnerstag	16.329
10.8.2007	32	Freitag	16.143
11.8.2007	32	Samstag	12.569
12.8.2007	32	Sonntag	27.758
13.8.2007	33	Montag	55.486
14.8.2007	33	Dienstag	36.443
15.8.2007	33	Mittwoch	67.924
16.8.2007	33	Donnerstag	15.215
17.8.2007	33	Freitag	8.624
18.8.2007	33	Samstag	18.148
19.8.2007	33	Sonntag	20.879
20.8.2007	34	Montag	15.329
21.8.2007	34	Dienstag	12.572
22.8.2007	34	Mittwoch	13.723
23.8.2007	34	Donnerstag	60.135
24.8.2007	34	Freitag	12.812
25.8.2007	34	Samstag	10.977
26.8.2007	34	Sonntag	13.065
27.8.2007	35	Montag	15.451
28.8.2007	35	Dienstag	20.752
29.8.2007	35	Mittwoch	15.798
30.8.2007	35	Donnerstag	12.836
31.8.2007	35	Freitag	10.639

Insgesamt: 633223 Seitenaufrufe

Ay	Ziyaretçi	Bakılan sayfa
Haziran (7-30 Haz.):	17.212	227.306
Temmuz:	22.011	262.039
Ağustos:	23.833	294.869
Eylül:	30.180	380.248
Ekim:	36.969	356.804
Kasım:	47.646	621.044
Aralık:	56.621	501.213
Ocak (2007):	58.700	392.066
Şubat (2007)	56.474	310.548
Mart (2007)	68.045	453.843
Nisan (2007)	68.394	372.031
Mayıs (2007)	84.419	456.336
Haziran (2007)	124.410	513.870
Temmuz (2007)	130.501	514.583
Ağustos (2007)	99.369	459.607

Ay	Ziyaretçi	Bakılan sayfa
Haziran (7-30 Haz.):	750	10.000
Temmuz (2006):	710	8.500
Ağustos:	770	9.500
Eylül:	1.000	12.700
Ekim:	1.200	11.500
Kasım:	1.588	21.000
Aralık:	1.827	16.200
Ocak (2007):	1.894	12.650
Şubat (2007)	2.017	11.100
Mart (2007)	2.195	14.640
Nisan (2007)	2.280	12.400
Mayıs (2007)	2.723	14.721
Haziran (2007)	4.147	17.130
Temmuz (2007)	4.210	16.600
Ağustos (2007)	3.206	14.826

Mücadele Postası

Bielefeld'de kültürler buluşması!

Uzun bir aradan sonra ilk defa Salkımsöğüt olarak, kendi etkinliklerimizin dışında bir etkinlikte yer aldık. Almanya'nın Bielefeld kentinde duyarlı Almanlar'ın oluşturduğu Theater Labor tarafından hazırlanan "Kültür Kolajı" adlı projeye biz de davet edildik.

Bu etkinlikle farklı kültürleri bir araya getirmeyi hedefliyorlardı. Farklı kültürlerin içi içe geçtiği böyle bir gösteride yer almak bizim açımızdan da önemliydi ve bizim hazırladığımız gösteri de halkların acıları kadar mücadelenin dilinin de ortak olduğunu ortaya koyuyordu. Böyle bir kaynaşma içinde verilebilecek en güzel mesaj ise "Dünyayı verelim çocuklara" (Nazım Hikmet) olabilirdi ancak.

31 Ağustos günü düzenlenen etkinlikte farklı dallarda gösteri yapan on grup yer aldı. Kimisi müzik, kimisi dans, kimisi de tiyatro gösterisi yaptı. Gösteriler parça parça değil, hepsi birbirine geçişlerle içiçerilerek akıcı bir şekilde sunuldu.

Biz de savaş ile ilgili olan Almanca oyunumuzu oynadık. Gösteri yapan gruplar kendi alanlarında başarılı bir performans sergilediler ve beğeniyle izlendiler. Ama bunlar politik bir muhtevaya sahip olmayan gruplardı. Gösterinin final sahnesi, oyunumuzun bir parçası olan Nazım Hikmet'in "Asya Afrika yazarlarına" adlı şiiri ile bitirildi ve oldukça etkili oldu.

Salkımsöğüt Şiir Grubu

"Sorumlular yargılansın!"

İHD İstanbul Şubesi, 20 Ağustos günü Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü'nde katledilen Nijeryalı Festus Okey ile ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdi. 4 Eylül günü Emniyet Müdürlüğü önünde bir açıklama yaparak yetkilileri göreve çağırıldı.

Eylemde "Bu karakolda işkence var!", "Yaşam hakkı kutsaldır!" ve "İşkenceye hayır!" dövizleri açıldı. Yapılan açıklamada, işkence ve kötü muamelenin hafife alındığı, olayın araştırılmaması ve sorumluların yargı önüne çıkarılmaması sonucu işlerin karakolda insanların kurşunlanarak öldürülmesine kadar vardığı vurgulandı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

HÖC'lüler serbest bırakıldı!

Seçim çare değil şiarıyla yaptıkları eylemde saldırıya uğrayan ve tutuklananların ilk mahkemesi 3 Eylül günü yapıldı. Çeşitli illerden Ankara'ya gelen HÖC'lüler Toros Sokak'ta buluştu. Saat 09.00'da Adliye önüne yürüyüşe geçen HÖC'lüler "Bağımsızlık ve demokrasi istedikleri için tutuklananlar serbest bırakılsın!" şiarlı pankart açtılar. Adliye önünde yapılan açıklamada polisin vahşi saldırısı kınandı, tutuklananların serbest bırakılması

istendi.

Savcının tahliye istemesi üzerine 42 kişinin tutuksuz yargılanmasına karar verildi. Dava 2 Kasım 2007 tarihine erteledi.

Mahkeme devam ederken dışarıda bekleyen kitle türkü ve marş söyledi, halay çekti. Eylem boyunca "Bağımsızlık istemek suç değildir!", "Ne ABD ne AB, bağımsız

Türkiye!", "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganları atıldı.

Eyleme BDSP, ESP, PSAKD ve KESK üyesi birçok sendikacı destek verdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Didar Şensoy anıldı...

Didar Şensoy, 1 Eylül 1987 tarihinde Dünya Barış Günü'nde TBMM önünde hapis hanelerde direnen devrimci tutsaklarla dayanışmak amacıyla düzenlenen yürüyüşte aldığı darbeler sonucu yaşamını yitirmişti.

Halk Kültür Merkezleri, 1 Eylül günü Didar Şensoy'un mezarı başında bir anma gerçekleştirdi. "Didar Şensoy mücadelemizde yaşıyor!/HKM" imzalı pankart ve flamaların taşındığı anmada Şensoy şahsında tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Açıklamada, Didar Şensoy'un sadece kardeşinin serbest bırakılmasını isteyen bir mahkum yakını olmadığı, insanın insan tarafından sömürülmediği, her insanın insanca yaşama olanaklarına sahip olduğu bir dünya istediği için hayatını kaybettiği vurgulandı. O dönem tutsak olan bir kişi Şensoy'u anlatan bir konuşma yaptı. Grup Diyar'ın seslendirdiği türkü ve marşlardan ardından Ada-Der adına bir

açıklama yapıldı.

İkinci anma ise, İHD İstanbul Şubesi tarafından mezarı başında saat 13.00'te yapıldı. Saygı duruşunun ardından basın açıklaması ve konuşmalar yapıldı. Grup Diyar'ın söylediği marşların ardından anma sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Dink katliamında Trabzon Emniyeti "aklandı"

Hrant Dink'in katledilmesinin ardından açılan dava kapsamında Trabzon Emniyeti hakkında yürütülen soruşturma tamamlandı. Müfettişler, Trabzon Emniyeti'nin kusuru olmadığına karar verdi.

İstanbul Cumhuriyet Savcılığı, Trabzon Emniyet Müdürlüğü'ndeki polislerin, "görevlerini ihmal ve suçun önlenmesinde memuriyet görevlerini gereği gibi yerine getiremedikleri" iddiasıyla soruşturulmasını istemişti.

Hazırlanan raporla, Trabzon Emniyeti ile ilgili iddiaların hepsi inkar edildi. Hrant Dink'in öldürüleceği konusunda 17 kez ihbar yapıldığı iddiası da reddedildi. Emniyetin başını tutan işkencecilerin soruşturulmasına ise Valilik izin vermedi. Trabzon Valiliği İl İdare Kurulu, müfettişlerin hazırladığı rapor doğrultusunda, Emniyet Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanı Ramazan Akyürek, Trabzon Eski Emniyet Müdürü Reşat Altay, Engin Dinç, Faruk Sarı, Ercan Demir, Özkan Mumcu, Muhittin Zenit ve Mehmet Ayhan hakkında soruşturma izni verilmemesine karar verdi.

Hrant Dink'in katili birkaç tetikçi değildir. Katliamın hemen ardından tetikçilerle düzen kurumlarının kirli ilişkileri, özünde de devletin varlığı açığa çıkmıştır. Ne denli aklamaya çalışırlarsa çalışsınlar, polisi de, jandarması da, devleti de bu katliamın bizzat sorumlusudur.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Devrimci
sanatçımız
Yılmaz Güney'i
ölümünün 23.
yılında saygıyla
anıyoruz...**

**Başkan Mao
ölümünün 31.
yılında ezilen
halklara yol
göstermeye
devam ediyor!**

